DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 52
13 de març de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 28, segona reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta
al Govern sobre les mesures previstes davant l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00246/10) p. 3

Pregunta
al Govern sobre la constitució d'un ens de gestió dels centres sanitaris de dependència pública a Lleida (tram. 310-00248/10) p. 4

Pregunta
al Govern sobre les inversions en els barris de les ciutats catalanes (tram. 310-00250/10) p. 5

Pregunta
al Govern sobre les noves convocatòries per al Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00244/10) p. 6

Pregunta
al Govern sobre les reformes del Govern de l'Estat en l'àmbit de la justícia i sobre la situació de la justícia a Catalunya (tram. 310-00245/10) p. 8

Pregunta
al Govern sobre la implantació de la Llei orgànica de millora de la qualitat educativa (tram. 310-00251/10) p. 9

Pregunta
al Govern sobre les retallades pressupostàries en les escoles de música (tram. 310-00240/10) p. 10

Pregunta
al Govern sobre l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00241/10) p. 11

Pregunta
al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00242/10) p. 12

Pregunta
al Govern sobre la regulació dels clubs de cànnabis (tram. 310-00243/10) p. 14

Pregunta
al Govern sobre el balanç del primer any d'implantació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 310-00247/10) p. 15

Pregunta
al Govern sobre l'evolució de les exportacions (tram. 310-00249/10) p. 16

Pregunta
al president de la Generalitat sobre els fons d'inversió «voltor» (tram. 317-00142/10) p. 17

Pregunta
al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern i sobre la participació en el debat del model de finançament (tram. 317-00141/10) p. 18

Pregunta
al president de la Generalitat sobre el garantiment del dret a la informació i del dret a la pluralitat (tram. 317-00143/1) p. 19

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la convocatòria de la consulta del 9 de novembre prenent com a base la llei de consultes del Parlament, sobre la facilitació de les urnes i sobre el full de ruta posterior (tram. 317-00147/10) p. 20

Pregunta
al president de la Generalitat sobre l'informe de la Fundació Jaume Bofill sobre l'estat de l'educació a Catalunya (tram. 317-00144/10) p. 22

Pregunta
al president de la Generalitat sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 317-00145/10) p. 23

Pregunta
al president de la Generalitat sobre les dades de la desocupació del 2014 (tram. 317-00146/10) p. 24

Paraules
de comiat com a diputat de Jaume Collboni Cuadrado p. 25

→

Interpel·lació
al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari (tram. 300-00147/10) p. 25

Interpel·lació
al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00143/10) p. 30

Interpel·lació
al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 300-00145/10) p. 35

Interpel·lació
al Govern sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places de docents (tram. 300-00146/10) p. 41

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00128/10) p. 46

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00133/10) p. 54

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 302-00129/10) p. 65

Debat
general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 255-00006/10) (continuació) p. 72

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 28.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

(Pausa.)

Senyores diputades i senyors diputats, tenim una proposta d'alteració de l'ordre del dia respecte a les preguntes. La proposta és que les preguntes números 2 i 4 –2 i 4– passin a l'últim punt dins de les preguntes al Govern. La 2 i la 4. Ha estat sol·licitada pel Govern, i el Grup Parlamentari Popular, que és l'afectat per la pregunta número 4, hi està d'acord. 2 i 4. D'acord? *(Pausa.)*

Pregunta
al Govern sobre les mesures previstes davant l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00246/10)

Doncs, iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern. La primera pregunta és sobre les mesures previstes davant l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre. La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Esperi's uns segons, perquè estigui tothom al seu lloc i la puguem escoltar bé. *(Pausa.)* D'acord.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Bon dia. Conseller Vila, després de parlar-ne molts cops en aquest plenari, malauradament avui ja és una realitat: ja tenim el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre aprovat. El passat 28 de febrer, el Consell de Ministres va aprovar el pla després de successius retards, un pla que arriba tard i malament; malament, perquè voldria recordar que el 2015 acaba la vigència d'aquest pla; també malament perquè porta més de cinquanta mesos de retard; malament perquè s'ha aprovat sense comptar amb una planificació que demanàvem a les Terres de l'Ebre que permeti posar fil a l'agulla a les mesures que es necessitaven per a la conservació del tram final del riu Ebre i el seu delta, i arriba malament perquè no respon a res del que se li exigia per part del territori, per part del Govern de la Generalitat.

El Pla hidrològic de la conca de l'Ebre és una agressió als interessos de les Terres de l'Ebre, és una nova agressió als interessos del nostre país. És evident que aquest pla s'ha fet amb criteris polítics. No amb criteris tècnics, com pertocaria. I per això és un mal pla. El Govern de l'Estat no ha volgut escoltar, una vegada més, el Govern de la Generalitat, el clam del territori, dels ajuntaments, de les institucions, de la societat civil, encapçalada per la Plataforma en Defensa de l'Ebre, i s'han rebutjat totes les al·legacions que hem presentat i totes les aportacions en positiu.

Vull recordar que la Generalitat va fer una proposta de cabals basada en els criteris dels experts de la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre. Però el Govern de l'Estat ha obviat aquests arguments tècnics, i, a falta d'altres arguments, ara opta per intentar una confrontació territorial. I aquí no ens hi trobaran, com a país.

Creiem, hi apostem fermament, en l'agricultura, en els nostres regadius. Però el problema no el tenim aquí, a Catalunya. El tenim riu amunt, el tenim a la conca alta i mitjana de l'Ebre. El problema és la planificació de regadius artificials que s'han fet a llocs com La Rioja, a comunitats com La Rioja, o a comunitats com l'Aragó, que vol dir una reserva de més de 2000 hectòmetres cúbics per satisfer 366.000 quilòmetres quadrats de nous regadius.

Com sap, conseller, les Terres de l'Ebre són reserva de la biosfera, i volem seguir sent el que som i volem continuar tenint oportunitats. I per això estem pendents també d'Europa i tenim esperances en Europa, que sabem que observen amb atenció l'Estat espanyol.

Per tant, en aquest sentit, conseller, voldríem que ens expliqués quines mesures prendrà el Govern davant aquesta nova agressió al país, davant la recent aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, senyores i senyors diputats, molt bon dia. Bé, efectivament, crec que l'honora..., a vostè personalment com a diputada i al conjunt de societat i polítics que s'han mobilitzat a les Terres de l'Ebre per combatre el que sense cap mena de dubte és un pla hidrològic que en cap moment ha buscat la conciliació, l'acord, la complicitat amb el seu territori. Crec que si alguna cosa no ens podem permetre sota cap circumstància els qui ens dediquem a l'exercici de la política és buidar de contingut les paraules. I quan des del Ministeri d'Agricultura, en aquest cas, s'ha parlat de diàleg i de voluntat d'acord és evident que pervertim, buidem de contingut, les paraules. No hi ha hagut acord. El Consejo Nacional del Agua es va reunir l'estiu passat, i fa a penes deu dies el Consell de Ministres, sense donar cap mena d'explicació, sense haver atès cap tipus d'al·legació, ni del territori ni del Govern de la Generalitat, va aprovar el pla hidrològic. A partir d'aquí tots els gestos són pura retòrica, eh?, són gestos de cara a la galeria.

Vostè ho ha explicat molt bé. Crec que estem en un moment en què el que es pretén és generar confusió.

Es pretén fer la impressió que no és compatible l'activitat de reg a Catalunya amb garanties per al tram final de l'Ebre. Crec que això és profundament injust, perquè, com vostè ha descrit molt bé, efectivament, el problema d'aquest pla hidrològic, sobretot, és que està mancat de rigor. Està mancat de rigor vol dir que s'han fet unes previsions de creixement, unes previsions d'augment, fins i tot de concessions que ni demana ningú, eh?, i alguns dels hectòmetres cúbics que es reserven per fer possible l'ampliació de regadius a l'Aragó o a La Rioja és evident que no tenen ni un sector econòmic al darrere que els necessiti.

Per tant, ho hem de combatre. Ho farem. Ho hem de desactivar. Ho desactivarem. Anirem a la Comissió Europea convençuts que es violenta la Directiva marc de l'aigua; convençuts, a més a més, que buidem de sentit declaracions que havíem dit que eren molt i molt importants, com era el reconeixement de reserva de la biosfera a l'Ebre. I en aquest sentit ja li avanço que he donat instrucció perquè es convoqui la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, que és el marc de governança on tothom ha de poder dir què pensa, on hem de poder objectivar la nostra posició i bastir sense cap mena de dubte una denúncia que formularem davant de la Comissió Europea, convençuts com estem que aquest és un pla que neix mort i que, per tant, només intentava resoldre una urgència de tipus estrictament administratiu.

La presidenta

Passem a la pregunta número 3, que és..., la constitució d'un ens de gestió dels centres sanitaris de dependència pública a Lleida.

Pregunta
al Govern sobre la constitució d'un ens de gestió dels centres sanitaris de dependència pública a Lleida (tram. 310-00248/10)

La formula la il·lustre senyora Violant Cervera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Benvolgut conseller, a la ciutat de Lleida existeixen dos grans hospitals públics: l'Hospital Arnau de Vilanova, transferit de l'Estat a la Generalitat l'any 1981, i l'Hospital de Santa Maria, conegut a Lleida com a «hospital provincial», traspassat de la Diputació de Lleida a la Generalitat de Catalunya l'any 1992.

L'any 1992 es va constituir també l'empresa pública de gestió de serveis sanitaris, que justament havia de fer la gestió d'aquest nou hospital públic. Durant aquests darrers vint anys, i justament gràcies a la proximitat dels dos grans hospitals públics, ha existit un important nivell de col·laboració, amb l'objectiu d'intentar aconseguir noves sinergies de col·laboració que havien d'afavorir la millora dels serveis a tots els ciutadans, sinergies que havien aconseguit unificar laboratoris clínics, urgències, serveis clínics de cardiologia, per exemple. Aquestes sinergies han aconseguit justament això: que els pacients i els ciutadans de Lleida tinguéssim una major qualitat. Posteriorment, l'Hospital de Tremp també va entrar a formar part d'aquesta xarxa pública..., i gestionat pel GSS.

Aquesta situació de complicitat va fer que l'any 2010, en època del tripartit, es comencés a parlar d'aliances estratègiques i d'intentar mirar de millorar la col·laboració entre tots tres hospitals, i es va crear l'any 2012 una aliança estratègica sota una única gerència de tots tres hospitals. Però aquesta gerència no tenia un reconeixement orgànic.

En aquest mateix Parlament, en la Comissió de Salut, els grups d'aquesta cambra van lloar justament aquesta aliança estratègica, perquè havia aconseguit desburocratitzar, racionalitzar, els serveis. I, per tant, tots ens en felicitàvem.

No obstant això, el dia 25 de febrer el Govern de la Generalitat encarrega al CatSalut unificar sota una única titularitat pública i jurídica, de naturalesa pública, pròpia i independent, aquests tres hospitals, en què hauríem d'aconseguir també incloure tots els serveis sanitaris, com l'atenció primària, la salut mental i l'Institut de Recerca Biomèdica de Lleida.

Darrerament, les informacions que apareixen als mitjans de comunicació confonen els ciutadans, confonen els professionals. Hi ha diverses manifestacions; uns a favor, els altres en contra. Però, més enllà, creiem també nosaltres que és potser per falta d'informació. I per això li demanem, conseller, que expliqui en aquest Parlament quins són els orígens d'aquest projecte i, a més a més, quins serien els passos que hauria de seguir la Generalitat per poder-los dur a terme amb la complicitat del territori, dels pacients i també dels serveis sanitaris.

Des del Grup de Convergència i Unió creiem que és una bona iniciativa, perquè a més a més creiem que la gestió sanitària es podrà gestionar justament des del mateix territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, el CatSalut, el que fa amb aquesta iniciativa de creació d'un ens únic per a la gestió dels serveis públics sanitaris de Lleida és finalitzar un projecte, com ha dit vostè, que va començar fa molts anys. Per tant, és el final d'un projecte fet des del territori i pel territori. No és un projecte dissenyat des dels serveis corporatius del CatSalut ni dissenyat des dels serveis corporatius dels altres agents que interactuen a la sanitat pública de Lleida. Projecte del territori, pel territori i fet des del territori.

Com ha dit vostè, tots els governs, des de l'any 92, han avançat progressivament a anar constituint les màximes sinergies possibles entre els serveis sanitaris pú-

blics de Lleida, especialment en el període 2007-2010, en què el Govern de la Generalitat incorpora en els projectes del Servei Català de la Salut impulsar operativament, ja, no solament des del punt de vista de declaració d'intencions, aquest procés.

Aquest procés, el que fem ara és culminar-lo. El que creem és un instrument. No és la partitura. La partitura s'ha anat construint al llarg dels anys des de Lleida, una partitura que respon a tres peticions que condicionaven aquest projecte. Una primera petició és donar resposta al ciutadà de Lleida perquè pugui resoldre més problemes de salut a Lleida que no fins ara, que moltes vegades està obligat a sortir de Lleida per rebre la resolució del seu problema. Millorar l'accessibilitat del ciutadà de Lleida als serveis. Per tant, aquesta és una primera part de la partitura. Segona part de la partitura: els professionals. Els professionals necessiten una dimensió de les organitzacions sanitàries que els permeti un desenvolupament professional *in situ*; que no hagi de ser un pas, Lleida, per a molts professionals per anar a desenvolupar-se a un altre lloc..., i que a més hi podem afegir l'atractiu de la recerca, fer que un pugui començar una carrera professional a Lleida i acabar-la a Lleida amb plena satisfacció. I, en tercer lloc, l'obligació que tenim les administracions públiques, que són les obligacions amb el contribuent..., i que a sobre aquest procés no costi més recursos al contribuent i que allò que posem en aquests moments a Lleida es quedi a Lleida i serveixi per donar resposta a tot això.

El Servei Català de la Salut és qui garanteix a tots els ciutadans d'aquest país, de vegades ens n'oblidem... Els britànics estan molt orgullosos del seu National Health Service, i sembla que moltes vegades alguns no estan orgullosos del nostre Servei Català de la Salut. Crec que el Servei Català de la Salut garanteix en aquests moments a tothom, a Lleida i a tot Catalunya, malgrat que la situació és de dificultat, i sense límits a l'accés per part de ningú...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...ni per la seva situació econòmica ni de cap tipus, l'atenció sanitària... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les inversions en els barris de les ciutats catalanes.

Pregunta

al Govern sobre les inversions en els barris de les ciutats catalanes (tram. 310-00250/10)

La formula la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Territori, poques coses positives ens va deixar el Govern tripartit català, però la Llei de barris era una bona eina de millora dels barris catalans, eina que aquest Govern nacionalista ha paralitzat completament *sine die*. Quina és la seva opinió?

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, doncs, la meva opinió és que el seu plantejament està absolutament desenfocat, perquè el Govern de Catalunya enguany dedicarà més de 35 milions d'euros a pagar deutes d'altres persones i d'altres equips de govern.

La presidenta

Pot repreguntar la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, no esperava gaire més de la seva resposta.

Miri, la Llei de barris es va crear per millorar les condicions, per dinamitzar l'economia i el benestar social, dels barris de moltes ciutats catalanes. Vostès van arribar al Govern català i el primer que varen fer és paralitzar totes aquestes reformes per a aquests barris tan necessitats. Gran error, senyor conseller. És cert que la situació econòmica de la Generalitat que varen trobar era molt complicada, però no és menys cert que la seva obligació era prioritzar.

Fa pocs dies, deia el president Mas: «Lluitem contra l'Estat espanyol.» Doncs, mirin: en lloc de lluitar contra l'Estat espanyol, en lloc d'intentar destruir Espanya, el que han de fer és construir Catalunya, construir els seus barris, on viuen persones necessitades, on viuen persones que ho passen malament, que no tenen recursos; immigrants, moltes vegades, abandonats per aquest Govern que només pensa en els seus somnis sobiranistes.

Senyor conseller, busquin els mecanismes de finançament que els permetin invertir a les zones amb més mancances. Hi ha un Govern espanyol del Partit Popular que els permet no caure en fallida, malgrat que els faci angúnia haver-ho de reconèixer. Convingui amb mi que és lleig voler destruir l'únic banc que els presta els diners, perquè ningú més se'n fia, de vostès. Ningú.

Molts són els ajuntaments que els demanen que compleixin, que aportin la seva part de finançament. Però vostès prefereixen ofegar-los i maltractar-los. Vostès han abandonat els ajuntaments amb el fals pretext que els manquen recursos. I això no és veritat, senyor con-

seller, i vostè ho sap. Recursos, en tenen, però prefereixen gastar-los en allò que cap català necessita.

Ahir teníem el debat sobre la pobresa a casa nostra, i ens deien tots vostès, també vostè, senyor conseller, que fan moltes coses per resoldre-ho. Certament, amb poc èxit, senyor conseller. Perquè invertir en els barris, evitar les desigualtats entre les persones segons on visquin, també és una mesura de lluitar contra la pobresa.

Senyor conseller, vostè i el seu Govern condemnen molts barris a una degradació urbanística, i als seus veïns, amb problemes econòmics i socials, a viure en condicions precàries.

Deixin d'estar tot el dia fent soroll amb la independència, que gràcies a Déu no arribarà, i comencin a ser seriosos i paguin els deutes que tenen *(remor de veus)*, deutes que representen molts diners...

La presidenta

Un moment –un moment. *(Pausa.)* Ja pot continuar.

Eva García i Rodríguez

Deutes que representen molts diners i que comprometen no només els ajuntaments, sinó moltes empreses que han realitzat aquestes inversions i que tenen penjats aquests pagaments per culpa de vostès.

Senyor conseller, l'enemic de Catalunya no és Espanya. L'enemic de Catalunya són vostès mateixos.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Il·lustre diputada, crec que vostè tindrà el mèrit de fins i tot posar-me nerviós a mi, i miri que costa, eh? *(Rialles.)* Perquè el que ha dit vostè és tan profundament desenfocat i injust que crec que no hauríem de dedicar massa estona a contestar-li.

De totes maneres, jo li recordaré una cosa: des del 2009 la inversió del Govern d'Espanya en matèria, per exemple, de suport al foment i la rehabilitació d'habitatges s'ha reduït en un 95 per cent. «Quant diu, conseller?» Un 95 per cent. Això vol dir que han desaparegut absolutament. Però és que el seu compromís en matèria d'activació i de regeneració de barris també s'ha reduït. No el 95 per cent, el 100 per cent. «Quant diu, conseller?» El 100 per cent.

Dit això, li vull fer notar una cosa: en aquests moments el Govern de Catalunya, malgrat el context de dificultats, ha previst en el seu pressupost 35 milions d'euros per actuar en el marc del Pla de barris, engolint un deute acumulat de més de 140 milions d'euros, efectivament, i advertint els ajuntaments que si volen tirar endavant poden o prorrogar les seves actuacions, que seria un fet molt prudent, o si ho fan ho hauran de finançar a pulmó propi. Podia molt bé el Govern de Catalunya haver eliminat aquesta línia d'ajuts. Podíem haver-la eliminat. I no ho hem fet. Però hem advertit els ajuntaments que si ho volen fer, a curt termini, des del punt de vista del finançament, hauran d'actuar a pulmó propi.

Dit això, jo li vull dir una cosa: del Pla de barris en podríem discutir molt a bastament, i ahir jo vaig fer notar, només molt succintament, eh?, perquè algun dia ho podríem debatre, si durant la dècada prodigiosa, del 97 al 2007, aquest país i els diversos governs van tenir al cap sobretot l'actuació en els barris que més ho necessitaven. I la realitat objectiva és que a primers de l'any 11 i a principis de l'any 12 ens vam trobar que els barris que més necessitaven actuacions urgents havien aturat en els últims anys les seves actuacions. Em refereixo a Sant Roc, a Badalona; o a Ca n'Anglada, a Terrassa, un barri que vaig visitar, per cert, fa quinze dies amb l'ajuntament, i que estaven molt contents del compromís del Govern de Catalunya, que per cert havien trobat a faltar durant molts anys; a Can Garcia, a Manlleu; a Canyelles, Barcelona-Besòs, o actuacions a Salt, al Bon Pastor, a la Colònia Castell, a la Trinitat Nova, a Can Jofresa, a Arraona, etcètera, actuacions que hem reprès des de l'any 11 i que confirmen que el Govern de Catalunya està compromès sobretot amb la gent més senzilla d'aquest país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les noves convocatòries per al Servei d'Ocupació de Catalunya.

Pregunta
al Govern sobre les noves convocatòries per al Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00244/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. No comenci fins que no hi hagi més silenci.

(Pausa.)

Oriol Amorós i March

Sí. Senyor conseller, el passat mes de novembre va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* una convocatòria de subvencions al programa... *(Per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador. Pausa.)* Sí, senyor conseller. El passat mes de novembre, li deia, va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* una convocatòria..., que és el programa anomenat «Fem ocupació per a joves», per realitzar projectes que desenvolupin accions ocupacionals per afavorir la inserció laboral dels joves de divuit a trenta anys. Fins aquí, tot correcte, tot molt bé.

Quin és el problema? Home, doncs que els beneficiaris d'aquesta convocatòria eren els ajuntaments de municipis de més de 30.000 habitants de la demarcació de Barcelona, de més de 20.000 de les demarcacions de Tarragona i Girona o de més de 12.000 de la demarca-

ció de Lleida, o els consells comarcals que abastin un territori de més de 20.000 habitants.

Per tant, resulta que enfoquem un drama, una dificultat tan gran com és l'atur juvenil, cobrint només una part del territori, una part molt important i certament on hi ha la major població. Però, és clar, l'atur juvenil també existeix a les comarques despoblades. Deixem fora, en aquesta convocatòria, comarques com l'Alta Ribagorça, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, el Priorat, el Solsonès, la Terra Alta i la Vall d'Aran. I si això seguís així, que esperem que no sigui així, que hi hagi un canvi profund, a la ratlla de vint mil hi tenim sis comarques més. Per tant, deixem fora un territori on hi ha una migració juvenil per falta d'oportunitats de feina molt important; on certament l'atur nominal és baix, però això no treu que sigui necessari en aquestes comarques aquest desenvolupament; on no només hi ha una marxa dels joves, sinó una pèrdua qualitativa de persones qualificades per treballar. Veiem que són les comarques amb nivells d'estudis més baixos, perquè hi ha envelliment de la població i perquè els joves amb més estudis són els que més marxen.

I, per tant, nosaltres creiem que aquesta és una situació que hauríem de corregir. Per equilibri territorial; per donar oportunitats i futur a aquestes comarques; per equitat, també, perquè allò que faci el Govern, aquelles normes que faci el Govern de Catalunya, siguin aplicables a tots els joves de Catalunya.

Per tant, el que li volem demanar, senyor conseller, és si podem modificar tècnicament aquestes convocatòries perquè puguin acollir-s'hi totes les comarques de Catalunya; quina previsió tenim a mitjà termini, per al 2014, si ho cobrirem tot; si amb la nova llei del SOC tindrem una forma de relació diferent amb els ens territorials per cobrir tothom, i, molt important, que la preparació de les convocatòries es faci d'acord amb els ens locals perquè aquests puguin planificar a llarg termini.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Si tenen convocatòries que coneixen quinze dies abans, no podran... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, senyor diputat. En primer lloc, dir que la convocatòria va sortir, i espero que sigui l'últim any, amb un cert retard, però com a conseqüència dels terminis de confirmació de les transferències que el Govern de l'Estat fa amb relació a les polítiques actives. Lamentablement, va ser ja el segon any consecutiu que no només..., amb prop d'un 60 per cent, un 57 per cent, de disminució dels recursos que hem rebut des de Madrid, sinó que pràcticament va haver-hi una coincidència: era el dia dels innocents; el dia 28 de desembre ens confirmen les transferències, fet que fa que encavalquem amb l'any següent el desenvolupament d'aquestes convocatòries.

De totes maneres, cert és que en aquests moments es treballa amb el Departament d'Economia per trobar mecanismes que, malgrat la inseguretat que plantegen en alguns casos les transferències de l'Estat amb relació a la Generalitat com a conseqüència de determinats plantejaments que es fan ja des de fa un parell d'anys a Madrid..., el que sí que hem de trobar és un mecanisme perquè les convocatòries puguin donar una cadència raonable, tant per a la formació com per als centres, com perquè en definitiva tots els agents que col·laboren en el sistema d'ocupació de Catalunya puguin tenir una perspectiva d'estabilitat.

Val a dir que totes les convocatòries no només són comunicades als ajuntaments prèviament. Són acordades en el consell de direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, on hi ha presents les entitats municipalistes i on es discuteixen prèviament amb comissions tècniques i amb grups de col·laboració, amb els agents econòmics i socials i també, evidentment, amb els representants de les institucions locals.

Algunes d'aquestes convocatòries, en aquest cas la de «Fem ocupació per a joves», que té una vigència de tot un any, en aquest cas fins i tot fins al març de l'any 2015, precisament per la prioritat que donem a tot el pla Inserjove, han volgut tenir, que no és excloent des d'una perspectiva d'accés a les convocatòries..., però sí que hem volgut donar-li una dimensió..., per la facilitat, en definitiva, d'impulsar una continuïtat de cursos i una visió menys fragmentada, que potser té una certa lògica des d'una perspectiva territorial, però a vegades fa que els recursos i la seva optimització no permetin una formació més intensiva i, d'alguna manera, de major oferta precisament per als nostres joves.

No descarto que puguem anar millorant aquest plantejament, i anirem veient...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...no només en el marc de la Llei d'ocupació, sinó en les properes convocatòries, alguna... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les reformes del Govern de l'Estat en l'àmbit de la justícia i sobre la situació de la justícia a Catalunya.

Pregunta
al Govern sobre les reformes del Govern de l'Estat en l'àmbit de la justícia i sobre la situació de la justícia a Catalunya (tram. 310-00245/10)

La formula la il·lustre senyora Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Benvolgut conseller, hem volgut portar avui, enmig d'aquesta sessió de control en un ple destinat a la pobresa, la qüestió de la justícia, perquè creiem que la idea de justícia..., i el servei públic de la justícia està seriosament amenaçat, actualment; entre altres, per les reformes impulsades des del Govern espanyol respecte de la Llei de justícia gratuïta, concretament, des de la Llei de serveis i col·legis professionals, des de la desjudicialització del Registre Civil, des de la Llei de demarcació i planta... I, per tant, són reformes legislatives que treuen recursos propis al sistema i, a més, aposten per un model, diríem, poc democràtic de la justícia.

Per què diem això? En primer lloc, perquè la Llei de justícia gratuïta reforça l'exclusió a l'accés a la justícia després de la Llei de taxes. El mateix Consejo General del Poder Judicial ha fet una memòria vinculada als riscos d'aquesta llei i a la possible inconstitucionalitat.

Quines seran les seves decisions, des del Govern de la Generalitat, en contra d'aquest esperit de reforma legislativa?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, les reformes del Ministeri de Justícia, de fet del Govern de l'Estat, perquè en algun cas alguna de les reformes a què vostè feia referència eren del Ministeri d'Economia, no pas del Ministeri de Justícia, a tots ens han causat sorpresa i a tots ens preocupen.

D'entrada, realment, allunyen l'Administració de justícia dels ciutadans; a més a més, són una minoració del principi de tutela judicial efectiva; així mateix, rebaixen també tot el concepte que nosaltres tenim de la justícia gratuïta; inestabilitzen d'una manera important la política penal de l'Estat espanyol; trepitgen les competències de la Generalitat de Catalunya, i imposibiliten el desenvolupament que l'Estatut d'autonomia ens dóna al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat de Catalunya a l'hora de desenvolupar les nostres competències en matèria de justícia.

Què hem fet i què fem? Vostè sap que, amb referència a la Llei de taxes, nosaltres vam portar la Llei de taxes de l'Estat espanyol al Tribunal Constitucional per dos motius: justament, perquè és una rebaixa de la tutela judicial efectiva en el seu inici, que és l'accés a l'Administració de justícia, però a més a més, també, perquè trepitja absolutament les nostres competències.

A més a més, nosaltres hem fet arribar tota una sèrie de plantejaments, tota una sèrie de possibles reformes, tant al president del Consell General del Poder Judicial com al mateix ministre de Justícia per tal de desenvolupar les nostres competències, per tal d'intentar que realment el principi bàsic de l'Administració de justícia, que és aquest, el de la tutela judicial efectiva, sigui el més ple possible.

I tot això ho fem d'acord amb els col·legis professionals, d'acord amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia, i esperem que en els mesos que vinguin el Ministeri de Justícia pugui canviar el seu enfocament.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller. És evident que aquest esperit antidemocràtic ha tingut la seva major manifestació amb la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, que ha suprimit la competència en justícia universal dels tribunals espanyols, anant en contra dels principis constitucionals de la nostra jurisprudència. I ho posem aquí perquè l'impuls i el detonant d'aquesta reforma ha estat la querella impulsada per la Casa del Tibet, que afecta els interessos xinesos. Un 25 per cent del deute espanyol està en mercats xinesos, i és per això que s'ha impulsat aquesta reforma. Ho volem posar de manifest perquè és una vergonya, perquè implica un missatge d'impunitat democràtica i perquè hem de reaccionar tots plegats.

D'altra banda, el nostre sistema penitenciari..., i justament volem fer esment de la carència que hi ha hagut, en aquest Ple de pobresa, de propostes, exceptuant-ne dues que nosaltres hi hem incorporat, vinculades a la justícia, perquè el sistema penitenciari està abocant a la pobresa d'un forma greu, majoritària, tenim l'índex de penats més alt d'Europa i els índexs de criminalitat més baixos d'Europa. Calen reforços en recursos, cal reorientar el futur professional dels jutges que han estat exclosos dels torns de substituts; hi han recursos humans, hi ha capital humà i hi ha molt bons professionals a Catalunya.

Quina serà la reacció des del departament per poder fer front a aquesta involució que representa des del punt de vista del conjunt...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...però també des de la necessitat de reforçar recursos per atendre les persones excloses... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè justament ha parlat de política penitenciària, però havia de d'haver dit «de política penal», perquè el que crea aquesta situació és el mateix Codi penal i són les reformes del Codi penal. Jo ho vaig dir un dia a la Comissió de Justícia, i vaig dir textualment: «A aquest país –aquest país, Catalunya, també a l'Estat espanyol–, tenim un dels índexs més baixos de delictes de la Unió Europea i, en canvi, tenim un dels índexs més elevats de reclusos de la Unió Europea.» I, justament, la reforma que fan del Codi penal encara aguditza més aquesta situació. Jo crec que a tots ens pertoca, realment, batallar contra aquest projecte de reforma del Codi penal, però això s'ha de fer, com vostè sap, des de les Corts. Nosaltres, en l'àmbit de Catalunya, l'única cosa que podem fer és reforçar el sistema penitenciari, com ho estem fent.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta
al Govern sobre la implantació de la Llei orgànica de millora de la qualitat educativa (tram. 310-00251/10)

La pregunta següent és sobre la implantació de la Llei orgànica de millora de la qualitat educativa. La formula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora Rigau, como usted sabe, los recursos de inconstitucionalidad que se presenten contra la LOMCE no paralizarán la vigencia de la misma; por lo tanto, entrará en vigor en septiembre. Por lo tanto, le pregunto: ¿Qué medidas está llevando a cabo la *conselleria* para adaptar el sistema educativo catalán a la LOMCE, que entra en vigor el próximo mes de septiembre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el primer que fem és estar molt amatents als canvis i modificacions que el mateix Govern del Partit Popular està fent un cop aprovada la LOMCE.

Miri, la improvisació i el caos que han envoltat aquesta llei han comportat, primer, que l'informe del Consell d'Estat en el reial decret fa notar que hi ha l'informe negatiu d'Hisenda, del senyor Montoro, i que, per tant, això pot ser una greu dificultat per a la implantació. Segona, el currículum de primària, un cop ja s'havia informat per la Conferència Sectorial, s'ha hagut de corregir, s'ha hagut de corregir perquè el senyor Wert ha hagut d'admetre que, a la prehistòria, Espanya no existia; ha hagut d'admetre que a dotze anys no es poden estudiar trenta etapes històriques i ha hagut d'admetre que potser era convenient que es parlés del feixisme i del nazisme i del franquisme. Ha hagut d'admetre diverses coses.

Però és que, a més a més, ahir es feia pública la necessitat d'aprovar una nova disposició transitòria perquè ens havien quedat, com havien denunciat reiteradament, alumnes als llimbs. Ens havien quedat uns alumnes que no podien obtenir el graduat escolar perquè la llei no havia previst el seu encaix. Ara sortirà una altra ordre.

Per tant, quan tot estigui ferm, nosaltres anunciarem el seu desplegament.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, señora Rigau, pues, de lo que no nos hemos enterado es, al final, si usted va a hacer que los alumnos catalanes estudien conforme al currículum que ya ha establecido en un real decreto el Estado en desarrollo de la LOMCE o conforme al currículum que la *conselleria* quiere establecer. De eso no nos hemos enterado y eso es algo importante, porque los alumnos catalanes, al final, según esta ley, van a tener que someterse a unos exámenes para obtener los títulos oficiales que el Estado prevé, y los alumnos catalanes van a tener que estudiar el mismo contenido curricular que estudien los otros alumnos del resto del Estado porque, si no, sería una discriminación para nuestros alumnos, que se verían de peor condición para obtener los títulos oficiales.

Esta incertidumbre, incluso en el contenido del temario, se ha trasladado ya, como todos sabemos, no ya a las familias, sino también al sector editorial. ¿Qué les dijo usted a los editores, señora Rigau? ¿Qué van a hacer los editores? ¿Van a poner los libros con el contenido curricular que ustedes establezcan o con el que establezca el ministro? Yo le digo lo que van a hacer: van a establecer de los dos, van a poner las dos cosas para evitar que sus libros acaben en la papelera con cuantiosas pérdidas económicas, ante la incertidumbre que este Gobierno no es capaz de despejar, y eso hará libros más farragosos, menos bien hechos pedagógicamente y, además, más caros porque serán más gordos, porque incluirán más temario, lo suyo y lo del ministro.

Mire, señora Rigau, a ustedes no les importa el currículum de los alumnos y la obtención de los títulos. A ustedes, lo que les interesa es atizar el conflicto y se valen de la enseñanza para atizar el conflicto político. No lleven la política de confrontación de su Gobierno también a la enseñanza. Esta norma hay que aplicarla

a partir de septiembre, pues, lo que procede es que nos reunamos todos los partidos políticos catalanes y estudiemos, en beneficio de los alumnos catalanes y de los ciudadanos de Cataluña, cómo podemos limar esos problemas que usted dice que existen en la LOMCE y que es cierto que existen, porque no es una norma muy buena, pero que nos pongamos todos juntos...

La presidenta

Senyor diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...a hacer que los alumnos tengan una buena enseñanza el curso que viene.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Miri, amb relació als contactes amb el món editorial, és evident que hi han sigut a cada comunitat, i sort, perquè ara tindrien editats uns llibres que dirien «la prehistoria en España, la edad...», etcètera, i ara els han modificat. Fixin-se les pèrdues que podien haver tingut.

Per altra part, recordar-li que la competència d'ordenació la té la Generalitat i no ha de patir gens pel currículum. El nostre currículum garantirà l'obtenció de tots els títols, això és indiscutible. Jo, el que li vull fer notar, que qui treballa per fer entrar el clau per la cabota són vostès i el mateix Govern del PP, que intenten modificar tot allò que ja ha funcionat i, a més a més, amb unes presses que només demostren el seu interès polític que tenen en l'educació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les retallades pressupostàries en els escoles de música.

Pregunta
al Govern sobre les retallades pressupostàries en les escoles de música (tram. 310-00240/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies i bon dia a tots i a totes. Bon dia, senyora Rigau. El passat dia 20 de gener vostè va arribar a un seguit d'acords, en el marc de la Comissió Mixta Ensenyament i Entitats Municipalistes, sobre la situació en què es troben les escoles de música i dansa al nostre país. Aquests acords, senyora Rigau, van ser fonamentalment quatre. El primer, assumir el finançament que deu del curs 2011-2012; el segon, finançar els estudis que comporten l'obtenció de títol reglat, és a dir, els conservatoris; el tercer, garantir amb acords el sosteniment fins al curs 2013-2014, i el quart, crear un grup de treball tècnic que estudiï els models d'escola de música.

Volíem saber, senyora consellera, quan pensa complir aquests acords.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquesta reunió que vostè cita va ser acompanyada d'una altra *a posteriori. J*o en aquesta que vostè diu no hi era. Vostè s'ha llegit el manifest de la Federació de Municipis, ja ho veig, i està bé, però jo en aquesta no hi era; era a la següent, en què els deia: «La sostenibilitat d'aquestes escoles requereix un estudi profund.» I quan vulgui, i podem aprofitar la comissió, que ahir vam demanar de comparèixer per parlar de beques menjador, parlar de com es finançaven les escoles de música, quina era l'aportació i quins eren els resultats d'aquesta distribució.

És evident que un model que pagui igual una classe individual o col·lectiva o una sensibilització o un instrumental, cal ser modificat. Per tant, estàvem davant d'una necessitat de modificar el model de finançament. Després, que ens comprometríem a pagar el 2011-2012, així ha estat, hi ha molts ajuntaments que ja han cobrat i d'altres estan a punt de cobrar, segons les dades d'entrega, i és veritat que hi ha un endarreriment que hem reconegut, però s'està pagant. Amb relació als conservatoris, fet, estan en el pressupost i, evidentment, com que comporten titulació, van ser prioritzats per nosaltres. I de la tercera, de fer les gestions per veure si podia haver-hi un altre tipus de finançament, com en altres qüestions d'ensenyament, se'ls va notificar que, malauradament, no hi era.

Per tant, igual que el 2012-2013 no vam poder finançar aquest model perquè a la comissió mixta vam decidir conjuntament que, si hi havia pocs diners, prioritzaríem la partida de llars d'infants, la meva proposta va ser: els 875 euros s'han de repartir per a llars d'infants i per a música o prioritzar llars d'infants, i vam fer el que havíem prioritzat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Bé, senyora Rigau, amb les seves paraules el que em confirma és que es desdiu d'aquells acords del 20 de gener i no m'estranya que tingui vostè les entitats municipalistes descol·locades, perquè té vostè descol·locada una part important del món educatiu del nostre país.

No sé si aquest és un nou episodi dels seus incompliments, als quals a la Comissió d'Ensenyament ja co-

mencem a estar acostumats, o és que vostè no creu el paper educatiu i de cohesió social que també tenen les escoles de música i dansa. I és que, clarament, senyora Rigau, al darrere d'aquestes decisions seves el que hi ha són criteris ideològics, i li ho va dir directament fa pocs dies la Fundació Bofill. Hi ha ideologia, senyora Rigau, quan vostè prima una opció, la del conservatori, per sobre de l'altra, la de les escoles de música i dansa. Són opcions clarament complementàries i són opcions necessàries totes dues; el que passa és que les escoles de música i dansa tenen per objectiu democratitzar l'accés a la cultura i potser és que, ideològicament, vostè això no ho comparteix.

I un altre criteri ideològic, senyora Rigau: a vostè li agrada massa l'articulat de la LOMCE, més enllà de temes lingüístics o del que acaba d'expressar ara mateix en l'altra pregunta, vostè acceptaria de bon grat el canvi de model educatiu que suposa la LOMCE, perquè vostès, com el PP, entenen l'ensenyament com un element mercantilista pensat només per a acontentar les necessitats del mercat i, per això, pretenen eliminar tot allò que té a veure amb l'ensenyament artístic, amb les humanitats i amb la filosofia, en definitiva, senyora Rigau, amb la formació integral de les persones, i això, senyora consellera, no és defensar l'educació pública, que hauria de ser avui la seva principal preocupació.

La presidenta

Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Miri, tenim tanta coincidència, senyor diputat, amb la LOMCE de la manera que tracta la música que el ministre Wert l'ha tret i nosaltres adjudiquem 525 hores als ensenyaments artístics musicals, visuals i plàstics a la primària, o sigui que, malgrat que el ministeri la treu, nosaltres la preservem modificant els horaris i donant-hi cabuda perquè volem generalitzar des de la base l'ensenyament musical. I tot el que sigui escola de música municipal, que està supeditat a subvenció, sempre està vinculat a la disponibilitat pressupostària, com saben, però ho garantirem en la formació bàsica.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Pregunta
al Govern sobre l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00241/10)

La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, ens felicitem que aquesta vegada tenim un consens majoritari en aquest Parlament de rebuig a la proposta de cabdal ecològic del tram final, que es va aprovar el 28 de febrer, al Consell de Ministres i, perfecte, lluitarem plegats a Madrid i a Europa, a Brussel·les. Però, dit això, conseller, tenim responsabilitats, també, el Govern de Catalunya, i jo li vull preguntar: vostè diu que pot compaginar i que pot justificar els regadius, l'ampliació de regadius, aquí, a Catalunya, ampliació fins a cent mil hectàrees, conca Segarra-Garrigues, Xerta-Sènia, amb els criteris ambientals i ecològics per definir el cabal. Ens haurà d'explicar com pot fer aquesta compaginació.

Segon, no creu que li treu força i legitimitat i credibilitat anar a Madrid a qüestionar les 350.000 hectàrees de regadiu de les altres comunitats autònomes i no dir res ni qüestionar res de les més de cent mil hectàrees de Catalunya? I per últim, conseller, el pla aprovat..., i el futur Pacto del agua que s'albira, que anuncia el ministre candidat Cañete, ja no parla de transvasaments. El PP també va aprendre la lliçó. Parla de «conques excedentàries», de «bancos de agua» i, en definitiva, de mercantilització de l'aigua, aquesta mercantilització que els senyors de l'aigua, els «aiguatinents», necessitaran unes vies, que són els canals Xerta-Sènia i Segarra-Garrigues, per transvasar aquesta aigua entre conques. Vostè es pot comprometre, el Govern de Catalunya, que aquests canals, aquestes obres no serviran per transvasar aigua d'una conca a l'altra?

I, per últim, voldria que em concretés data per a la Comissió de Sostenibilitat, perquè fa mesos que ho està dient i ni tan sols ha reunit els tècnics per treballar tots aquests criteris.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, a veure, nosaltres el que hem plantejat és que és absolutament incoherent, eh?, que el que s'hagi fet és tenir en compte el que eren peticions de concessionàries d'aigües..., efectivament, jo crec que vostè els descriu amb un punt de frivolitat o amb un component ideològic excessiu, perquè és realment necessari que gestionem una massa d'aigua important, com és la de l'Ebre, atenent criteris ambientals, però també fent possible una activitat de reg, que és un vector important des del punt de vista del desenvolupament econòmic.

Quin és el retret que nosaltres hem fet al Pla hidrològic? El retret que hi hem fet és que no ho han acreditat tècnicament que moltes de les reserves per concessions d'aigua que es feien, especialment a la comunitat d'Aragó, una comunitat on el tema de l'aigua sempre es fa en clau política, eh?, i no es fa mai amb criteris tècnics ni amb criteris econòmics... Doncs, les reserves d'aigua que s'han fet a l'Aragó no tenen ni fins i tot una justificació econòmica, no tenen cap interès

determinat ni de regants. Per tant, és una previsió absolutament teòrica, com ho és fer unes determinades previsions de majors concessions de reg a La Rioja preveient l'adaptació al canvi climàtic.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Ràpid... Miri, aquí el Govern també ha de fer els deures, ha d'oblidar aquesta idea regeneracionista del Joaquim Costa, dels regadius com l'única manera de posar en riquesa les terres, ficar un sostre de terres de regadius i començar també a replantejar-se altres sistemes de més eficàcia i de més reducció. Perquè, si no, conseller, no tindrem cap legitimitat a l'hora de demanar a les altres comunitats que també revisin el seu pla de regadius, a part que li serà realment incompatible poder aplicar aquests criteris de cabal ambiental, tècnics i científics, si no fan aquesta revisió dels mateixos regadius.

I, per últim, conseller, jo crec que és cert, però vostès han d'estar amatents, perquè el que es preveu en els bancs d'aigua és aquest intercanvi...

La presidenta

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

...i en això les comunitats de regants de Catalunya també hi seran.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, fixi's que, d'ençà del darrer episodi que vam patir a Catalunya de la sequera extrema i de les mesures que es van prendre, si alguna cosa n'ha quedat en aquest país és un canvi en la cultura de l'aigua i una voluntat explícita d'estalvi i d'optimització d'un recurs que sabem escàs.

En aquest sentit, el Pla hidrològic de l'Ebre si alguna cosa té és que és un pla antic, és un pla que en cap moment va concebre la variable ambiental com una variable que s'havia de tenir en compte en origen, no si quedava marge per tenir en compte. En aquest sentit, nosaltres l'hem contestat, i crec que és important que mantinguem aquest ampli consens parlamentari, del Govern, eh?, i del territori, en defensa d'un pla que ha de ser radicalment diferent.

De totes maneres, hem d'anar al traç prim, eh?, perquè, si no, jo crec que fem plantejaments injustos. I en aquest sentit optimitzar el recurs passa per reconèixer quines ampliacions de reg tenen sentit i quines no tenen sentit. I nosaltres hem identificat alguns aspectes molt rellevants que no tenen sentit, entre altres coses, hi insisteixo, perquè no hi ha ni sostenibilitat econòmica d'aquestes possibles actuacions.

Per tant, estic convençut que ens trobarem en la identificació dels aspectes que sense cap mena de dubte s'han de corregir, perquè aquest és un pla, com sap vostè, que neix mort, perquè l'any 15 hem de dotar-nos d'un nou pla. I la comissió, doncs, efectivament, es constituirà les properes setmanes; ahir vaig donar la instrucció que es convoqués.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Pregunta
al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00242/10)

La formula el senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, encara que sigui per tercera vegada, segur que ho faré amb menys fortuna que els meus col·legues que l'han interpel·lat també a vostè sobre l'Hiberus, aquest riu que dóna nom a la península formada per tres estats i que ha estat canal de comunicació, de transport, d'intercanvi de cultures, de contacte de llengües –algunes comunes, encara que alguns ara en vulguin dir LAPAO, com el català, altres diferents–, i que ens aporta aigua a mig milió de catalans i catalanes, que la tenim per beure, per a les nostres necessitats quotidianes, a la indústria, i que entre altres coses facilita, refrigerant les nuclears d'Ascó, que tinguem, que tinguin tots els catalans també aproximadament la meitat de l'energia elèctrica solucionada, la meitat d'aquest saló tan impròpiament il·luminat per aquests fanals o aquestes bombetes que ja no es poden comprar a les botigues a Catalunya, excepte als basars xinesos; doncs, també estem... *(Rialles.)* Sí, és així. Doncs, algun dia les haurem de canviar. *(Remor de veus.)*

Bé, senyor conseller, fa deu anys el seu partit va donar suport a un pla hidrològic que era pitjor que aquest pla de la conca hidrogràfica de l'Ebre *(persisteix la remor de veus)*, era pitjor fa deu anys, com ens recordaven alguns diputats...

La presidenta

Un moment... Un moment, senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Ara... *(Pausa.)* Ara celebro que el seu partit estigui en contra de les intencions del Govern del Partit Popular,

perquè lesionaria greument les possibilitats de desenvolupament i de vida. Dèiem fa deu anys a les manifestacions a les comarques de l'Ebre, a Barcelona, a Brussel·les, on vàrem anar tanta gent: «Lo riu és vida, no al transvasament.» Ho recorden? Bé, vostè no hi era encara, però això era així.

Llavors, pot concretar més, conseller, com negociarà la setmana vinent amb el ministre?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, em costa ser precís en la resposta; procuraré ser-ho tant com vostè ho ha estat en la pregunta, eh?, i, per tant, procuraré no referir-me a temes més perimetrals d'aquesta qüestió.

Crec que hem descrit a bastament com estem enfocant al Govern aquesta tema. Jo li puc confirmar que el Govern estem convençuts que aquest és un pla ideològic antic, amb criteris antics, i que, per tant, no ha tingut en compte un criteri ambiental.

Dit això, no hem de caure en l'error, en la temptació, com a vegades hem caigut, d'intentar enfrontar interessos que són ben legítims que es defensin, i els interessos dels regants de Catalunya són ben legítims que es defensin, com ho són els criteris absolutament ambientals. Perquè fixi's vostè l'ampli consens que va despertar la declaració de reserva de la biosfera al tram baix de l'Ebre, per un criteri ambiental i per un criteri de desenvolupament econòmic i de progrés turístic. I, per tant, des d'Amposta, des de Tortosa, des del conjunt de les Terres de l'Ebre van dir: «Som-hi, i som-hi tots», amb una raonable complicitat d'alguns..., de la majoria dels actors polítics, també del seu partit –no sempre coincident en aquest tema, també s'ha de dir tot.

A partir d'aquí, que vostè faci un exercici d'hemeroteca i vagi al que vam fer fa deu anys, doncs, amb molt de gust hi podem entrar, però no sé si és el que s'espera de nosaltres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat per repreguntar.

Xavier Sabaté i Ibarz

Conseller, s'espera de nosaltres que contextualitzem els problemes, perquè ens n'adonem de la veritable dimensió. Vostè a casa seva també es beneficia de la nuclear d'Ascó, eh?, encara que sigui al nord de Catalunya, on no es genera gens d'electricitat.

Li volia dir això, perquè estem molt preocupats, perquè no és només un problema, com vostè ha dit, ambiental, no és només un problema de les Terres de l'Ebre, que és greu si al final s'executa tal com està previst pel ministeri: és un problema de tot Catalunya, primer de les Terres de l'Ebre, i del seu desenvolupament. Faci un exercici de federalisme com els que va fent darrerament, apunta maneres; per tant, doni exemple de com es negocia, de com es va amb exigència i expliqui-ho també després al president de la Generalitat, que això també és una bona mesura...

La presidenta

Senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...per resoldre els problemes dels catalans.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, intentant destil·lar aquesta intervenció tan terrosa, que ens posa clarament en el tram baix de l'Ebre, no?, perquè costa identificar ben bé de què m'està preguntant, d'entrada li puc dir: jo vinc de Girona, i si algun territori és solidari des del punt de vista hidrològic és Girona. A vostè li sona el Ter? Doncs, el Ter té un full de serveis tan exemplar i tan important com l'Ebre, eh? Ho dic, perquè això ho hem de situar en els seus termes...

A partir d'aquí, el que hem de fer és asserenar la discussió de l'aigua. Tots els països mediterranis del sud i del nord tenim aquest problema greu d'un recurs que és escàs. Estem convençuts que el Pla hidrològic actual és antic; el mateix ministeri s'adona que segurament hi ha coses que ha de revisar de dalt a baix.

Evidentment, vostè em preguntava, diu: «Bé, amb quina actitud discutireu d'aquesta qüestió?» Nosaltres ho hem dit: amb paraules buides, no; i amb paraules de cares a la galeria, no. I, efectivament, el ministre va explicar en seu parlamentària que la setmana que ve hi haurà una reunió per valorar com hem arribat a aquest despropòsit; poca cosa més podrem fer. I en tot cas, quan es plantegi el nou Pla hidrològic, nosaltres fixarem el nostre criteri i el Govern de l'Estat espero, eh?, que fixi un criteri, doncs, també raonable i que es pugui justificar. La distància que ens separa és ciclòpia, perquè el Pla hidrològic que s'ha aprovat contempla tres mil hectòmetres cúbics / any i el Govern estem convençuts, amb suport acadèmic, que hem d'estar a l'entorn dels set mil; miri vostè si hi ha recorregut.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la regulació dels clubs de cànnabis.

Pregunta
al Govern sobre la regulació dels clubs de cànnabis (tram. 310-00243/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, quina és la voluntat del Govern respecte a la regulació de les associacions cannàbiques i dels clubs socials de cànnabis, i també respecte al cultiu per a l'autoconsum col·lectiu dels associats d'aquestes entitats?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, la voluntat del Govern és complir amb la recent Resolució 77/X d'aquest Parlament.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, com vostè diu, la resolució del Parlament va en la línia de quelcom que vostè va exposar als portaveus de salut el darrer trimestre de l'any passat i que, ho he de dir, comptava amb un cert consens entre els grups de la Comissió de Salut.

Ara bé, els compromisos assolits llavors de com continuar els treballs no es van acabar de materialitzar, i el passat mes de febrer en vàrem esbrinar el motiu, precisament en aquesta seu, en el Ple del Parlament, ja que arran d'una moció de seguretat ciutadana el Grup de Convergència i Unió va presentar una esmena de supressió a un text que anava en la línia del que vostè havia exposat en el seu dia als portaveus de salut.

I, per tant, no puc deixar de preguntar-li, senyor conseller, si la voluntat de regulació dels clubs cannàbics és la posició unànime del Govern, o continua sent només la posició de la conselleria de Salut, que, com deia, va ser expressada fa uns mesos.

Són evidents les discrepàncies dins del Govern per aquesta qüestió. La conselleria de Salut sempre s'ha mostrat favorable a la regulació dels clubs cannàbics, i la conselleria d'Interior, en contra de qualsevol mesura que signifiqui resoldre la situació d'alegalitat en què es troben avui aquestos clubs cannàbics. I, tot sigui dit, les associacions cannàbiques han pres la iniciativa per tal que es posin claredat, ordre i directrius al buit legal en què avui es mouen.

Hem de tenir present, i no és «baladí», que avui comptem aproximadament amb unes quatre-centes associacions a Catalunya i amb més de 150.000 persones associades, i hi ha estimacions que aquest sector mou aproximadament 5 milions d'euros cada mes.

Senyor conseller, no podem amagar el cap sota l'ala, cal regular-ne el consum, l'autoconsum i l'autocultiu, i també aquests clubs cannàbics, des d'una perspectiva de salut pública i en el marc de programes de prevenció d'addiccions i dissuasió de consums inadequats i de risc. I cal fer-ho, des del nostre punt de vista, senyor conseller, amb criteris homogenis i directrius úniques a tot Catalunya. Què en pensa, sobre el fet que, davant la inacció del Govern de Catalunya, Barcelona i altres ciutats hagin decidit anar pel seu compte en aquesta qüestió?

I finalment, senyor conseller, cal resoldre aquesta qüestió, com els deia, cal establir un marc regulador que vagi més enllà de les responsabilitats de la conselleria de Salut. És un tema que competeix a tot el Govern, i fins i tot a altres administracions. Des del nostre punt de vista, senyor conseller, li queda...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...molta feina per fer dins del Govern, i l'esperonem que la faci, i la faci... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, primer, l'anàlisi de discrepància el fa vostè; per tant, jo el respecto, però li asseguro que no hi és.

Però, miri, deixi'm que li digui les coses d'una forma molt clara. Es pot fumar, es pot fumar cànnabis; és una decisió individual. Es pot comprar tabac, no es pot comerciar en cànnabis. Petita diferència.

La responsabilitat de qualsevol govern és, malgrat que un pugui fumar tabac o cànnabis, desincentivar que es fumi tabac o es fumi cànnabis. Tota política sanitària de qualsevol govern ha de desincentivar això: no és bo fumar, i no és bo fumar cànnabis. Sabem que una part important del nostre fracàs escolar és per fumar cànnabis, que segurament algú s'oblida que no s'elimina fins passats vint-i-un dies, eh? Per tant, això de fumar cànnabis el cap de setmana és un efecte acumulatiu d'unes conseqüències en salut i en capacitat cognitiva molt importants.

Per tant, compte amb mitificar el fumar. La meva obligació com a sanitarista..., i crec que això no és ideològic –perquè com que últimament tot és ideològic...–, fumar és dolent –això no és ideològic–, i fumar cànnabis també és dolent. Per tant, el que hem de procu-

rar és que aquell que pren la decisió de fumar cànnabis ho faci amb conseqüència, amb responsabilitat, informat i adequadament situat.

Una altra cosa és allò que respecta a tot el que regula altres coses: els cultius, la comercialització... Vostè m'ha dit una cosa absolutament inversemblant: que es mouen 5.000 milions, o 500 milions –no sé quant ha dit–, com si això fos un motiu perquè reguléssim una activitat econòmica, que, per cert, és en tot cas delictiva.

En aquest sentit, jo crec que hem de separar dues coses: la responsabilitat d'un govern, que assumeix el Departament de Salut, que aquell que desitgi fumar ho haurà de fer en unes condicions determinades perquè això no li malmeti més la salut del que ja malmet fumar cànnabis, i, en segon lloc, haurem de respectar totes i cada una de les normes, que han de regular altres instàncies, en alguns casos municipals i en molts altres casos estatals, amb relació a com s'han d'articular aquests espais on decideixen les associacions situar-se per practicar una cosa que no és saludable.

Moltes gràcies.

La presidenta

Substanciarem ara la pregunta número 2, que és, a respondre oralment en el Ple, sobre el balanç del primer any d'implantació de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Pregunta
al Govern sobre el balanç del primer any d'implantació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 310-00247/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Crespo, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, a finals de gener passat coneixíem les bones dades del turisme de Catalunya. La despesa del turisme estranger va superar els 14.000 milions d'euros, un increment del 14,2 per cent respecte a l'any anterior. El turisme estranger rebut a Catalunya també va augmentar un 8 per cent, fins a arribar als 15,6 milions. La despesa mitjana per turista i estada va passar de 864 a 912 euros, cosa que representa un 5,5 per cent més. A pesar de la disminució del turisme català i estatal, l'interanual va ser positiu. El turisme aporta entre l'11 i el 12 per cent del PIB català i també crea entre l'11 i el 12 per cent de l'ocupació total a Catalunya.

A partir del març del 2012 es va aprovar el nou impost que gravava les estades turístiques a Catalunya; es va aplicar a partir del novembre, i un cop transcorregut tot aquest temps i sabent que en el seu moment va suposar un debat dins del sector i que no s'entenia bé, perquè un impost sempre..., no és ben rebut, però recordem que ni gravava els ciutadans ni els empresaris, sinó que gravava els turistes, com passa a gairebé arreu del món... Inclús algun grup polític, dins de la discussió, demanava una moratòria.

Li volem preguntar, tal com es va comprometre en el seu moment, un cop transcorregut aquest temps, quin ha estat el seu resultat. Ha tingut algun efecte negatiu sobre el lideratge turístic de Catalunya? Ha afectat el nombre de visites o pernoctacions? S'han aconseguit els objectius econòmics? Els cobraments i pagaments s'han realitzat amb fluïdesa?

Volem saber si aquells dubtes, si realment s'utilitzaria per a promoció turística, s'han esvaït; si el fons de foment del turisme ha estat utilitzat i ha sigut positiu. En fi, nosaltres creiem que la implantació ha estat un èxit.

Per altra banda, quins són els objectius per al 2014 quant al compliment de la recaptació d'aquest impost i el compliment dels habitatges turístics? Què farem perquè realment aquest sector també acumuli una important recaptació econòmica?

Creiem que hem aconseguit un marc estable per a la sostenibilitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Xavier Crespo i Llobet

...de la promoció turística de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. En els darrers dos anys –deixi'm que ho situï amb una perspectiva d'aquesta legislatura i també de finals de l'anterior–, crec que el país ha fet un esforç molt important i s'ha dotat d'instruments decisius per continuar estructurant confiança sobre un sector molt important per a la nostra economia.

Sempre crec que val la pena que recordem que tenim tres o quatre grans sectors on podem descansar les nostres expectatives i esperances de futur des d'una perspectiva econòmica: la indústria, la logística, el turisme. Tot plegat també és una part no només d'un sector econòmic molt important, sinó del nostre projecte de país. La nostra vocació d'hospitalitat i la nostra capacitat de superació i d'obertura troben en el turisme, evidentment, també un camp molt important a recórrer. I, com vostè deia, estem guanyant l'aposta per la qualitat, perquè continuem incrementant el nombre de turistes estrangers que ens visiten, però incrementem encara amb més decisió i més volum el nombre d'ingressos, el volum d'ingressos que recaptem.

Quan deia que ens hem dotat d'instruments, vàrem tenir la capacitat de tirar endavant entre tots, amb una gran concertació institucional i també sectorial, un pla estratègic i un pla de màrqueting, una estratègia per valorar què hem de fer amb la nostra oferta i una vi-

sió més de comercialització i d'anàlisi de mercats per orientar la nostra demanda; al mateix temps, l'establiment de les taules de turisme i de concertació i de diàleg per veure com continuem tensionant a l'alça la qualitat, l'exigència en aquest sector, i finalment una figura fiscal, l'impost sobre els establiments turístics, en tot cas sobre les estades en establiments turístics, la taxa turística, que ha tingut un primer any de funcionament jo diria que més que acceptable, molt positiu, i que ens ha permès destinar molts més recursos que en anys anteriors a la promoció.

Les transferències als ens locals s'han efectuat amb tota puntualitat i s'ha establert una dinàmica de col·laboració i de concertació que jo crec que ha de donar molts fruits en el futur. Ens ha permès consolidar l'atenció també en infraestructures molt importants per al país i que d'aquesta manera hem tingut els recursos que, com a conseqüència de la consolidació fiscal, no els hauríem pogut tenir amb pressupostos propis.

Hem superat en aquests catorze mesos els 40 milions de recaptació –41.400.000 euros–; hem fet el balanç els darrers dies del darrer trimestre del 2013. I amb nous instruments telemàtics i informàtics crec que incrementarem encara l'eficàcia d'aquest impost, així com també la seva implantació en els habitatges d'ús turístic.

Moltes gràcies.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre l'evolució de les exportacions.

Pregunta
al Govern sobre l'evolució de les exportacions (tram. 310-00249/10)

I la formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, voldríem saber quina valoració fa el Govern de la Generalitat amb relació a l'evolució del comerç exterior de les empreses catalanes durant l'any 2013.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

En fem una valoració positiva, molt positiva, per bé que som conscients que en el darrer trimestre s'ha reduït el ritme d'increment de les exportacions.

A pesar d'això, el 2013 ha sigut un any en què hem tornat a batre rècord històric de les nostres exportacions; hem superat els 58.000 milions d'euros en exportacions. Les empreses catalanes han fet un esforç molt important. Hi ha hagut finalment un petit increment en relació amb l'any 2012, acumulat, amb un 0,1 per cent.

Però el que també és el que és més important és que hem batut rècord, per dir-ho d'alguna manera, en nombre d'empreses exportadores regulars; hi ha hagut una evolució molt positiva en aquest sentit. I al mateix temps també ha crescut el nombre d'empreses catalanes; hem arribat a més de 49.000 empreses catalanes que estan en aquests moments ja exportant.

Som molt conscients que la innovació i la internacionalització continuen sent els eixos i les tensions importants per què l'economia catalana ha de continuar apostant de cara al futur. Valoració positiva.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Conseller, celebro que vostè tingui aquesta visió tan optimista i tant de bo aquesta visió que vostè ens ha donat avui aquí es mantingui. Sense cap mena de dubte, el camí de l'exportació i de la internacionalització de l'economia és un dels camins més importants per tal de sortir de la situació de crisi en què estem immersos des de fa un grapat d'anys.

Vostè deia fa uns mesos, precisament a l'inici del tercer trimestre de l'any passat, que la internacionalització de l'economia catalana no té marxa enrere. Miri, malauradament, des que vostè va dir allò, es trenca una tendència que s'havia acumulat durant els darrers tres anys, 2010, 2011 i 2012, en què el creixement acumulat de les exportacions de les empreses catalanes a l'exterior va superar el 40 per cent, no? I arriba l'any 2013 i resulta que, en termes reals, és cert, fruit de les dades del tercer trimestre i fonamentalment del darrer mes, però en termes reals hi ha hagut un lleuger retrocés de l'1 per cent.

Però això es combina amb altres xifres, com, per exemple, el fet que les exportacions en el conjunt d'Espanya tenen una tendència més positiva que la de l'economia pròpiament catalana i, per tant, tenen un creixement també en termes reals del 3,6 per cent. I això fa que el pes de les exportacions de les empreses catalanes sobre el conjunt de l'economia espanyola, per primera vegada des de fa un grapat d'anys, baixi per sota del 25 per cent.

Però hi han més xifres del comerç exterior que com a mínim ens posen la llumeta carbassa d'alarma, no? És el fet que les importacions a Catalunya continuen baixant, mentre les importacions en el conjunt d'Espanya creixen. I això significa que el consum intern s'està recuperant a Espanya, mentre continua estancat a Catalunya.

Conseller, vostè i el seu departament es caracteritzen per ni fer ni deixar fer, no? I un dels exemples més clars són les seves declaracions amb relació a la Llei de garantia de la unitat de mercat, que diu que combatrà, que hi posarà dificultats, en definitiva, que posarà dificultats a les empreses catalanes precisament perquè puguin treure el conjunt de la societat de la crisi.

Una cosa és certa, el seu Govern destina més recursos a la internacionalització; per cert, a la internacionalització del seu conflicte, però no...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...a la internacionalització de les empreses.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Miri, no tirem aigua al vi. Les exportacions catalanes han continuat pujant, sí, per sota el 25 per cent, té raó, un 24,9 per cent. Per tant, una valoració, ho repeteixo, molt positiva. Per cert, Madrid ve al darrere amb un 13 per cent en el pes a tot l'Estat.

Hem crescut en les exportacions al mercat africà, un 9 i mig per cent; en les exportacions al mercat asiàtic, un 5,1 per cent; al continent..., a Amèrica Llatina, un 2,2 per cent; Europa, per la seva també situació de recessió, és un entorn i un mercat avui que observem amb preocupació, però hi continuem d'alguna manera apostant les empreses catalanes. No ho diu el conseller, ho diu, en definitiva, l'indicador de clima exportador, en què les empreses catalanes valoren d'una manera molt important i consideren que la cartera per al proper any anirà a l'alça; més de la meitat dels empresaris i el 83 per cent dels empresaris exportadors opinen que els preus d'exportació es mantenen estables, i molts creuen, la majoria, que anirem d'alguna manera a l'alça.

En qualsevol dels casos, val la pena que reconeguem l'esforç que s'està fent i que aquest creixement... Per cert, no feia aquesta valoració vostè quan l'any passat, el 2012, vàrem créixer pràcticament el doble que la resta d'Espanya quant a exportacions. Sempre ens avancem més i després la resta d'Espanya ve al darrere.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, observem amb inquietud el clima econòmic d'Europa, i espero que vostè no faci com el senyor Margallo, amb aquests informes, que més aviat el que fan és generar una mala imatge de la marca Espanya. L'altre dia vaig veure en una empresa «made in Baden-Württemberg». També els alemanys...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...estan descobrint que des de la proximitat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre els fons d'inversió «voltor» (tram. 317-00142/10)

La primera la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bon dia, president. Res no canvia si res no canvia; ahir ho vam dir, és una constatació que ens porta a una segona conclusió: que després de la crisi vindrà més crisi, perquè ens dóna la sensació que no estem aprenent gaire res de la crisi anterior.

Fa un mes *La Vanguardia* titulava que Espanya és la nova capital, el nou país capital dels fons voltors; «los fondos buitre», deien, fons voltors, fons corbs, aquelles agrupacions d'inversors, anònimes, diguéssim, que intenten buscar, dins de la carronya que deixa la crisi, és a dir, entre els cadàvers que deixa la crisi, una rendibilitat ràpida, del 20, 30 per cent, en molt poc temps, i que estan sobrevolant, diguéssim, assíduament l'Estat espanyol, i, per tant, també Catalunya. Coneixem experiències aquí: Panrico, comprat per un fons d'inversió nord-americà, Oaktree, que té tota la plantilla en vaga indefinida a Santa Perpètua de Mogoda, perquè bàsicament tanca tota la planta, malgrat tota la facturació que té. O l'Hotel Vela, recentment comprat per un fons voltor qatarià. És obvi que sobrevolen per ferse amb les restes de la sanitat, de l'educació, per especular amb el treball, amb l'habitatge, amb el sòl, amb totes aquelles institucions i aquells béns col·lectius que estan ara amb dificultats.

No hem après res, senyor president? Quins tallafocs està preveient el Govern enfront dels fons voltors i aquesta nova especulació que comença a fer-se bombolla?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, jo crec que sí que n'estem aprenent, crec que sí. Una altra cosa és si estem aprenent tot el que cal; això seria potser més discutible. Però que n'estem aprenent és evident. Li'n posaré dos o tres exemples ràpids. Què té a veure amb els fons voltors haver-se convertit en la capital mundial de la comunicació mòbil? També som això. La *mobile world capital* vol dir això. I això ho estem aprenent i ho estem posant en pràctica. Què té a veure amb els fons voltor que Catalunya en aquest moment s'emporti més del 50 per cent de tots els ajuts que dóna la Unió Europea per a projectes de recerca avançada en el conjunt de l'Estat espanyol. Què té a veure amb els fons voltor que Catalunya des de fa ja tres

anys vengui més al món que no pas Espanya en contra de tota la seva línia tradicional? Això és el que estem fent, i jo crec que això va en la bona línia, que vol dir que hem après.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Llavors ens podria, d'alguna manera, explicar aquest powerpoint per a inversors, en anglès, que té penjat a la pàgina web de la Generalitat, on, òbviament, parla dels atractius de Catalunya? No parla de l'atur, ni de les misèries, sinó, òbviament i com és lògic, dels atractius: despesa pública per càpita de 1996 a l'actualitat, regulacions rígides, diuen, estat del benestar... No podem canviar la sanitat ni l'educació perquè no són polítiques que puguem decidir a nivell regional. Espanya ja ha fet les reformes principals, diu: reforma laboral, forta devaluació salarial, diu. Hi ha oportunitats, textualment cito, «amb rendibilitats interessants a Catalunya degut a l'escassetat de recursos financers», bàsicament dient: «Ja us hem entregat tot el que teníem, ara mateix podeu aprofitar-vos-en.» Esforços substantius, diu també, de pagues als mestres, augment d'hores als mestres, reducció de la despesa social en general... Senyor president, perquè conclou aquest powerpoint: «Catalunya is the perfect place to invest now. We have always been a serious country», que traduït al català seria una cosa així com: «Tenim el país en venda, passin i triïn.» És BCN World i la reforma fiscal que comporta un anunci amb potes...

La presidenta

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

...que poden invertir?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, presentar-se com un país seriós potser a vostè el molesta, no ho sé, però no deu ser tan dolent. Però només per una cosa –i ara deixo la ironia de banda–, només per una cosa: perquè estem o no estem d'acord –no sé si fins i tot vostès hi poden arribar a estar d'acord amb això–, estem o no estem d'acord que una part de la superació de les dificultats econòmiques d'aquest país, que vol dir molta gent també a l'atur i molta gent a la pobresa o amb risc de pobresa, com dèiem ahir, estem d'acord que això ens vindrà de la capacitat de ser atractius a nivell internacional? O ho hem de fiar tot al que pugui passar estrictament a dins de casa nostra, Catalunya, o a la casa, doncs, més general, al conjunt de l'Estat? Que era la nostra visió tradicional.

La nostra visió de moltes dècades era: Catalunya, Espanya, aquest és el nostre gran mercat, aquí és on hi ha les grans oportunitats. El canvi d'escala que en aquest moment s'està produint i el canvi de mentalitat, afortunadament, a Catalunya per part de moltíssima gent, empreses grans, petites i fins i tot professionals autònoms, etcètera, és que la seva escala ja no és només Catalunya o Espanya; la nostra escala és, com a mínim, Europa; per descomptat, la Mediterrània, i, si es pot, tot el món. Ara el conseller Puig us donava les xifres d'on estem creixent quant a exportacions. Creixem molt més fora d'Europa que no pas a Europa. Estem obrint la nostra escala, estem obrint el nostre ventall. Doncs, això és el que fa un país seriós. I una part de les oportunitats, senyor Arrufat, ens vindran d'aquí; les hem d'aprofitar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern i sobre la participació en el debat del model de finançament (tram. 317-00141/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, una reforma de l'Administració pública que no arriba després de tres anys i tres mesos del seu Govern; una reforma del Servei d'Ocupació que Convergència portava al seu programa des de fa més d'una dècada, que tampoc arriba a aquest Parlament, del Servei d'Ocupació, amb un 23 per cent d'aturats; una reforma fiscal de l'IRPF que vostès prometien per a les classes mitjanes, reduir i fer una moderació fiscal perquè les classes mitjanes tinguin més ingressos, que tampoc arriba a aquest Parlament. Ahir, bé, l'altre dia, millor dit, el portaveu deia que davant de la pobresa ni un euro –el senyor Homs, literalment deia això a la seva roda de premsa. Un pla industrial que no tenim i que reclamen les cambres de comerç i els sectors empresarials de Catalunya que vostès no formulen; retallades socials; apujada de taxes cada any...

Senyor Mas, tota aquesta incapacitat, tota aquesta situació, tot allò que fan i sobretot allò que no fan, li pregunto: és una estratègia o és mera incompetència? És una estratègia per tenir una tardor calenta, de com pitjor, millor, que Catalunya realment estigui paralitzada com està paralitzat aquest Govern? O és que realment vostès no volen governar Catalunya i les competències? Li ho pregunto perquè la sensació que tenim molts catalans és que vostès estan només obsessionats a separar-nos de la resta d'Espanya i són incapaços de tenir un pla estratègic i un pla de govern per a Catalunya.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, li explicaré tan breument com pugui les sis decisions que s'han pres en aquests últims dies a nivell de Govern, que totes elles deuen ser importants. Primer, començar a tramitar l'avantprojecte de llei de l'impost sobre els habitatges buits per mobilitzar habitatges per a la gent que no en té. Segon, aprovació del Pla interdepartamental d'atenció social i sanitària, molt important per, precisament, als serveis assistencials en el nostre país. Tercer, renovació de la línia de finançament per a l'economia social i cooperativa, amb 7,4 milions d'euros, que s'ha ampliat per primer cop a les fundacions i associacions del tercer sector social –en parlàvem ahir. Quart, inauguració de les obres de rehabilitació al recinte modernista de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, joia modernista però al mateix temps gran atractiu per al nostre país a nivell internacional, com s'està demostrant. Cinquè, aprovació de l'estratègia catalana per a la renovació energètica d'edificis. I sisè, ampliació de la xarxa d'espais de recerca intensiva de feina per part de la gent aturada, amb trenta-quatre nous centres estesos per tot el país. Què deia, senyor Rivera, que ens dediquem a dividir no sé què?

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, no tregui vostè massa pit de l'Hospital de Sant Pau, que ja coneixem tots com està l'Hospital de Sant Pau i què ha fet el seu Govern i què passa a l'Hospital de Sant Pau. Plans interdepartamentals no ho sé, però el senyor Homs, que és el portaveu del Govern, diu que ni un euro per a la pobresa. Per tant, o vostè canvia el portaveu o vostè diu el mateix que diu el Govern, que és «ni un euro per a la pobresa».

Senyor Mas, zero planificació, Servei d'Ocupació a Catalunya, 23 per cent d'atur, i aquest Govern porta tres anys amb el Govern de la legislatura anterior i aquesta sense portar aquí el Servei d'Ocupació i la seva reforma. Res de reformes fiscals per a les classes mitjanes. Pla industrial? Senyor Mas, on és el pla industrial? Em diu vostè: «Què diu, senyor Rivera?» On està el pla industrial per a Catalunya? L'hi reclamaven les cambres de comerç de Catalunya. Senyor Mas, vostès l'única obsessió que tenen és convocar un referèndum per separar els catalans de la resta d'Espanya i treure'ns de la Unió Europea. És el projecte que diu, allò que diu el pla de govern amb els seus socis d'Esquerra Republicana.

Senyor Mas, jo li pregunto, per posar exemples, un exemple concret de millora del sistema de finançament: vostè pensa participar en la reforma del sistema de finançament autonòmic? Vol parlar amb la resta de comunitats? De veritat hi ha voluntat, o és que tot el debat del sistema de finançament només era una coartada per reclamar la independència i la separació? Perquè, si vostès ara no participen per millorar la gestió del finançament dels serveis públics de Catalunya, voldrà dir que els importava ben poc; només volien una coartada. Participarà vostè, senyor Mas, com a president i govern, sí o no en el debat de la LOFCA que s'ha de produir aquest any?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, és clar, quan la pregunta és de perdigonada, com les seves acostumen a ser habitualment, doncs, aleshores arriba un moment que ja no saps per on contestar-la. Llavors dius: «Et parla d'això, et parla d'allò, et parla del més enllà, del més ençà?» I al final dius: «Què el preocupa, al senyor Rivera, de veritat?» I l'única cosa que el preocupa és del que parla sempre vostè, que és de res de la independència. Aquesta és la seva gran obsessió.

Si no tingués això, senyor Rivera, s'avorriria com una ostra. S'avorriria com una ostra, perquè no para de parlar d'això, tot el dia, no? I llavors ho barreja tot, i al final, mentre va barrejant-ho tot pertot arreu, doncs, acaba apuntant-nos a tots els mals d'aquesta possible independència, que, en qualsevol cas, senyor Rivera, tranquil·litzi's, no la decideix el Govern sinó el poble de Catalunya. Li sona això? Oblidi's del Govern per una estona, oblidi-se'n, i fixi's en el poble de Catalunya. I faci una cosa que és senzilla: adreçant-se a aquest poble de Catalunya, simplement, treballi perquè pugui votar, que és el que vol la majoria de la gent.

I en el model de finançament hi participarem, és clar que sí que hi participarem. El que no posarem és la cara davant de tothom com hem fet sempre per rebre totes les bufetades perquè després, entre d'altres, vostès també ens puguin criticar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre el garantiment del dret a la informació i del dret a la pluralitat (tram. 317-00143/1)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. Bon dia, president. Ahir parlàvem durant el Ple sobre un tema que és crucial per al nostre grup, la pobresa i les desigualtats. Avui jo li vull preguntar sobre un altre tipus de pobresa, que és la pobresa informativa, un tipus de pobresa que genera pèrdua de pluralitat, per cert, clarament demostrada ahir amb el seguiment del Ple, però, senyor Mas, vull anar a l'arrel del problema. Ahir en un moment del debat vostè va dir que tenim responsabilitats però no tenim instruments, com a principal missatge. Aquest va ser se-

gurament el principal missatge que vostè va situar, i resulta que algun dels instruments que tenim, com és el cas de TV3 i la Corporació Catalana, s'estan esmicolant, s'estan venent i s'estan debilitant.

Voldríem saber, senyor Mas, com es pensa garantir el dret a la informació i el dret a la pluralitat, bàsic per a qualsevol democràcia, desmantellant els mitjans de comunicació públics i servint-los com a plat principal per engreixar determinats grups privats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, hi ha dues maneres de desmantellar un servei públic. Nosaltres tenim un servei públic d'informació a la ràdio i el tenim també a la televisió, i el tenim consolidat. Prova d'això és que són mitjans de comunicació, hi insisteixo, públics, apreciats pel conjunt de la ciutadania catalana, com es demostra a través de les seves audiències.

Hi ha dues maneres de carregar-se això. Una, tancant-los –és el que fan alguns altres–, i l'altra, comprometent a gastar allò que se sap que no es podrà pagar i que els portarà a la bancarrota. Són aquests els models. Nosaltres no en volem ni un ni l'altre; el que volem és la supervivència d'aquests mitjans de comunicació públics, garantia també de neutralitat i d'informació de qualitat en el conjunt del país, i a partir d'aquí, a més a més, els volem sanejats de tal manera que siguin viables i sostenibles de cara al futur.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí. Senyor Mas, miri, és que hi ha una tercera manera de carregar-se els mitjans públics, que és la que vostès estan practicant, que és debilitar-los a través de retallar els seus recursos. Vostès, hi ha una proposta per esmicolar, per trossejar i per vendre la part més sucosa de la corporació; em refereixo, vostè ho sap, senyor Mas, al procés de privatització de l'àrea de comercial de Televisió de Catalunya que s'està promovent i que hi ha qui l'espera amb les dents molt afilades. Un procés que pot fer perdre a TV3 fins a 25 milions d'euros, segons els treballadors, una pèrdua que debilitaria la televisió pública.

Això és el que s'està practicant, aquest és, senyor Mas, el seu model de serveis públics, privatitzar els guanys a repartir entre els seus amics i socialitzar les pèrdues a repartir entre tots els catalans i les catalanes. Sort tenim, senyor Mas, dels treballadors, que estan defensant un servei públic bàsic, i que, per cert, avui fan un referèndum. Fixi's, què és el que s'està proposant? Una retallada de sou als treballadors per estalviar-se 7,5 milions d'euros mentre li donen a la competència directa de TV3 la segona font d'ingressos de la televisió pública i que, ho repeteixo, pot suposar perdre fins a 25 milions d'euros d'ingressos. Un negoci, senyor Mas, rodó per al grup... Bé, no volia acabar fent un rodolí. Esperem, senyor Mas, que es faci marxa enrere perquè això és desmantellar un instrument del país que no lliga, precisament, amb les queixes que vostè formulava ahir en el Ple de pobresa.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Insisteixo en la idea que li deia abans: nosaltres estem fent tot el que calgui, o farem tot el que calgui per mantenir aquest servei públic. I estem fent un gran esforç. Vostè sap, senyor Mena, quant ha disminuït la publicitat, per exemple, de TV3 els darrers quatre, cinc anys? De 170 milions d'euros de publicitat a 60 que hi ha en el pressupost d'aquest any. Davant d'aquesta pèrdua de 100 milions d'euros, es poden fer dues coses. Una, la que farien vostès, que és ignorar-ho i seguir gastant i portar a la bancarrota aquests mitjans de comunicació públics. És el que han fet a tot arreu per on han passat. A tot arreu fan el mateix. O segon, es poden prendre decisions, i quan es prenen decisions algunes d'elles, evidentment, són criticades, senyor Mena, però n'hi ha una que nosaltres, doncs, mantindrem, que és que amb el màxim esforç possible hi ha 225 milions d'euros d'aportació pública a la corporació, 225. És menys que el que hi havia l'any 2010, efectivament, però aquests 225 o 230 milions d'euros hi seran, i a partir d'aquí, en el moment que puguem, si cal, els incrementarem. Dit això, sap vostè per una població més gran quant hi posa la Junta d'Andalusia? Cent catorze milions d'euros; la meitat. No sé qui creu més en els mitjans de comunicació públics.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre la convocatòria de la consulta del 9 de novembre prenent com a base la llei de consultes del Parlament, sobre la facilitació de les urnes i sobre el full de ruta posterior (tram. 317-00147/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president de la Generalitat, vostè diu que amb una llei de consultes catalana podrà convocar un referèndum el dia 9 de novembre. Si això creu, per què n'ha sol·licitat la competència a Madrid, si creu vostè que ja en virtut d'una llei catalana pot fer-ho?

Vostè s'ha compromès a signar la convocatòria d'aquest referèndum. Però la pregunta que jo li faig és molt més concreta, i li agrairia una resposta concreta: vostè, com a Govern de la Generalitat, facilitarà urnes el dia 9 de novembre perquè els catalans vagin a votar?

I miri, senyor Mas: si amb alguna cosa hem d'estar d'acord és que aquesta situació no desemboqui en el procés que viu justament en aquests moments Ucraïna. *(Remor de veus.)* Per això vull saber: a partir del 9 de novembre, quin és el full de ruta del Govern de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, no sé per què s'enfada perquè demanem una competència a l'Estat. Sí, perquè sembla que s'enfadi. Perquè diu: «Com és que ho han fet, això, si vostès ho poden fer d'una altra manera?» Doncs, miri: perquè ens agrada el diàleg. El que passa és que no trobem ningú per dialogar. Aquest és el nostre problema. I ens agrada l'acord. El que passa és que no trobem ningú per acordar re. Només trobem un mur de silenci, i en alguns casos de menysteniment. Això, és el que trobem. Que és el seu, senyora Sánchez-Camacho.

Dit això, efectivament, convocaré la consulta. I si és d'acord amb una llei catalana i es tracta de consultar, com vol vostè que no hi posem les urnes? Com es fa, això? Ens ho pot explicar? Perquè no sé com es fa una consulta popular adreçada a una gran part de la població si no s'hi posen les urnes. Ara, si vostè té una idea més genial segur que ens convencerà.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, a vostè li agrada tant dialogar que ha de demanar a Madrid una competència que segons vostè ja té. Escolti'm, quin diàleg, eh? Si ja la té, vostè, segons la Llei de consultes, per què la demana a Madrid? Això és incoherència política i manca de respostes.

Em plau la seva resposta, perquè ha dit que vostè hi posarà les urnes. És la primera vegada que es compromet a, el 9 de novembre, posar les urnes a Catalunya. Si vostè fa això, és conscient que no es podrà fer un referèndum ni legal ni acordat, perquè no en té la competència, perquè no pot fer-ho i perquè sap que actua fora de la llei.

Miri, senyor Mas: aquí s'han sentit molts escarafalls quan jo he parlat d'Ucraïna. Saben vostès que jo he repetit una frase que vostès tenen en el seu informe: «Estrechar los lazos en democracia y en convivencia»? És seva, aquesta frase, no del Partit Popular. Són vostès..., el senyor Homs, el que diu que si el procés es tanca en fals podria desembocar en una situació justament com la d'Ucraïna.

Però a mi el que em preocupa, senyor Mas, és el que pot passar a Catalunya a partir del 9 de novembre. Coneix vostè aquest informe de l'Assemblea Nacional Catalana que es votarà el 5 d'abril? Coneix el full de ruta que, segons vostè, el Govern de Catalunya..., i la senyora Ortega va dir l'Onze de Setembre de l'any 2013 que coincidien plenament amb el full de ruta de l'Assemblea Nacional? Sap que aquesta Assemblea Nacional vol paralitzar el dia Onze de Setembre d'enguany la ciutat de Barcelona per donar una imatge internacional..., al món? Sap vostè que tenen previst el 25 d'abril de l'any vinent aturar i controlar els ports, els aeroports, les comunicacions i els impostos de Catalunya? Vostè... Escolti, declaracions de la senyora Ortega: «El full de ruta del Govern de Catalunya coincideix totalment amb el de l'Assemblea Nacional de Catalunya.» Vostè avui...

La presidenta

Senyora diputada, ja està.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...pot negar-ho? Sigui valent i faci-ho.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, una persona de la seva formació hauria de distingir entre un referèndum i una consulta. I em sap molt greu que no ho sàpiga distingir. Demanem la competència a Madrid per fer un referèndum, perquè és competència exclusiva del Govern central, cosa que vostè hauria de saber. I si no es pot fer el referèndum perquè ens ho neguen, aleshores farem una consulta d'acord amb una llei de consultes catalana que es tramita en aquest Parlament de Catalunya. Això, com a mínim això, senyora Sánchez-Camacho, com a mínim...

La presidenta

Deixin parlar el president, si us plau.

El president de la Generalitat

Com a mínim, això, senyora Sánchez-Camacho, ho hauria de saber.

De tota manera, el que és més preocupant de la seva intervenció és que ens digui que com ens atrevirem a posar les urnes en contra d'una llei. Però què diu, ara, senyora Sánchez-Camacho? És gravíssim, el que acaba de dir. No sé si se n'ha adonat, portada pel seu ím-

petu tradicional. Perquè resulta que vostè ens diu que el Govern espanyol..., suposo que intentarà enfonsar la legalitat catalana. I ens diu una altra cosa: que el Tribunal Constitucional hi estarà d'acord. I vostè qui és per dir això? Vostè qui és per parlar en nom del Tribunal Constitucional, si és que això finalment arriba al Tribunal Constitucional? S'adona de la magnitud de la tragèdia del que vostè acaba d'expressar? No, no, la seva, senyora Sánchez-Camacho. És inconcebible que en un sistema de legalitat i d'estat de dret, que vostès sempre defensen, la portaveu del Partit Popular a Catalunya s'erigeixi en portaveu d'un Tribunal Constitucional per carregar-se una llei que pot aprovar aquest Parlament de Catalunya. Gravíssim, senyora Sánchez-Camacho! Gravíssim! –gravíssim!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

I permetin-me acabar: Catalunya, senyora Sánchez-Camacho, no té res a veure amb Crimea, i el procés català tampoc. *(Remor de veus.)* Desgraciadament –desgraciadament– l'Estat espanyol...

La presidenta

Senyors diputats...

El president de la Generalitat

...no té res a veure amb el Regne Unit. Desgraciadament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre l'informe de la Fundació Jaume Bofill sobre l'estat de l'educació a Catalunya (tram. 317-00144/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, a veure si tenim una mica de bany de realitat. Durant aquest Ple... *(Remor de veus.)* Durant aquest Ple hem fet un monogràfic sobre la pobresa, amb xifres alarmants que fa només deu anys eren impensables. Per lluitar contra el cercle viciós de la desigualtat, l'accés a l'educació és imprescindible. De fet, l'educació és una eina importantíssima per garantir la igualtat d'oportunitats.

M'agradaria, senyor president, saber la seva valoració sobre l'informe de la Fundació Jaume Bofill sobre la política educativa a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, miri, jo vaig llegir aquest informe. Me'n va sorprendre una cosa. Jo no faré una valoració exhaustiva de l'informe, però me'n va sorprendre una cosa. Un informe que ha de ser rigorós per definició, perquè està fet per una fundació que té una tradició en el món educatiu i pedagògic, ha de partir de la realitat i de la veritat. I quan el vaig començar a llegir vaig veure que aquest informe diu que el pressupost de la Generalitat s'ha reduït un 9,8 per cent. A partir d'aquí, senyor Navarro, tot el que vaig llegir de l'informe em va semblar que podia no ajustar-se a la realitat. Perquè, és clar, no conèixer, a aquestes alçades, amb tot el que se'n parla, quant s'ha reduït el pressupost de la Generalitat, si això no se sap, que és una dada purament estadística, comptable i consultable, vol dir que a la resta hi ha d'haver algun motiu que no acaba de lligar amb el que segurament hauria de ser un informe d'aquestes característiques.

La presidenta

El senyor Navarro té la paraula.

Pere Navarro i Morera

Gràcies. «És més un pamflet que un estudi.» Li sonen, aquestes paraules? Les va dir la seva consellera d'Ensenyament, la senyora Irene Rigau, en una entrevista per valorar l'informe de la Fundació Jaume Bofill. Però la senyora Rigau no es va quedar aquí. Li ho il·lustraré amb alguna altra frase: «Que en aquests moments aparegui un estudi que digui que s'ha retallat més del compte no és seriós ni científic.» Suposo que la consellera d'Ensenyament ho feia en qualitat de científica i no com a principal responsable dels resultats d'aquest estudi.

Senyor Mas, la realitat és que el seu Govern tanca aules. Ha fet seixanta-un tancaments d'aules en centres públics i dotze tancaments d'aules en centres concertats. Ens agradaria conèixer quines són les seves prioritats, quin és el seu model; si la seva prioritat són els centres públics o els centres concertats.

Però sap quant ha retallat el seu Govern les aportacions a les escoles bressol municipals? Un 52 per cent. De 1800 euros per plaça a 875 euros per plaça. Jo li demano que tiri enrere aquesta retallada, que la tiri enrere, perquè és un atac directe a les famílies catalanes, i especialment a les dones.

Però no només això, senyor president, no només això: l'alumnat en risc de pobresa ha augmentat en prop de 41.000 nens i nenes des que vostè és president de la Generalitat de Catalunya. Li sembla una xifra acceptable? O directament no se la creu, com fa la seva consellera d'Ensenyament, la senyora Rigau?

Senyor Mas, faci una política educativa que garanteixi que tots els nens i nenes de Catalunya, visquin on visquin, vinguin d'on vinguin, tinguin la família que tinguin, tinguin els recursos que tinguin, tinguin dret a una educació de qualitat, tinguin dret a la igualtat d'oportunitats i a una vida digna.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, al Govern el que li interessa és que l'èxit escolar a Catalunya pugi.

Deixi'm fer una referència sobre l'informe un altre cop: vostè donaria credibilitat a un informe, l'adjectivi com l'adjectivi, que diu que el pressupost de la Generalitat en tres anys s'ha reduït un 9,8 per cent quan s'ha reduït més del doble? Vostè creu que això és científic? Vostè creu que això és acadèmic? És una dada molt senzilla. Si vostè parteix d'això i això és fals, tota la resta ja no s'aguanta. Sí, tota la resta. Perquè aleshores diuen: «Vostès han retallat molt més en ensenyament.» Fals: s'ha retallat menys en ensenyament que no pas la mitjana de la caiguda del pressupost de la Generalitat.

Ara, què ens interessa, a nosaltres, més enllà d'aquestes discussions, que a vegades poden ser discussions de cafè? El que ens interessa a nosaltres és que hi hagi més èxit escolar. La pregunta que vostè s'hauria de fer és: en aquestes condicions en què viu el país, hi ha més o menys fracàs escolar? Senyor Navarro: n'hi ha menys –n'hi ha menys. Hi ha més o menys abandonament escolar prematur? N'hi ha menys, senyor Navarro. I no és mèrit del Govern, ja li ho dic jo. No és mèrit del Govern. Però el país ho fa així, perquè hi ha tota una comunitat educativa, que vostè potser no valora tant com s'hauria de valorar..., en el seu esforç actual..., que aconsegueix que tot això vagi d'aquesta manera, i el funcionament de les escoles públiques i concertades també ho aconsegueix. I a més a més hi ha a més persones apuntades a la formació professional, i s'ensenyen més idiomes. I això, és el que ens interessa a nosaltres.

I si això ha millorat, senyor Navarro, si això ha millorat, que és la clau del sistema i la inversió de futur, vostè...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...també n'hauria d'estar content.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta
al president de la Generalitat sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 317-00145/10)

I la formula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

President, abans de res voldria fer-li constar el reconeixement a la feina feta per la conselleria de Territori sobre el Pla hidrològic de l'Ebre, i entenem que és fonamental reforçar i preservar este treball conjunt entre el Govern, entre el món científic i entre la Plataforma en Defensa de l'Ebre, i preservar este consens parlamentari que avui hem pogut constatar.

Adrecem directament esta reflexió a la màxima institució del nostre país perquè entenem que el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre és una amenaça greu per al conjunt de la nostra nació, una amenaça que té un caràcter interdepartamental i que cal dur al màxim nivell de les negociacions bilaterals entre el Govern català i el Govern de l'Estat, però sobretot que cal elevar al màxim nivell d'interlocució davant de la Unió Europea.

Amb el Pla de conca de l'Ebre parlem d'un greu atemptat ambiental. Però sobretot parlem, també, de geopolítica, d'un vell conflicte present arreu del món entre els territoris que compartixen cursos d'aigua interterritorials, transfronterers. Parlem del darrer intent de l'Estat espanyol de comprometre de cara al futur un dels recursos més estratègics del nostre país: l'aigua. Este pla de conca consolida reserves d'aigua per a suposats nous regadius a totes les comunitats autònomes aigües amunt, hipotecant el 80 per cent dels recursos hídrics disponibles i deixant buit l'Ebre a la seua desembocadura.

Com sap, president, el problema no són els nostres pagesos que legítimament volen regar al Montsià o a les Garrigues. El problema són els regadius sense terra, el delta sense aigua. El problema són unes reserves especulatives per a uns grans regadius que no existiran mai, i que l'anunciat gran Pacto nacional del agua del ministre Cañete mos durà al mercadeig de l'aigua de paper, als transvasaments entre conques i a la privatització de l'aigua per assolir els mateixos objectius que el Pla hidrològic nacional del 2001.

Encetem un litigi que serà llarg i que avui hem d'afrontar amb els recursos limitats que mos dóna ser una comunitat autònoma i que esperem afrontar aviat amb més eines, amb les eines que mos donarà ser un estat. Mos cal, president, una forta coordinació tècnica, jurídica i institucional. I per això reclamem al Govern que convoque de forma immediata la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre. Anem tard.

La llarga lluita de l'Ebre mos ha deixat molt clar, històricament, que la clau de volta es troba en la internacionalització del litigi, en la denúncia davant la Comissió Europea de l'incompliment de les diverses directives comunitàries de caràcter mediambiental.

Demanem al Govern que lidere amb fermesa esta denúncia davant dels organismes europeus per tal de tombar de nou l'amenaça d'eixugar lo tram final del nostre riu. Li demanem fermesa perquè el riu continue sent vida.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, aquest Pla hidrològic s'ha fet –abans teníem una oportunitat d'explicar les coses d'aquesta manera– sense diàleg. I, per tant, si no hi ha diàleg, no hi pot haver negociació, i encara menys, acord. Aquesta és la realitat. Ens hem trobat amb un govern espanyol que simplement, doncs, ha tirat endavant amb aquest Pla hidrològic, sense posar-se d'acord amb aquells amb qui s'havia de posar d'acord, que com a mínim era el Govern de Catalunya. Ja no dic, a més a més, tota la resta d'institucions que territorialment estan vinculades al que és, doncs, l'execució o la implementació d'un pla hidrològic.

Efectivament, sembla que ara el Govern espanyol diu que vol dialogar. Ara. Quan resulta que ja ha fet la feina, no?, i ja ha ensenyat la poteta pertot arreu. Bé, doncs, nosaltres al diàleg no ens hi negarem mai. Per tant, com vostè reclamava, doncs, hi anirem, hi anirem amb voluntat de defensar el que hem de defensar, que és un equilibri hídric correcte. I un equilibri hídric correcte passa perquè tot allò que se'ns diu que han de ser aquests cabals ecològics necessaris per precisament mantenir els equilibris ambientals i la sostenibilitat en el delta de l'Ebre, aquests, es pugui mantenir. I hi estem molt lluny, com abans deia el conseller de Territori, perquè el que imposa aquest pla hidrològic està molt lluny del que se'ns recomana que sigui aquest cabal ecològic mínim, que pugui passar, doncs, pel riu Ebre.

Dit això, a més a més de negociar amb el Govern espanyol i de fer conèixer i constar la nostra posició, com vostès també diuen, i ja estem fent, doncs, anirem a la Unió Europea, perquè a més a més pensem que, tal com s'ha fet aquest pla hidrològic, contravé normatives ambientals europees. I, per tant, també el defensarem allà.

I, finalment, una reflexió. Fixin-se que, en últim terme, crec que el pitjor que ens podria passar és que aquest tema concret del pla hidrològic acabés sent una batalla a dintre de Catalunya, entre persones o comunitats o territoris que necessiten l'aigua, perquè, en definitiva, l'aigua que necessitem a Catalunya, l'Ebre la té; el problema és quanta aigua, com vostè deia, es reserva aigües amunt, fora de Catalunya. I aquesta, no ens enganyem, és una posició política. No ens barallem a dintre de Catalunya, quan el problema, un cop més, també en aquest tema, el tenim fora.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les dades de la desocupació del 2014 (tram. 317-00146/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir vàrem tenir un extens debat sobre com fer front i pal·liar la pobresa al nostre país, com donar cobertura i sortida als que més pateixen.

Avui, a la tarda, aquest Parlament ha d'aprovar les resolucions que signifiquen les polítiques i les accions que es prioritzen. Nosaltres esperem que s'imposi l'efectivitat de les mesures i no l'originalitat; que s'imposi allò que va bé i no allò que queda bé, allò que és factible i no allò que és impossible. Generar expectatives als més vulnerables sabent que no es podran complir és directament immoral.

Hi ha una màxima que crec que tots els grups parlamentaris hi coincidim i que no podem perdre en cap moment de vista, i és que la millor lluita contra la pobresa és que la gent pugui tenir, pugui trobar feina, una feina digna. I això no està per a res renyit amb donar cobertura, donar una sortida als que més pateixen, perquè també tinguin, per damunt de tot, una vida digna. Aquest és el repte, amb totes les mancances que, com vostè va denotar ahir, tenim en aquest país per fer-hi front.

Per tot això, donar la volta a la situació de l'ocupació a Catalunya esdevé absolutament central i esdevé absolutament clau. Aquest Govern i aquest grup parlamentari justament per això sempre hem dit que una de les grans prioritats, com la que més, d'aquesta legislatura és la lluita contra l'atur, és fer tot el possible perquè la gent pugui tenir, la gent pugui trobar feina. De manera silent, de manera constant, malgrat l'evident insuficiència d'instruments i recursos, que ja voldríem tenir i disposar però que no tenim ni disposem, però de manera igualment constant, silent, s'estan dedicant molts esforços i accions i recursos per donar la volta a la situació.

Diuen que en economia l'important és detectar les tendències i saber-les interpretar. És per això que nosaltres, almenys des del grup parlamentari, amb totes les dades que van sortint d'un temps cap aquí, amb totes les cauteles del món –hi han 629.000 motius per ser cautelosos–, però amb totes les cauteles del món, creiem que hi ha més motius per a l'esperança que no pas motius per al derrotisme, i més amb el potencial que pot, que té i que demostra que té Catalunya.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina és la seva valoració de les dades de l'any 2013, de les dades d'aquests dos primers mesos, pel que fa a la situació de l'ocupació a Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, em centraré sobretot en les darreres dades conegudes; les altres les havíem analitzat en alguna anterior ocasió. Concretament, les darreres són les del mes de febrer d'enguany. Són molt recents, no?

A Catalunya, d'acord amb les dades de l'atur registrat, el mes de febrer hi ha 4.285 persones menys aturades –4.285. Per a aquells que després fan comparacions amb el que està passant a la resta de l'Estat, els diré que a la resta de l'Estat, el mateix mes de febrer, va baixar l'atur, també, en mil i poques. Per tant, el descens de l'atur a Catalunya és quatre vegades superior el mes de febrer al de la resta de l'Estat espanyol. Això és un bon indicador de com comença a funcionar una economia. Sense, evidentment, llançar les campanes al vol, que seria un desastre. Jo he dit moltes vegades: «No podem dir que la crisi s'ha acabat, entre d'altres coses perquè seguim tenint un atur molt elevat.» El que passa, que hi estem començant, sembla, a donar la volta. Per què dic això? Perquè no és només un mes, ara ja són vuit mesos seguits de descens de l'atur. Si només fos un mes, o un mes sí i un mes no, etcètera, la valoració podria ser diferent. Però vuit mesos seguits, en termes interanuals, comparant un any respecte a l'altre any, cada mes, doncs, ja marca clarament una tendència.

Més important que això, encara, més important: afiliació a la seguretat social, febrer del 2014; ha augmentat o ha disminuït, els afiliats? Han augmentat a Catalunya 11.857 respecte al mes de gener. Aquesta és una altra dada que també va en la línia positiva, perquè augmentar la filiació a la seguretat social és segurament el millor termòmetre des del punt de vista del que pot passar anticipadament de cara al futur.

Bé, això, aquest augment d'afiliació a la seguretat social, que també s'ha produït, per cert, en el conjunt de l'Estat espanyol, això és el primer cop que passa des del maig del 2008, que es considera l'inici d'aquesta recessió econòmica, la primera vegada que passa de manera significativa en un mes de febrer, que, com tots sabem, és un mes que tradicionalment no és massa bo des del punt de vista del comportament del mercat de treball.

Tot això ens ha de portar... *(Pausa.)* Al final de la resposta.

La presidenta

Ja està; res més.

Paraules
de comiat com a diputat de Jaume Collboni Cuadrado

Abans de tancar aquest punt i passar a les interpel·lacions, em permetran que digui unes paraules, que segur que seran en nom de tots, per acomiadar un diputat. Normalment, a mitja legislatura no se'n van els diputats o les diputades. En aquesta, hem tingut la marxa d'en Pedro Chumillas, del Partit Popular, però no va ser en dies de Ple i per tant no es va poder dir públicament, però avui sí que sabem que ens deixa el senyor Jaume Collboni.

I, per tant, només desitjar-li sort en aquest futur que en aquests moments, doncs, està treballant i agrair-li els tres anys que ha estat com a diputat; tres anys com a diputat, però set, si no m'equivoco, a més a més, com a coordinador del Grup Parlamentari Socialista.

Senyor Collboni, si vol... *(Pausa.)* Té un minut.

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta, per al·lusions de la presidenta. Gràcies per l'esment, honorable presidenta. Volia fer un agraïment, en general, a tot el personal de la casa. Efectivament, he estat aquí set anys, treballant als serveis tècnics, tres anys com a diputat del Parlament. Agraïment a tots els tècnics, als lletrats, als mossos, als bidells, que són els que fan funcionar aquesta casa.

Li he de dir, presidenta, que per mi ha estat un honor servir els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per mi ha estat un honor servir les meves idees, els meus valors, el del catalanisme i el del socialisme. Ara espero, en aquesta nova etapa –quan li ho vaig explicar, ahir mateix...–, doncs, servir també la meva ciutat i servir Catalunya, també, des de la meva ciutat.

I, per acabar, gràcies a tots els companys i companyes, especialment els del meu grup parlamentari, però també al conjunt dels diputats i diputades de la cambra, amb els quals, de tot l'arc parlamentari, he pogut fer coneixences, he pogut fer amistat, i sé que tots, des de les seves diferències, fan el millor per al país, per a la seva gent.

I una última recomanació, amb els temps convulsos que vénen, i de crisi, doncs: molt de seny i bona feina.

Gràcies, presidenta; gràcies, amics i amigues.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació
al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari (tram. 300-00147/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

(Pausa.)

La vicepresidenta primera

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Els demano que els diputats i diputades que abandonin els seus escons ho facin de la manera més discreta que sigui possible per tal que pugui donar la paraula per exposar la interpel·lació al diputat Jordi Cañas tan

aviat com sigui possible. *(Pausa.)* Doncs, quan ho cregui convenient, diputat.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, el pasado 27 de febrero de este año 2014, el Tribunal de Justicia de la Unión Europea dictaminó que el impuesto sobre las ventas minoristas de determinados hidrocarburos, el conocido popularmente como «céntimo sanitario» –aunque en Cataluña eran 4,8 céntimos sanitarios–, que se recaudaba en España era contrario al derecho comunitario.

¿Por qué? Porque no respectaba la directiva sobre impuestos especiales, al carecer de finalidad específica, que prevé esta normativa, que obliga a que este objetivo no sea exclusivamente presupuestario, porque tampoco perseguía por sí mismo garantizar la protección del medio ambiente y de la salud. Bueno.

Decía cosas muy serias, el Tribunal de la Unión Europea. Decía que el Gobierno de España y la Generalitat de Cataluña habían actuado con mala fe –con mala fe, con mala fe–, y dice, textualmente, porque el tribunal considera que no puede admitirse que la Generalitat de Cataluña y el Gobierno español hayan actuado de buena fe al mantener el impuesto en vigor durante un periodo de más de diez años. Mala fe.

Había advertido en dos ocasiones, previamente, el Tribunal de Justicia de la Unión Europea: se pronunció en el año 2000 sobre un impuesto de características análogas y además en 2001 la Comisión Europea informó a les autoridades españolas de que la introducción del impuesto sería contrario al derecho de la Unión.

La historia en España de este impuesto: impulsado desde Cataluña, como siempre, creado en el año 2002, como un tramo autonómico destinado a financiar la sanidad, y estuvo vigente hasta el año 2012; cambió en el año 2013, cambiando..., un nuevo impuesto especial de hidrocarburos. Pero, bueno, fue vigente del 2002 al 2012.

¿Qué ha hecho este Gobierno? Porque la pregunta que se suscita después de esta sentencia es qué va a hacer el Gobierno de la Generalitat con aquel dinero que ha recaudado, aquellos impuestos que ha recaudado de una forma ilegal, ilegal de una forma voluntaria, repito, de mala fe, dicho por el propio tribunal, que advirtió reiteradamente de la ilegalidad de dicho impuesto. Lejos de eso, el Gobierno de la Generalitat –también el señor Castells, que fue uno de los impulsores– prefirió mirar hacia otro lado, obviando lo que eran las advertencias de la Unión Europea respecto a la incorrección de este impuesto. Y, claro, ¿esto qué significó?, y ¿qué ha significado? Pues, una inseguridad jurídica de los ciudadanos de Cataluña y del conjunto de España, de todas aquellas comunidades que decidieron aplicar dicho impuesto; un golpe muy duro al sector del transporte, que vio incrementados sus costes por un impuesto ilegal, y, lo que es peor, ilegal a sabiendas, desde la mala fe, y que gracias justamente a la movilización de una empresa...

Permítanme la digresión. Cuando ustedes..., la señora Rigau, que no está hoy aquí, dice: «Tres sentencias no pueden condicionar un modelo educativo.» Una sentencia va a condicionar un impuesto ilegal, que ustedes van a tener que devolver, porque alguien decidió no aceptar lo incorrecto, una empresa catalana que les denunció a ustedes y al Gobierno de España a la Unión Europea. Con ella ganarán todas las empresas del sector; bueno, y todos los ciudadanos que hubieran guardado las facturas de cuando llenaban el depósito. Pocos, supongo; pero sí las empresas del sector.

Y ¿qué ha pasado?, ¿qué ha dicho la Generalitat respecto a esto? Lo único que usted ha dicho, que yo recuerde –pero para eso está la interpelación, para que usted me corrija–: «Que pague Madrid.» Cuando le preguntaban: «–Bueno, ¿quién va a devolver este impuesto? –Yo no.» Usted, señor Mas-Colell: «¿Yo? Esto no va conmigo, yo no lo ingresé. Que lo pague el Gobierno de España.» Es lo que ha dicho usted. No ha dicho nada de si va a habilitar algunos mecanismos especiales que permitan a aquellas personas que han pagado un impuesto *ilegal* recuperar su dinero; no ha dicho nada acerca de cómo puede influir esto en las arcas públicas; no ha dicho nada.... Nada. Usted, cuando le preguntaron, no le ha dado demasiada importancia, es: «Que pague Madrid.»

Bueno, oiga, y la pregunta: ¿ustedes impulsaron el impuesto, o no?, ¿ustedes se han beneficiado del mismo, o no? Ustedes han ingresado creo que muchísimo dinero. Yo tengo aquí una pregunta que le hicimos en su momento, el año pasado, con unos ingresos anuales muy elevados:306 millones..., bueno, 153 millones, 150 millones, 155, 151, 134, 136... –corríjame también si los datos que ustedes me dieron no eran correctos. No han dicho absolutamente nada.

Y la intención que tenemos con esta interpelación es, primero, conocer cuáles van a ser las medidas que va a implementar este Gobierno para facilitar a las empresas y particulares recuperar el dinero que ustedes les sustrajeron incorrectamente. Segundo, hasta cuándo van a aplicar la retroactividad, si van a hacer caso estrictamente de la ley, van a ser cuatro años, o van a reconocer su error y reconocer que sacaron dinero de las empresas de una forma incorrecta, y ampliarlo a todos los años de aplicación del impuesto, como les dice la propia sentencia, que les dice: «No sean ustedes trileros y devuélvanlo todo.» Digo eso para traducir. En términos jurídicos, como no soy abogado..., pero ¿verdad que se entiende así mejor? «No hagan ustedes trampas y devuelvan todo el dinero que han recaudado incorrectamente, porque les advertimos...» Porque les advirtieron, no pararon de advertirles, desde la Unión Europea, de que lo estaban haciendo mal, y ustedes ignoraron sistemáticamente las advertencias, y en vez de corregir la financiación del modelo sanitario como se tendría que corregir, que es garantizando su suficiencia financiera a través de un buen modelo de financiación, ustedes prefirieron cometer un error que han pagado los ciudadanos de una forma inadecuada. Es más: y que ha gravado las actividades económicas, y que ha restado competitividad al sector del transporte, y además ha sacado dinero de las car-

teras de los ciudadanos, con un fin que no era el que ustedes proponían en el propio impuesto.

Por lo tanto, preguntas sencillas; espero respuestas adecuadas. ¿Cuánto ha recaudado la Generalitat con este impuesto desde que se puso en vigor? ¿Cuáles creen ustedes que serán las cantidades a devolver, en el caso de que los ciudadanos hubiesen guardado las facturas, y las empresas, las facturas del combustible? ¿Quién cree usted que debe devolver este dinero? Pero técnicamente; no me lo diga políticamente. «Madrid.» No, no: ¿quién cree usted realmente que finalmente deberá devolver estos importes ilegales? ¿Cómo lo van a hacer? Si van a habilitar mecanismos especiales para facilitar a aquellas empresas, transportistas y ciudadanos que puedan hacerlo, ayudarles a la devolución. ¿Van a utilizar Tributs de Catalunya, esta gran red coordinada, ¿eh?, que han diseñado para facilitar a la escandinava el modelo fiscal, van a usarla para facilitar, habilitar especialmente mecanismos para que aquellos que pagaron un impuesto ilegalmente –bueno, ilegal..., porque, claro, lo pagaron legalmente, pero era un impuesto ilegal– puedan ver satisfecha la devolución de los mismos? ¿Qué consecuencias podría implicar para las arcas públicas de la Generalitat, en el caso que finalmente sea esta Administración...? Espero que me esté escuchando, señor Mas-Colell, para poderme contestar. Lo digo porque no parece prestarme especial atención. Bueno, supongo que a lo mejor ese es el motivo por el cual no me responde habitualmente. Pero, bueno, yo le sigo formulando las preguntas; ya me las contestaré yo después, en todo caso, ¿eh?

¿Han evaluado ustedes qué impacto podía tener la devolución de estos importes a las empresas y a los privados que tengan esas facturas? Porque pueden ser numerosos, en función del importe. Los importes parecen importantes, con independencia de si se aplica en la totalidad de los años en que se aplicó el impuesto, o exclusivamente en los últimos cuatro. Importes muy elevados, cuya devolución podría tener un impacto sobre las arcas públicas. ¿Tiene usted algún plan de contingencia a nivel presupuestario?

Y finalmente, ya sé que ha habido una modificación del impuesto, ya sé que se le ha cambiado el objeto, se han mantenido los tres tramos –el estatal, el estatal especial y el autonómico–, pero, ¿creen ustedes que se puede tener esta sentencia un impacto sobre el sistema sanitario público? Y, sobre todo, ¿cuál cree que tiene que ser la fórmula que ustedes plantearán, espero, no haciéndole caso a Esquerra Republicana de Catalunya, que dice que ellos no tienen por qué negociar ningún nuevo modelo de financiación, porque ellos van a ser independientes en Narnia el año que viene? Pero ustedes, que supongo que no viven en Narnia, ¿eh?, este mundo mágico y maravilloso, sino en la realidad, usted ¿qué va a proponer para garantizar la financiación de las prestaciones sanitarias en el nuevo modelo de financiación, o en la reforma del modelo de financiación, para garantizar su sostenibilidad?

Gracias, *conseller*, diputados, diputadas...

La vicepresidenta primera

Per a la resposta té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, aquest és un assumpte enormement complex, on s'han de tindre en compte molts factors. El propòsit del senyor Cañas –avui molt content–, evidentment, no és altre que resoldre aquest assumpte de la manera que faci més mal possible a la hisenda de la Generalitat i, per tant, al finançament de la salut. Jo em permetré contestar d'una manera que tingui en compte tots els factors. En aquests moments, és evident que després d'aquesta sentència europea tenim un conjunt de damnificats, tenim un conjunt d'actors i d'agents en aquest tema i tenim una qüestió jurídica i legal extremadament complicada.

Qui són els damnificats en aquest procés? Miri, els damnificats són, per una banda, els que varen pagar per un impost que des d'Europa ha rebut aquesta sentència adversa, per una banda. Per altra banda, tenim com a damnificats els contribuents catalans, o si vostè vol, en general, els contribuents espanyols, que ara es poden veure en la situació d'incórrer en costos per haver d'entrar en un procés de retorn d'aquests impostos pagats no pròpiament. Per tant, tenim aquests damnificats; tenim els altres damnificats. Un altre damnificat potencial, lligat a aquest últim, és la sanitat pública catalana, perquè aquest impost estava dirigit a la sanitat pública catalana.

L'acció de la Generalitat, a partir d'aquest moment, estarà informada per col·laborar amb la resta d'agents implicats en aquest procés, i molt principalment amb l'Estat, per veure de quina manera s'ha d'arribar a un equilibri que perjudiqui el menys possible tots aquests damnificats de què acabo de parlar. Però cregui que en aquest procés els tindrem en compte a tots i que no ens oblidarem molt particularment de les necessitats de la salut pública catalana, molt tensionada i amb molta necessitat de finançament. Perquè el problema més important a curt i a mitjà termini de la hisenda catalana és el finançament de la salut, i, per tant, no cal oblidar aquest aspecte en la discussió que ara tenim, de què ara estem parlant.

Dit tot això, crec que haig de donar una mica d'informació sobre la natura d'aquest impost, si més no, perquè puguem valorar totes les complexitats que s'hi impliquen, i també el paper dels diferents agents, en particular el paper del Govern central i el paper del Govern de la Generalitat de Catalunya.

L'impost sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs, el que coneixem com a «cèntim sanitari», és un tribut estatal indirecte que es va crear per llei el 2001, el 27 de desembre, i que es va cedir a les comunitats mitjançant una llei del mateix dia. Per tant, es va crear i es va cedir a les comunitats.

La creació i cessió d'aquest tribut van obeir a la integració de la sanitat en el sistema general de finançament autonòmic, com a conseqüència de la genera-

lització de l'assumpció per les comunitats autònomes de les competències de sanitat. Així, es va acordar de forma expressa l'obligació de les comunitats autònomes de destinar a la despesa sanitària els rendiments derivats del dit impost, i eventualment, i només respecte del tipus de gravamen autonòmic, a despesa en matèria mediambiental. En l'exposició de motius de desembre que va crear l'impost ja s'anuncia: «En el marco del modelo de financiación de las comunidades autónomas, se establece el nuevo impuesto sobre las ventas minoristas de determinados hidrocarburos, con la condición de impuesto estatal cedido a las comunidades autónomas y quedando afectada su recaudación a la cobertura de los gastos en materia de sanidad y, en su caso, de las actuaciones medioambientales.»

Pel que fa al seu objecte i elements essencials, cal destacar que aquest impost gravava les vendes minoristes dels productes següents: gasolina, gasoil d'ús general, gasoil d'usos especials i de calefacció, fuel i querosè d'ús general.

Es preveien dos tipus de gravamen: l'estatal i l'autonòmic. Aquest darrer era d'aplicació potestativa a les comunitats autònomes, que el podien fixar fins a un import màxim predeterminat per la Llei de cessió de tributs. La Generalitat de Catalunya va aprovar aquest component autonòmic amb efectes d'1 d'agost del 2004.

La recaptació obtinguda per l'impost, tant per l'aplicació del tipus estatal com per la del tipus autonòmic, és íntegrament per a les comunitats autònomes, dins del model de finançament.

L'impost ha estat vigent fins al 31 de desembre del 2012. Ja no existeix; des de l'1 de gener del 2013 ha quedat integrat dintre de l'impost d'hidrocarburs, que és un impost especial harmonitzat –això que els agrada tant a vostès. Ara l'impost especial ve conformat per tres tipus de gravamen: un tipus estatal general, que es correspon amb el tipus de l'impost tradicional i respecte del qual les comunitats autònomes tenen cedit el 58 per cent de la seva recaptació com un impost especial; després, un tipus estatal especial, que es correspon amb l'antic tipus estatal de l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs i la recaptació del qual és íntegrament per a les comunitats autònomes, i en tercer lloc, un tipus de gravamen autonòmic potestatiu, hereu del tipus autonòmic, i la recaptació del qual correspon també al 100 per cent a les comunitats autònomes. Ja veurem què diu l'informe Lagares sobre tot això.

Pel que fa la situació actual derivada de la sentència del 27 de febrer d'enguany del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, cal fer recordatori de quina era la qüestió que es va sotmetre a la seva consideració: l'adequació de l'impost sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs a la directiva comunitària sobre impostos especials de l'any 92, i, més concretament, si l'impost minorista complia els requisits del seu article 3.2, això és: perseguir una finalitat específica i diferent de la merament pressupostària i, segon, respectar les normes impositives aplicables als impostos especials, etcètera.

Doncs bé, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea dictamina que l'impost sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs infringeix la directiva, perquè considera que aquest impost no compleix el requisit establert de perseguir una finalitat específica diferent de la merament pressupostària, i no analitza el segon punt, perquè considera que el primer ja no dóna lloc al segon.

Un aspecte clau de la sentència ha estat, sens dubte, el pronunciament del tribunal en el sentit de no-limitació als efectes de la sentència. Així, doncs, l'impacte econòmic de l'anul·lació de l'impost és certament rellevant. Aquesta..., i caldrà calcular-les, i, ho repeteixo, pot ser rellevant.

Voldria deixar clar, i continuaré després, que aquest impost sobre les vendes minoristes d'hidrocarburs es va crear com a conseqüència de l'assumpció de les competències sanitàries per les comunitats autònomes i a l'efecte del seu finançament. I atès que les comunitats autònomes han tingut efectivament el cost per l'assumpció de les dites competències, no sembla que hagi de ser la sanitat pública catalana la que hagi de suportar ara el cost de la devolució de l'impost en execució de la sentència europea. Aquest va ser un impost, ho repeteixo, dissenyat en el context del sistema de finançament. I, com vostès saben, tenim molt poc a dir sobre aquestes coses si l'actor principal és el Govern de l'Estat. I si a vostè no li agrada que digui veritats, doncs, miri, a mi tampoc m'agrada que l'actor principal sigui l'Estat, però aquesta és la situació en què ens trobem.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas..., mire, yo..., mi capacidad de asombro con usted no tiene límites –no tiene límites. O sea, ¿que usted me acuse de querer hacer el mayor mal a la hacienda catalana por defender los derechos de los ciudadanos de Cataluña a los cuales ustedes les pusieron un impuesto ilegal? ¡Pues, sí! Cataluña, para Ciutadans, son sus ciudadanos, sus empresas y sus trabajadores. La hacienda no es suya, aunque yo sé que usted se la quiere apropiar; la hacienda responde a las necesidades de los catalanes. Y no al revés –y no al revés.

Si ustedes aplicaron un impuesto ilegal, es su obligación devolverlo. Y eso no es querer hacer mal a la hacienda, sino garantizar los derechos de los ciudadanos y empresas a los cuales ustedes les quitaron un dinero que era suyo. Le repito: nuestra prioridad son los ciudadanos y las empresas de Cataluña; no Cataluña como ente abstracto, sino sus ciudadanos y empresas. Y le repito: usted, su Gobierno y la hacienda están al servicio de los ciudadanos y no al revés; no los ciudadanos y las empresas a su servicio, al de su partido, al de su Gobierno y al de su proyecto. Que le quede bien

claro, por si no lo había entendido o no me había escuchado. Usted mismo.

¿Qué pasa? ¿Que ya no solo nos odia el Tribunal Constitucional, sino que también ya nos odia el Tribunal de Justicia de la Unión Europea? ¿Ya no solo nos odia España, sino también Europa? ¿También son malos? ¿También hay un comité permanente de ataque contra Cataluña en Bruselas, o donde esté, este tribunal, que no tengo ni idea? ¿También están ahí permanentemente intrigando contra Cataluña o es que simplemente quieren armonizar las legislaciones fiscales aplicando las normativas europeas? Yo creo que debe ser eso. ¿O también...? Igual por eso se quieren ir de Europa, junto con Esquerra Republicana, para que nadie nos fiscalice y que hagan ustedes lo que les dé la gana.

Bueno, pues, no, miren, estamos en Europa, en la Unión Europea, no geográficamente, en el continente, ¿eh? Por eso siempre serán ustedes Europa, no se preocupen; en lo que no estarán es en la Unión Europea cuando se decidan a irse. Pero mientras estemos en la Unión Europea, gracias a que formamos parte de España, y estemos en España, ustedes tendrán que cumplir la ley, las leyes y las sentencias. ¿O también van a decir que no van a cumplir esta? ¿También? ¿O simplemente va hacer como ha hecho conmigo, no responderme a ninguna de las preguntas? Si es que eran bien fáciles... –no sé si lo hará en el turno de réplica.

¿Cuánto tienen que devolver, cómo lo van a hacer y cuándo lo van a hacer? ¿Entienden? ¿Cuánto, cómo y cuándo? ¿Cuánto van a devolver, cómo lo van a hacer y cuándo lo van a hacer? Porque hay una cosa en las democracias que se llama «seguridad jurídica», y derechos de los ciudadanos, ¿no? ¿Tampoco..., ustedes no van a contestar? ¿Van a seguir tirando hacia adelante? Que hay una empresa y un sector que ha ganado una sentencia, que reclama su dinero, que es suyo; que no es *suyo*, que es de los ciudadanos y de las empresas. Por lo tanto, cómo lo van a devolver, cuánto van a devolver y cuándo.

Y sobre todo, y también, qué impacto va a tener en las finanzas. Nosotros estamos preocupados por las finanzas públicas, claro que sí, pero no como usted piensa, para debilitarlas, sino para fortalecerlas, pero fortalecerlas adecuadamente. Y por eso le pregunto: ¿tienen ustedes un plan de contingencia o piensan que ustedes van a poder seguir gestionando la economía catalana como gestionan este Gobierno, que es no haciendo nada? Tienen ustedes que cumplir las sentencias, las leyes y sobre todo tienen que estar al servicio de los ciudadanos y responder a sus necesidades y ahora a sus derechos.

Por lo tanto, a mí aquí usted me va a poder ningunear, torear, no me contestará, lo que a usted le dé la gana, pero ustedes van a tener que rendir cuentas a un sector que ustedes perjudicaron. ¿Y saben quién lo hizo? Convergència, que fue la que impulsó este impuesto. Como no saben legislar, en vez de negociar adecuadamente como se financiaba una trasferencia de una..., en este caso, de la salud, ustedes lo que hicieron fue inventarse un impuesto que era ilegal. Y lo era desde el minuto 1, desde el año 2000. En el 2001, en el 2002, en el 2008, en el 2011 se lo dijeron, y ustedes no quisieron rectificar, porque no tuvieron la valentía política de buscar un buen modelo de financiación a la sanidad. Y siguieron haciendo lo que suelen hacer, que es hacer las cosas mal.

Le recuerdo, y acabo: usted está al servicio de los catalanes, usted es un *conseller* que tiene que dar respuestas a preguntas que se formulan aquellos que perdieron su dinero porque ustedes decidieron aplicar un impuesto irregularmente. Si ustedes no lo hacen, nosotros lo propondremos.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Vostè és completament predictible. Aquest és un plet jurídic, serà un plet polític complicat. Tothom sap, començant per Europa, que el responsable principal en aquest tema és el Govern de l'Estat. I si vostè diu que no és perquè és completament predictible, perquè en un tema jurídic i polític on ara s'ha de començar a negociar l'obligació del Govern de Catalunya és que pagui l'Estat, efectivament; és el que defensa els interessos de Catalunya. Nosaltres volem que tots els damnificats siguin compensats, però en un plet jurídic la nostra obligació és insistir; la nostra missió, com a advocat, si vol, és insistir que això ho ha de compensar i ho ha de pagar el responsable principal d'haver fet aquesta llei, que és el Govern de l'Estat.

I si llegeix les intervencions dels ministres al Senat, veurà com l'Estat entén això perfectament. Però vostè no, vostè salta a conclusions: «Que pagui la Generalitat.» Per què? Per fer mal. Per fer mal a la hisenda, que són els contribuents de Catalunya.

Tots els damnificats seran pagats, no es preocupi; acabaran sent pagats, o per la hisenda de la Generalitat o per la hisenda de l'Estat. I la hisenda de l'Estat tindrà la seva magnífica col·laboració perquè qui pagui hagi de ser la Generalitat.

Preguntin-ho als juristes, que segur que en tenen molts, segur que entre els seus diputats hi ha alguns juristes, que els diran que aquesta és una qüestió extremadament complicada en aquest punt i que l'obligació d'aquest Govern és defensar els interessos de Catalunya, defensar els interessos dels contribuents de Catalunya i tractar per tots els mitjans legals de minimitzar el mal que rebrà Catalunya per aquest tema, que, encara que vostès diguin que és culpa principal de Catalunya, no ho és en absolut, és culpa de la legislació de l'Estat.

I, per tant, nosaltres mantindrem la posició que això ho ha de pagar l'Estat. I m'agradaria molt comptar amb el seu suport en aquest tema. I si troben alguns bons arguments legals dels –segur– molts juristes que poden col·laborar amb vostès, els ho agrairia, perquè tots necessitem argumentacions jurídiques en aquest tema, perquè si la conclusió final és que l'Estat no pa-

ga res i nosaltres..., i la Generalitat ha de pagar, qui patirà serà la sanitat de Catalunya.

Per tant, si us plau, no tregui conclusions abans d'hora per aquell sentiment de felicitat que es rep si hi ha algun dictamen –per cert, és a Estrasburg– que deixa en mal paper, jurídicament parlant, i en els tribunals, alguna decisió de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent interpel·lació és sobre les polítiques d'habitatge.

Interpel·lació
al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00143/10)

I la formula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou a tothom. Bon dia, conseller. D'entrada, un record i una salutació fraternal als centenars de persones que estan tancats a Sabadell, al BBVA, des de fa deu dies, pels onze casos de desnonament absolutament injust sobre onze famílies –onze famílies.

I també un record a la gent que ara mateix està bloquejant diverses entitats de Catalunya Caixa pels seus reiterats incompliments en els mínims acords assolits amb la PAH pel que fa a la negociació de dacions en pagament. Trenta-quatre plataformes d'afectats per la hipoteca locals estan bloquejant en aquest moment desenes d'entitats de Catalunya Caixa a Ciutat Vella i al centre de Barcelona; en general, en allò que per inhibició i per dimissió dels poders públics respecte a aquesta greu tensió social que és la guerra per l'habitatge i la guerra per les hipoteques..., per aquesta inhibició i aquesta dimissió dels poders públics que obliguen la gent a defensar drets bàsics i obliguen a fer-ho amb la força de l'única força amb què compta la gent treballadora, que és la força de la unió, de la solidaritat, de la mobilització i de la pressió davant de qui té injustament la propietat de milers d'habitatges buits, de forma il·legítima.

Bé, jo crec que podem establir, a aquestes alçades de la crisi, crec que ja a ningú se li escapa un axioma que crec que és bàsic perquè es puguin desprendre mesures o crítiques o, en tot cas, polítiques públiques conseqüents amb la principal conclusió: Catalunya viu un problema de desnonament massiu, les classes populars catalanes estan vivint un problema de desnonament massiu. No és un problema individual, de mala gestió familiar, de mala gestió dels ingressos familiars, d'infortuni a l'hora de perdre la feina, sinó que és un problema estructural, és social, és un conflicte social i que, a més a més, s'està veient cada dia agreujat. Es viu un conflicte social de desnonament massiu que, òbviament, té una primera lectura, que és que és una batalla que està lliurant el mercat financer contra les classes populars, amb la connivència absoluta i la dimissió, en tot cas, la incompareixença de l'Estat com a protector de re, no? O sigui, una pantalla invisible que bàsicament deixa que el mercat financer maltracti, degradi, desnoni, llenci a la paperera la seva població. Una absoluta vergonya després de tants anys de lluita per uns mínims de benestar, per uns mínims de drets socials, el paper que està jugant l'Administració pública a casa nostra, a l'Estat espanyol i principalment, també, en aquesta Unió Europea.

En concret, a Catalunya tenim la sensació que hem sortit d'un bienni negre, que va ser el 2010-2012, que bàsicament es va dedicar, amb lleis òmnibus, passant per sobre del debat democràtic, passant per sobre del debat racional, d'arguments, de raons, etcètera, a eliminar d'una tacada un munt de mesures que existien en el cos legislatiu català, que s'havien fet anteriorment i que podien haver estat útils per defensar els drets socials, i que estem ara mateix en un bienni més aviat gris, no?, d'una majoria parlamentària de Convergència i Esquerra, que tampoc s'estan, diguéssim, estressant gaire a pensar cap solució ni estan mostrant cap valentia a plantar cara al problema del conflicte social de desnonament massiu que hi ha al nostre país, que està portant a un segon conflicte, que és l'exclusió residencial massiva de bona part de les famílies amb necessitat, de les famílies treballadores d'aquest país.

Diu, deia la introducció, diguéssim, a la Llei de l'habitatge del 2007 –òbviament, retallada, retocada i, en tot cas, no aplicada ni desplegada, i, per tant, doncs, en certa mesura, paper mullat a dia d'avui–, reconeixia que la política d'habitatge al nostre país ha consistit en mesures de «mer foment de la construcció d'habitatges amb protecció oficial» –i, nosaltres hi afegim, gairebé exclusivament de venda– «i de foment de l'adquisició d'habitatge en el mercat lliure mitjançant les desgravacions fiscals generalitzades de la compra». És a dir, zero política d'habitatge pensant en els ciutadans i, en tot cas, política d'habitatge pensant en la construcció, en les constructores.

Bombolla actual, la bombolla especulativa, que no és l'origen d'aquest problema. La bombolla, diguem-ne, n'és l'últim episodi, el més escandalós, el que fa esclatar tota la tensió econòmica i social que entranya aquest combat desigual entre els drets de la ciutadania a l'habitatge i el benefici ràpid de l'especulació, sinó que arrenca als anys seixanta amb una política franquista que, òbviament, la democràcia es cuida prou de qüestionar, per no molestar a ningú i tenir la festa en pau: promoció de la propietat en comptes del lloguer, *desarrollismo*, construcció, cimentació, urbanització del territori, i fins a tres bombolles, cadascuna més gran, cicles especulatius que ens han portat a aquesta darrera bombolla.

I, òbviament, zero política de parc públic d'habitatge, que estem a la cua absolutament d'Europa a tenir uns mínims garantits de parc públic d'habitatge, perquè l'Estat tingui algun tipus de paper en aquesta batalla absolutament desigual del mercat financer contra les classes populars.

Bé, nosaltres tenim algunes qüestions. D'aquesta qüestió n'hem parlat, diguéssim, a bastament; ho continu-

arem fent, perquè, òbviament, la inacció dels poders públics, la inacció del Govern, d'aquest, del de l'Estat espanyol, ens fa recórrer-hi permanentment, perquè s'agreuja la tensió, continua la tensió, es degrada la vida de moltes famílies, s'ensorra el futur de moltes famílies diàriament, de forma quotidiana, i aquí no apareix, no compareix ningú. Ningú assumeix responsabilitats, ningú es fa càrrec d'aquest patiment, no? En tot cas, es fan càrrec del patiment dels comptes de la Generalitat, però ningú es fa càrrec del patiment humà que representa tot això i pren mesures en conseqüència. Això, diguéssim, s'ha deixat per a altres temps, altres èpoques, o per a èpoques que han de venir, però en el present diguéssim que no li importa ara mateix aquí a qui governa, o aquesta és la sensació i la constatació, d'acord amb les mesures que es prenen.

Primera, diguéssim, interpel·lació concreta, més enllà de la introducció de context: no n'aprendrem mai?, s'ha d'incentivar una altra vegada la construcció com a motor d'ocupació? Ho diem perquè en el programa pressupostari 431, «Habitatge», del pressupost 2014, a l'apartat 10 s'anuncia sense rubor que un dels objectius és «protegir el dret a l'habitatge facilitant-ne l'accés i evitant-ne la pèrdua» –veurem, en tot cas, si hi ha mesures que es prenen en aquest sentit–, «i reactivar el sector de la construcció per recuperar l'ocupació». I és que n'hem d'aprendre alguna cosa, d'aquesta crisi que ha passat, que és que la construcció no pot continuar sent motor ni es pot incentivar que continuï sent motor de cap desenvolupament econòmic.

Entenem que s'han pres fins ara mesures ridícules per evitar el desallotjament de persones. Segons el Consell General del Poder Judicial, el 2012 a Catalunya es van executar gairebé 26.000 desnonaments. I què ha fet, diguéssim, el poder públic, el Govern de la Generalitat, davant d'això? Doncs, prenent com a base aquesta dada de persones expulsades de l'habitatge habitual, les dades previstes per al 2014 pressupostàriament per fer front a aquest desnonament massiu de gent que és enviada a la paperera, a la cuneta, diguéssim, de la cohesió social..., què ha previst pressupostàriament? Doncs, nombre d'ajuts personals per pagar el lloguer o la hipoteca per evitar el desallotjament previstos, dos mil; persones ateses per l'Ofideute, previsió per al 2014, tres mil, no? I les desenes de milers de persones que estan patint aquests desnonaments, qui les atén?, a on recorren? Hi ha Administració, al darrere, que se'n faci càrrec, o bàsicament és problema seu i que s'espavilin, no?

Hi ha altres qüestions que ens interessa també posar sobre la taula: el fracàs de la taula d'emergències. En paral·lel amb la xarxa d'habitatges d'inclusió, opera la Mesa de Valoració per a l'Adjudicació d'Habitatges, creada el 8 de març del 2012, i segons l'Informe continu sobre el sector de l'habitatge a Catalunya, de novembre de 2013, de gener a setembre de 2013 la mesa va lliurar 99 habitatges; el 2012, 55, i el 2011, 43. Es pot fer una lectura, diguéssim, ascendent, eh?, de la preocupació, però, en tot cas, que enmig d'aquesta batalla campal, d'aquest desnonament massiu que hi ha –que, òbviament, segons qui segurament no el veu a la seva vida quotidiana; ja els dic jo o ja us diem nosaltres que és permanent i és quotidià, aquest desnonament massiu–, lliurar noranta-nou habitatges el 2013 ens sembla, diguéssim..., bé, caritat. Diguéssim que jo he estat regidor a Vilanova i la Geltrú, i aquestes dades em preocuparien si fossin les de Vilanova i la Geltrú, que no ho són, però em preocuparien, diguéssim, en una societat normal, si només haguéssim pogut lliurar a la meva ciutat aquests pisos; òbviament, no disposem de pisos gairebé de protecció o per a aquestes emergències a la ciutat. Però no, és que són les dades de Catalunya, eh?: noranta-nou pisos lliurats a Catalunya el 2013.

I finalment, també, un parc públic d'habitatge quasi inexistent: 14.500 pisos de propietat pública que no arriben a cobrir, en absolut, una demanda que la quintuplica o la sextuplica, una demanda bàsicament d'emergència, de socors social davant d'aquest desnonament massiu, i que, a més a més, compta amb un 9 per cent d'aquests habitatges en desocupació, és a dir, que no estan sent utilitzats.

Són un seguit de qüestions que ens interessa, diguéssim, escoltar què hi està fent el Govern, què hi estan pensant, i veure si és conseqüent amb el panorama, amb la fotografia de devastació que suposa aquest desnonament massiu sorgit de la bombolla immobiliària.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat Quim Arrufat, senyores i senyors diputats, secretari, director de l'Agència Catalana de l'Habitatge, bé, d'entrada aquesta interpel·lació crec que arriba en un moment molt oportú, l'endemà d'un ple extraordinari sobre la pobresa, en què jo crec que tots estem absolutament d'acord que les desigualtats, que han crescut arreu del planeta –també en el món occidental, també en la nostra societat espanyola, a la nostra societat catalana–, aquestes desigualtats haurien avergonyit els fundadors de la nostra comunitat, des del punt de vista fins i tot institucional, i que aquest és el gran desafiament, el gran repte que tenim i que, sense cap mena de dubte, hem de combatre amb tots els instruments; amb tots els instruments de l'estat de dret, eh? I permeti'm que discrepi quan vostè, des del punt de vista segurament ideològic o filosòfic, ens diu que la gent senzilla, eh?, que la gent..., em sembla que ha dit «les classes treballadores», finalment només tenen en la seva mobilització una arma de defensa de la seva situació i de la seva millora. Crec que això no és exacte. Crec que és molt legítim, crec que és molt positiu que la ciutadania s'impliqui en la solució dels seus propis problemes, però l'estat de dret és el principal aliat que tenen els nostres conciutadans per sortir de les situacions de dificultat.

Una altra cosa és que, efectivament, si entrem en el problema, ens trobem que, més enllà de la recessió econòmica que hem viscut i de la qual estem sortim

–amb timidesa, però de la qual estem sortint–, és segur que en aquest cas l'Estat espanyol s'ha caracteritzat en aquest tema per la seva inacció i per la seva retirada d'unes polítiques que eren realment importants, de foment del que és i ha de ser vist com un dret fonamental: el dret a l'habitatge. Perquè el dret a l'habitatge és garantia, és condició d'accés a drets que hem convingut com a societat que són absolutament fonamentals.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, el Govern de Catalunya crec que hem arbitrat una sèrie de mesures que de fet han corregit el tret i han corregit l'orientació de les polítiques que havia tingut el Govern de Catalunya, eh?, en legislatures anteriors. En primer lloc, posant l'accent i treballant la dimensió social de l'accés a l'habitatge, amb una sèrie de polítiques preventives i, de fet, d'urgència, que eviten al màxim els desnonaments. N'hem evitats uns quants; segurament... Vostè diu: «Home, no han fet prou.» Segur, segur que no hem fet prou, però hem fet tot el que en aquests moments creiem que està al nostre abast per evitar-ho. I també hem pres una sèrie de mesures que, sense cap mena de dubte, tenen controvèrsia i dificultat política, com per exemple tramitar l'avantprojecte d'impost sobre pisos buits. Que tinguem a Catalunya 80.000 pisos nous i buits, que d'aquests 80.000 uns 40.000 estiguin en mans d'entitats financeres, que d'aquests 40.000 uns 14-15.000 estiguin en setanta municipis de Catalunya on sabem que, efectivament, hi ha una demanda acreditada, i que el Govern tingui el compromís, la determinació de tirar endavant un impost, una mesura d'estímul sobre aquests habitatges, això deu ser un element a valorar.

Fixi's si és una decisió difícil, que ja hi ha hagut algun grup d'aquesta cambra que ha dit que contestaria i que replicaria i que ho portaria als tribunals, perquè no s'apliqui; fixi's vostè si és una decisió difícil. Jo diria que ens situa en l'esfera, precisament, més progressista, més avançada de les polítiques, en un marc de dificultat extrema.

I jo ahir en el Ple de la pobresa m'hi referia, perquè sobta i aquesta cambra s'hauria de preguntar amb què ens vam gastar els diners quan n'hi havia, de diners, i quan hi havia accés al finançament. I, des del punt de vista de la promoció d'habitatge, sobta com en el bienni del 2009-2010, quan ja ningú en el món mundial adquiria sòl, el Govern de Catalunya en continuava comprant; i la variable preu no sempre era una variable rellevant, eh?, perquè disparàvem amb pólvora del rei, que dirien els espanyols. I això sobta molt, perquè si ara tenim problemes, per exemple, a l'Institut Català del Sòl, el nostre principal instrument d'atac i de promoció de noves polítiques de sòl, és pel mal govern que vam tenir en el bienni 9-10. I això s'ha d'explicar amb tota claredat meridiana. O fent promocions d'habitatges allà on no hi havia cap tipus de demanda acreditada d'habitatge, senzillament per la fal·lera, eh? –si em permet aquesta expressió informal–, de fer habitatge; i aquells ajuntaments que tenien sòl a disposició conveniaven amb el Govern tirar endavant promocions, al marge que hi hagués cap interès objectiu i cap demanda acreditada de població. I així estem, pagant hipoteques de promocions que no interessen a ningú i que dormiran el son dels justos per molts anys. Aquesta és la realitat amb què ens trobem.

El Govern de Catalunya, de totes maneres, ha fet seu el compromís d'incentivar la promoció de nou habitatge, sobretot la promoció social de nou habitatge. Ho fem i ho continuarem fent. I quan vostè diu: «I es reactivarà el sector de la construcció?» Sí, però no pensant en la nova construcció d'habitatge, sinó pensant en la rehabilitació. I en aquest sentit, per fer justícia, estem perfectament sintonitzats amb l'agenda política del Ministeri de Foment, amb qui compartim que els anys que vindran el que toca és fer ciutat, és a dir, intervenir en la ciutat, en els nuclis urbans existents, en les realitats existents. No fer ciutat nova. De fet, fins i tot desfer ciutat que començàvem a programar, cosa que també hauria de ruboritzar alguns, entre d'altres, els que van gastar 25 milions d'euros –«com diu, conseller?»–, 25 milions d'euros en unes àrees residencials estratègiques, setanta àrees residencials estratègiques, que l'únic que feien era, teòricament, promoure l'eixample urbà, l'eixample burgès, eh?, que vaig dir ahir, una paraula que va despertar algun somriure i que té una accepció estrictament descriptiva, tècnica; no tenia cap connotació política, en el sentit de..., el «burg» com a nucli històric, el centre històric de les ciutats.

Fixin-se vostès, per tant, si en van fer, de disbarats, des d'un punt de vista apriorístic, des del punt de vista que el paper ho aguantava tot. I ara estem aquí, pressionats per aquesta circumstància, eh? Per tant, estem en un moment, sortint d'una dècada en què hauríem d'haver atacat els grans problemes, sobretot en els barris més necessitats, eh? I jo vaig procurar ahir en la intervenció referir-m'hi, i avui també en el control parlamentari m'hi he referit, perquè és que aquest és dels temes que ens haurien de ruboritzar en aquesta cambra, dir: com pot ser que al barri de Sant Roc, a Badalona, no..., una actuació del Govern que es va iniciar l'any 1997 –l'any 1997–, justament amb els governs marcadament i presumidament més progressistes..., totes les actuacions es van aturar, i es van haver de reprendre, doncs, just a finals de l'any 2010, eh?, i ara hem reprès l'activitat amb dificultat i precarietat pressupostària.

El mateix dia podríem dir del barri de Ca n'Anglada, a Terrassa, que vaig visitar fa quinze dies acompanyat de l'alcalde, en plena sintonia i en plena complicitat. Clar, els veïns de Ca n'Anglada ens deien: «Però, escoltin, a nosaltres que ho tenim tot, eh?, que tenim totes les condicions adverses per haver d'afrontar la regeneració del barri..., com pot ser que els anys en què hi havia recursos, els anys en què hi havia accés a finançament, no es fes res, i que ara, per tant, vostès, malgrat tot, hagin despertat en aquest cas 6 milions d'euros, 50 per cent l'Ajuntament de Terrassa» –que els honora– «i 50 per cent el Govern de Catalunya?» O el cas de can Garcia, a Manlleu, on també una actuació que es va començar a treballar, a pensar l'any 2006..., i que a efectes pràctics no hi va passar res fins al període 12-14, on s'han començat a fer inversions reals. O, com els deia, també, el conveni Canyelles en l'àrea Barcelona Besòs. Etcètera.

Nosaltres estem compromesos i hem dotat pressupostàriament actuacions en aquests barris concrets. Per què? Perquè són en els que hi ha la realitat més complexa i la precarietat més marcada. Actuarem i els remuntarem, aquests barris.

De costat a això, la nostra obligació és enfortir la dimensió social de les polítiques d'habitatge. Aquesta és la nostra vocació. D'aquí que hàgim acreditat contínuament l'increment dels pressupostos en la dimensió social de l'habitatge: 58 milions d'euros. Vostè em dirà: «Home, és que això no és poc...», o «això és poc», o «és que amb això no arribem a tot». Bé, segurament té raó, però el que és important és veure el compromís del Govern en les pitjors de les circumstàncies, en les circumstàncies més adverses.

I la casualitat, eh?, no el tacticisme, la casualitat, va fer que ahir, just quan estrenàvem el debat de la pobresa, el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* publiqués una nova línia d'ajuts per protegir precisament la possible pèrdua d'un habitatge per part de les persones que estan en una situació d'atur de llarga durada, ahir. Diu: «És casualitat això?» Bé, és casualitat, i que el Govern treballa de forma sistemàtica, i, per tant, al marge del debat polític parlamentari, el Govern té una agenda de treball. I ahir la casualitat va fer que coincidís en el temps un debat sobre la pobresa amb una actuació, eh?, que aflora i que jo crec que té a veure amb el que hem de fer ara, que és sobretot corregir els excessos, prioritzar les actuacions en aquells barris que més ho necessiten, pels indicadors clars i objectius de risc d'exclusió, de regeneració urbana, a més a més amb una filosofia que jo la vull subratllar, i és que estem garantint drets –drets–, eh?

I es van fer apreciacions molt injustes en aquest plenari. El Govern de Catalunya i el Departament de Territori garanteixen el dret a la ciutat; que el dret a la ciutat vol dir també el dret a un espai públic de qualitat, espai públic i habitatge –i habitatge. A partir d'aquí, la responsabilitat és compartida. I l'alineació de les administracions, en plural, però també de les entitats financeres i del sector són imprescindibles.

En la segona part de la intervenció, doncs, li completaré alguna d'aquestes precisions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, moltes gràcies. Està bé, eh?, en algun lloc, algun dia li donaran una medalla de bon noi, però en tot cas jo li parlava de política estructural d'habitatge; és a dir, si tenim un país devastat pels desnonaments i amb una manca d'habitatge o d'accés a l'habitatge enorme, quines polítiques estructurals està preveient el Govern per avançar en aquest sentit? Quin pla de xoc per frenar els desnonaments, quin pla de xoc per frenar tota la gent que queda expulsada de la seva llar i quin grau de compromís polític i de valentia institucional li volen donar a aquest problema, a aquest conflicte social que està a diari als nostres carrers?

M'agradaria contradir-li o replicar-li un parell d'afirmacions que ha fet i després plantejar algunes de les propostes sobre les quals volem parlar. Les classes populars, en el conflicte de l'habitatge, no tenen l'estat de dret –no tenen l'estat de dret. L'estat de dret el que els diu és: «Vostè se'n va fora, es queda amb el deute de la casa que estava pagant i s'espavila sol, perquè és culpa seva, tot plegat, el que passa.» Això és l'estat de dret en el conflicte dels desnonaments i de les hipoteques; l'estat de dret no hi és.

Bàsicament, les classes populars, en aquest conflicte de les hipoteques i en aquest conflicte provocat pels bancs i per l'Estat i per la Llei hipotecària, tenen l'estat de dret només per defensar-se després de ser detinguts pels Mossos en alguna acció de desobediència o en alguna acció de pressió contra les entitats financeres, però res més; per defensar-los no hi és l'estat de dret. Ni hi és l'estat de dret, ni hi és l'estat del benestar, ni hi és la conselleria, ni hi és pràcticament ningú; estan pràcticament soles davant de les entitats financeres i per això s'autoorganitzen i per això fan aquesta pressió.

L'impost arriba tard. Està bé, eh?; és una primera mesura, eh?, després de set anys d'haver començat la crisi, després d'haver-hi hagut desnonaments per a centenars de milers de famílies al nostre país, finalment una petita mesura que potser comença a aplicar-se, això si no la recorre tot déu, potser comença aplicar-se el 2015, vull dir, set anys després d'iniciar-se la crisi, quatre anys després d'haver entrat Convergència i Unió a governar a la Generalitat.

Vull dir, tampoc esperi que li fem grans avingudes per celebrar-lo, eh?, aquest impost. Però sí que és l'únic element a valorar en positiu, substantiu, que es fica en aquest conflicte i intenta fer-hi alguna cosa; és l'únic element positiu a valorar, perquè la resta de mesures que ha descrit són en la mateixa línia de no assumir que hi ha un conflicte social, i, bàsicament, subvencions: unes subvencions una mica més aquí, unes ajudes més allà. Bàsicament, diguéssim, la part fàcil, eh?; hi ha uns recursos escassos, es batalla una mica per tenir-los i es miren de distribuir més o menys adequadament.

Però nosaltres li volem preguntar sobre si pensa..., si hi ha algun tipus de pensament, algú està tenint algun tipus d'idea o de planificació sobre la política d'habitatge en aquest país, pensada de forma seriosa, no per a l'any vinent, no per justificar-se davant del tripartit, no per fer-ho millor que l'anterior conseller i millor que el següent, o sigui, no aquesta política de curta volada, sinó si algú està assumint que aquest país és un desastre en habitatge, en aquest país no es respecta el dret a l'habitatge, no se'l creu absolutament ningú, i si en aquest país algú pensa posar una mica un full de ruta a curt, a mitjà i a llarg termini per donar la volta a la truita en aquest conflicte social.

En aquest sentit, hi ha una diagnosi feta per planificar polítiques públiques d'habitatge a un, tres, cinc, deu anys vista? Hi ha alguna voluntat de reconfigurar el parc públic d'habitatge perquè estigui millor gestionat

del que ho està actualment en el nostre país? Hi ha alguna voluntat de canviar les tipologies dels habitatges protegits per fer-los més accessibles a més població? Hi ha algun tipus de voluntat d'aplicar els criteris de solidaritat urbana que «entranyava» la Llei de l'habitatge i per tant d'aprovar un pla territorial sectorial de l'habitatge que contempli aquests criteris de solidaritat urbana?

Es té previst, com hauria de ser lògic, derivat d'un estat de dret que, diguéssim, es vanagloria de defensar l'habitatge com un dret, fer, escometre la justiciabilitat del dret a l'habitatge? És a dir que en algun tipus de moment algú pugui reclamar a l'Administració: «Ep!, no era un dret? Tinc dret a reclamar això de l'habitatge en determinades ocasions?»

Hi ha algun tipus de planificació de mesures urgents per intentar pal·liar aquest atac literal, aquest desnonament massiu de les classes populars? Hi ha idea de com mobilitzar, més enllà de l'impost al parc d'habitatges buit enorme que tenim al nostre país, que devem tenir parc per duplicar gairebé la població... –ara m'he passat–, però en tot cas per augmentar-la molt més de la que tenim?

Hi ha, s'està treballant al Govern a donar suport i garantir les mesures adequades per garantir l'efectivitat de la moció de la plataforma d'afectats per la hipoteca que s'està presentant en centenars d'ajuntaments? És a dir, hi ha una preocupació per poder garantir l'efectivitat d'aquestes mocions? Hi ha mesures d'urgència per mantenir les víctimes de desallotjaments al mateix habitatge del qual són, eren fins ara propietaris o llogaters?

Se m'ha acabat el temps. En tot cas, tenia algunes propostes més; amb aquestes crec que serà suficient, si hi ha alguna resposta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor Arrufat, sense ànim de polemitzar més de l'imprescindible, jo hi ha una afirmació que sempre li combatré amb tota la cordialitat però amb tota la meva vehemència, i és que la gent senzilla té en l'estat de dret el seu principal aliat. I això ho hem de tenir molt clar. Vostè no ho compartirà, vostè dirà el que vulgui, però no enviaré des d'aquesta tribuna..., i crec que som molt i molt irresponsables si des del Parlament, si des d'aquesta tribuna on també s'expressa el Govern, enviem el missatge a la ciutadania que el seu principal aliat no és l'estat de dret, no és l'executiu i no és l'executiu.

Fixi's vostè –i hauríem d'aprendre les lliçons, eh?, vostès que sovint fan exercicis d'història, del segle vint– com, quan han crescut les desigualtats, la primera víctima sempre ha estat la democràcia; quan han crescut les desigualtats, la primera víctima ha estat la democràcia. Dit d'una altra manera, l'ascens del populisme, del populisme de dretes i d'esquerres –de dretes i d'esquerres–..., i als anys trenta, els populismes de dretes i d'esquerres es van emportar l'estat de dret per davant, i les conseqüències les vam pagar en desenes de milions de morts.

Per tant, des d'aquesta tribuna el Govern de Catalunya defensarem sempre que som els primers aliats de la gent més senzilla. Com ho estem acreditant –com ho estem acreditant–, en un moment d'extrema dificultat –en un moment d'extrema dificultat–, però amb polítiques que tenen una clara dimensió social d'habitatge. I estem combatent amb mesures d'urgència per evitar tant com podem els desnonaments. I ahir li ho vam acreditar amb xifres. Jo si vol li torno a explicar les xifres que vam fer.

Però no només amb mesures d'urgència, també amb mesures preventives, mesures preventives on fins i tot hem aconseguit l'alineació de les entitats financeres, perquè quan hem concertat, com vam acreditar ahir, convenis per mobilitzar habitatges buits amb Catalunya Banc, de 400 habitatges, amb Bankia, de 230 habitatges, amb la Sareb, de 600 habitatges, vol dir que ens estem alineant tots, amb un problema que hem identificat i que és molt greu.

Vostè té tota la raó quan ens assenyala que aquest és un problema molt greu, però, bé, el Govern està duent a terme, en el marc de les seves competències exclusives, la funció que s'espera d'ell. I el pla territorial sectorial de l'habitatge que vostè ens reclama es durà a terme i s'engegarà. I aquí dissenyarem les polítiques a curt i mitjà termini, efectivament. Però en aquest sentit crec que ens equivocaríem, eh?, si enviéssim el missatge que aquest no és un tema on els instruments del Govern siguin els adequats per tirar endavant les nostres actuacions.

En aquest sentit, deixi'm que li digui una cosa, però. El Departament de Territori i Sostenibilitat, on hi ha la Secretaria d'Habitatge, l'Agència Catalana de l'Habitatge, més enllà de la promoció de l'habitatge i el foment, eh?, del dret a l'accés a l'habitatge, té una missió molt important, que és crear les condicions perquè es generi riquesa al nostre país, en desenvolupament d'infraestructures i també a crear les condicions urbanístiques i de generació de sòl que permetin reactivar l'economia. En això treballem. I quan expliquem – avui sortia en els principals mitjans del nostre país– que el Govern de Catalunya està treballant, a Mas Blau, per fer possible una actuació absolutament rellevant de desenvolupament econòmic, el Govern està fent la seva missió, o al Parc de l'Alba, o en el Logis Penedès, o al Logis Empordà, o a la zona de Mollet, etcètera.

Per tant, creem les condicions per tornar a generar feina, per tornar a generar activitat econòmica, i aquest serà el principal element que ens resoldrà, també amb la complicitat del mercat, eh? –aquest dimoni que vostès persegueixen i que li veuen sempre cua, eh?–, la situació difícil en què estem. Mentrestant, què li asseguro que farem el Govern? No deixarem ni un ciutadà amb noms i cognoms a l'estacada. I, per tant, les nostres polítiques atendran, com han fet fins ara, totes les famílies.

El 2013 vam evitar objectivament 2.865 desnonaments. Aquesta és una realitat. De fet, les nostres polítiques, indirectament, van beneficiar 24.167 llars catalanes. I vam mantenir molts programes preventius oberts, molts que anem ampliant obertament, perquè d'una forma dinàmica ens anem adaptant, eh?, als problemes que van sortint: ajuts generalistes al lloguer, que van beneficiar dinou mil famílies; habitatges d'inclusió cedits a entitats o ajuntaments, en aquest cas més de set mil persones incorporades; tota una bateria d'ajudes urgents, o l'instrument Ofideute, un instrument realment necessari, eh?, que ens ha permès, a través de quaranta punts d'atenció a tot el país, sis mil atencions i intermediacions; una mesa d'emergències socials, finalment, que ha estat realment valuosa i que ens permet la concertació de les decisions.

Per tant, fixi's, eh?, que amb totes les dificultats que vulgui, ens hem dotat d'una sèrie de recursos i d'instruments que ens permeten esmorteir uns efectes perniciosos que penso, honestament, que només els superarem amb la recuperació econòmica i amb la, de nou, generació d'activitat i, per tant, d'ocupació.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt és la interpel·lació al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers.

Interpel·lació
al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 300-00145/10)

La formula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers –especialment conseller d'Interior–, diputats, diputades, bé, el motiu de la interpel·lació és poder aprofundir en la pregunta que ja li vam formular fa pocs dies en seu parlamentària, per avaluar, no?, si els mossos d'esquadra i els bombers tenen els mitjans necessaris per complir les funcions que els encomanem. Li vaig dir i li reitero que fa uns dies els sindicats, tant de bombers com dels mossos d'esquadra, van comparèixer en seu parlamentària i ens van descriure una situació molt preocupant. Intentaré ràpidament resumir-la.

Per una banda, hi han manques importants en el manteniment de les comissaries i les casernes. Especialment, un capítol és tot l'apartat de climatització d'aquests espais.

En segon lloc, hi ha un mal estat de molts vehicles; alguns ens deien que no podien circular per manca de la ITV o per manca de les assegurances corresponents. Recordem que, en el cas del Cos de Bombers, més del 40 per cent dels vehicles van ser adquirits abans del 2004.

També se'ns diu que, per exemple, en la Regió Policial de Ponent, després de la reunió informativa d'inici del servei hi han agents que surten corrents per poder agafar la clau d'un vehicle, perquè, si no, els correspon fer el servei a peu, o quedar-se a la comissaria, o amb autobús.

Hi ha una manca de reposició de vestuari; hi ha un vestuari que no és adequat a les funcions que han de desenvolupar, i mancances especialment en les peces de seguretat. Vostè va fer una referència als equips de protecció individual i a les jaquetes forestals del Cos de Bombers, però, per exemple, també en podríem ficar alguns exemples, com que en l'últim concurs de trànsit no disposaven, aquests agents, dels cascos ni de la uniformitat operativa completa; o la necessitat que hi hagin els pantalons i els jerseis operatius d'estiu, especialment en les unitats de seguretat ciutadana i de trànsit; o el desgast i la no-reposició dels jerseis d'hivern de trànsit. Aquests en són alguns exemples.

En cinquè lloc, en el cas dels bombers, hi ha una deficiència patent de les eines que han d'emprar, que són necessàries per prestar els seus serveis i, sobretot, també són necessàries per poder fer pràctiques, que els permeten tindre les capacitats per actuar de forma exemplar quan tenen de fer aquest servei, i no poden fer pràctiques perquè no hi ha eines per fer-les i les que hi han estan en mal estat.

Hi ha l'adopció, per part de funció pública, de mesures que afecten els cossos de treballadors de la Generalitat, que no tenen en compte la singularitat en la prestació del servei del Cos de Mossos d'Esquadra i dels Bombers.

Hi han deficiències o, en algun cas –el que és més greu–, inexistència d'una formació contínua o de pràctiques.

Hi han mancances en la cobertura de la xarxa Rescat. En algun cas se'ns diu que hi ha agents que han fet el servei sense l'emissora. Hi ha un esgotament prematur d'aquestes bateries d'aquestes emissores, o la manca de fundes que permeten portar bé aquest element important de comunicació.

Hi han mancances importants en les unitats d'investigació del Cos de Mossos d'Esquadra, pel que fa als vehicles, al material informàtic... Han d'utilitzar el material informàtic intervingut, amb deficiències de mitjans materials, com pot ser que hi hagi agents que encara no disposen de la defensa extensible, doncs, que necessitarien per complir les seves funcions.

Hi ha la necessitat de millorar la seguretat de les comissaries i el seu control d'accés. I recordem aquí el que va succeir a l'ABP Sabadell, o el que va succeir a l'ABP de Sant Cugat. Se'ns diu que hi ha equips de videovigilància que no graven, portes d'accés obertes, que estan obertes perquè estan trencades. Manca de mampares de seguretat en la zona d'accés.

I, en onzè lloc, també se'ns diu que hi ha hagut una reducció del 30 per cent de la neteja d'aquestes dependències policials el 2013 i que es pretén també augmentar un 30 per cent menys..., o una reducció addicional del 30 per cent el 2014.

Miri, nosaltres ens podríem passar hores i hores explicant aquesta situació; però vostè sap que no tenim temps i que només disposem de quinze minuts en total. Per això jo crec que hi han coses que són més exemplificadores; diguem-ho amb uns exemples. *(L'orador mostra uns fulls a la cambra.)* Això és un vehicle policial. Vostè i jo aniríem en un vehicle amb aquestes característiques? Jo no. Un altre vehicle policial. Jo tampoc hi aniria, en un vehicle d'aquestes característiques. No, no, és que això fa «frapar», eh? –fa «frapar»–, sincerament; així és com han de garantir la nostra seguretat. Un altre vehicle policial, de com es troben. Vostè aniria en un vehicle en què el cinturó de seguretat es trobés en aquest estat? Jo no. O que les rodes del vehicle estiguessin en aquest estat? Jo no pujaria en un cotxe així, seria una temeritat. Ho veiem aquí també: vehicles fora de servei, que dèiem, vehicles que no es poden utilitzar, per diverses raons. Vostè creu que un agent, un servidor públic, ha d'anar i utilitzar botes com aquestes, perquè no se'ls reposen, per exemple? O agents han d'utilitzar aquest casc? Si un ciutadà utilitzés aquest casc, què faria el Cos de Mossos d'Esquadra? El sancionarien, oi que sí, conseller? Quan parlem de la neteja, una imatge val més que mil paraules, per exemple; crec que no són condicions per poder treballar. O l'estat de manteniment de determinades comissaries. O una altra fotografia que ens van passar també els sindicats, on es pot observar, que aquí no es preveu... Això és una rata en una dependència policial, una rata morta. Bé, a vostè li sembla normal; a mi no em sembla normal que hi hagi rates mortes en les dependències. Aquí també hi ha l'element de seguretat perquè utilitzin l'arma. Ho veuen aquí, que hi ha una llanterna, per veure la grandària amb què estem utilitzant aquestes consideracions? O una qüestió que..., quan presten el servei amb baixes temperatures i que s'ha reclamat per part dels agents que tinguin uns equipaments que realment els protegeixi del fred... O el que parlàvem de les fundes de les emissores, etcètera.

Jo crec que això exemplifica i evita que tinguem d'allargar-nos molt a l'hora de donar explicacions a aquestes consideracions. I aquestes fotografies ens les han facilitat, doncs, el Sindicat de Policies de Catalunya, el sindicat de Comissions Obreres, el sindicat CAT, algunes persones que han volgut col·laborar amb nosaltres, i també el sindicat SAP-UGT. Per tant, són coses que els mateixos mossos, doncs, exemplifiquen a l'hora de parlar d'aquestes mancances.

Pel que fa al Cos de Bombers, nosaltres el que li demanem és que hi hagi un diàleg franc i constructiu, perquè aquest diàleg franc tingui per finalitat cercar els acords per a l'establiment d'un nou model en el Cos de Bombers per a la prevenció i l'extinció d'incendis, i també per un nou model de foc forestal. Avui el que ens trobem és que el director general –per tant, el departament– va en la direcció contrària d'aquest diàleg franc que demanem, i constructiu, i, per tant, no ajuda a cercar aquests acords.

I nosaltres ja li avancem que en la moció inclourem tot un seguit de propostes que el que pretenen és establir les bases d'aquest nou model i assegurar els mitjans que necessiten al Cos de Bombers, pensant també, per exemple, en la regulació dels bombers voluntaris, o garantir una formació contínua acurada per al servei que presten aquests bombers. Vostè sap que el 2013 s'han fet moltes menys pràctiques que el 2011, o que el 2013 s'han fet menys simulacres que el 2012 en el Cos de Bombers, per ficar-li algun exemple a l'hora de fer aquesta referència. I també caldrà avaluar el que ens diuen els sindicats que no s'està complint, que són les recomanacions del dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan.

Miri, vostè, conseller, té l'obligació de sortir en defensa del Cos dels Mossos d'Esquadra i dels seus agents cada vegada que s'ataca la seva professionalitat i el seu bon nom; vostè, el director general, el comissari en cap i el portaveu del cos. I vostès no ho fan. I vostès només surten quan la situació ja és tan extrema que ja està en l'última fase i la qüestió ja s'ha podrit; llavors és quan surten vostès. I li'n ficaré el darrer exemple, que és el que vam veure amb certa vergonya al Carnestoltes de Mataró, on en una carrossa es van produir insults al cos i als seus agents i no es va fer res. Això és inadmissible, conseller. Li ho reitero: eren insults als mossos, i no una crítica àcida pròpia d'aquestes festes. Per tant... Eren insults, eren absolutament insults, i requerien una reacció de la direcció del departament de forma immediata, i no es va produir.

Quan donarà compliment –un segon– íntegre a la resolució d'aquest Parlament pel que fa als agents de Vielha? Vostè es pot traslladar i donar compliment a aquesta resolució. Vostè ho ha fet parcialment –vostè ho ha fet parcialment–; ara falta que ho faci íntegrament, que és el que demanem. Li demanem que ho faci ja, perquè pot fer-ho, en té la capacitat, conseller. I vostè podria de forma..., ja, resoldre aquesta qüestió. I, si no ho fa, el que estarem és davant d'una persecució d'un agent, perquè no caldrà... *(Veus de fons.)* Sí, clar, si vostè no ho fa, podent-ho fer –que vostè ho pot fer, perquè vostè i jo sabem que vostè ho pot fer, perquè ara s'estan produint els trasllats–, és que aquí hi ha una persecució de l'agent.

Una referència: sopar de gala que per primera vegada es vol fer el Dia de les Esquadres. Pagar trenta-cinc euros? Si el que es pretén és que els protagonistes siguin els agents, que hi hagi aquest sentiment de pertinença al cos d'una forma intensa, trenta-cinc euros vostè creu que és un preu que permet i facilita que els agents hi participin? Jo li demano que rebaixi aquest preu, perquè realment s'aconsegueixi... *(Veus de fons.)* Home, vostè és el conseller d'Interior. Si vostè no pot fer-ho, qui ho farà? Si vostè no pot fer-ho, qui pot fer-ho, quan és un acte que organitza la Direcció General de la Policia? Doncs, ja em dirà qui ho farà. Jo li demano que ho faci, realment, perquè els protagonistes han de ser els agents dels Mossos d'Esquadra i perquè facilitem que realment hi hagi aquesta germanor dintre del cos. Trenta-cinc euros, en l'actual situació, és molt complex.

Després entrarem a valorar molt ràpidament el seu model d'ordre públic, en la segona part de la intervenció. I també voldria acabar aquesta part demanant-li que faci una valoració sobre la querella que ha estat

admesa a tràmit, presentada per dos antics alumnes de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, pel Jutjat de Primera Instància i Instrucció número 2 de Mollet del Vallès. Vostè ha adoptat o té previst adoptar algun tipus de mesura cautelar envers les persones contra qui es dirigeix aquesta querella que ha estat admesa a tràmit? I vostè prendrà alguna mesura respecte a aquests dos antics alumnes?

I en la segona part introduirem alguns elements més que no hem pogut..., en aquests moments.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior
(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, quan vaig veure que anunciava una interpel·lació amb el mateix títol de la pregunta que, com vostè bé deia, va fer en el darrer Ple, en el fons ho vaig celebrar, perquè vaig pensar: «Home, tindrem ocasió de poder parlar amb una mica més d'extensió de temps que el que donen els dos minuts i mig d'una pregunta», perquè vostè va abocar en aquell tràmit un munt de qüestions que eren difícils de resoldre. Val a dir que he tingut una profunda decepció quan l'he sentit a parlar, perquè vostè ha fet un aiguabarreig de tot. Jo em pensava..., i estic disposat, sempre que convingui, a fer un debat, doncs, sobre dades objectives, sobre dades rigoroses, mirant a veure allò en què podem posar-nos d'acord i allò en què podem no posar-nos d'acord. Però em sembla que vostè ha abocat aquí, d'una manera, doncs, absolutament acrítica, gratuïta, tota mena de dades, d'informacions, barrejant un munt de coses que tenen poc sentit, des de la meva perspectiva. Per tant, bé, malgrat aquesta decepció, doncs, intentaré contestar, en la mesura del possible, tot allò que sigui contestable d'aquesta interpel·lació, una part de la qual té a veure amb el títol; l'altra, com sempre en les seves intervencions parlamentàries, no hi té absolutament res a veure.

Començo pel final. Respecte a la querella que han posat membres de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, manifestar el meu absolut i ple convenciment, vistes les quinze sentències prèvies que hi han des d'instàncies a tribunals, en aquest cas, administratius, doncs, que s'ha actuat correctament. Per tant, el meu recolzament explícit, doncs, al bon fer, i el meu convenciment més absolut, amb el benentès que és la justícia qui ha d'escatir aquesta querella. Però quedi molt clar que aquesta ve precedida per fins a una quinzena de sentències per via administrativa que donen la raó als responsables, en els diferents nivells de responsabilitat, de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Per tant, em demanava una cosa ben concreta.

Vaig desfent i vaig intentant contestar alguns temes que vostè m'ha plantejat, però no sense fer una reflexió prèvia. Venim..., estem, de fet, enmig d'un ple en què debatem aspectes relacionats amb la pobresa, i som plenament conscients, doncs, de quina és la migradesa dels recursos. I, quan aquests recursos són limitats –que ho són–, això impacta, evidentment, sobre els pressupostos públics i impacta..., i ho he dit amb aquesta claredat, l'altre dia ho deia en un acte en què hi havien companys del seu partit presents aquí a l'hemicicle davant dels bombers: sóc perfectament conscient que moltes vegades no tenim tota aquella infraestructura, tot aquell equipament, tots aquells recursos materials, doncs, que anirien bé per poder fer la feina com pertoca, i tenim limitacions. I quan hi han limitacions pressupostàries, home, jo el que demanaria és un punt de rigor. I estic disposat a exposar quins són els criteris a partir dels quals nosaltres prioritzem. I, de la mateixa manera que el Govern de la Generalitat, del qual evidentment aquest conseller i conselleria formen part, prioritza la preservació dels serveis públics i entén que la qualitat dels serveis públics és una qüestió fonamental a preservar, malgrat les dificultats –i per això fixi's que, si vostè mira la trajectòria pressupostària del Departament d'Interior, veurà que ha minvat menys que la mitjana del conjunt de la Generalitat–, d'aquesta mateixa manera, doncs, el departament, quan disposa d'aquests recursos prioritza en base a dos criteris: les condicions de treball dels servidors públics, tant en el cas de mossos com en el cas de bombers, les condicions de treball, i per l'altre costat, evidentment –estan en pla d'igualtat, aquests dos criteris–, les qüestions que tenen a veure amb la seguretat d'aquests servidors públics, que uns i altres estan en un àmbit que tots convindrem que té aquesta particularitat de necessitat de garantir la seguretat en el treball.

I això no són només paraules, perquè, si vostè, més enllà d'escoltar-se –que és perfectament lícit i legítim que ho faci, però ja no ho és tant, des del meu punt de vista, que ho faci d'una manera tan acrítica– tot el que els sindicats han vingut a expressar en comissions parlamentàries... Val a dir que jo també, doncs, he demanat al meu grup, i així crec que s'ha fet, la possibilitat de poder comparèixer en comissió per explicar quin és el punt de vista des del departament... Deia que, per nosaltres, aquests dos criteris tenen una concreció; tenen una concreció que té molt a veure amb algunes de les qüestions que vostè ara mateix plantejava respecte a vehicles, respecte a material, respecte a formació, respecte a equipaments.

I l'altre dia, doncs, potser no va quedar clar, però li reiteraré algunes dades que li vaig comentar, no? En el criteri de la seguretat, què estem fent? Doncs, estem fent una qüestió que l'altre dia..., i li agraeixo la manera com ho va dir; hem resolt el tema de les armilles. No és senzill, en un moment de dificultat pressupostària, poder esmerçar en un plurianual fins a 6 milions i mig d'euros per atendre una demanda legítima del Cos de Mossos d'Esquadra, desatesa des de l'any... –no ho veig–, des de l'any 2007. Per tant, aquest és un esforç important, que va en línia de la seguretat. Estem parlant d'això. Per tant, disposarem de 13.500 armilles, a servir a partir de la tardor d'aquest any, l'any que ve i el següent.

I en l'àmbit de seguretat, d'equipaments, en l'àmbit de Bombers, el tema de les jaquetes forestals que vostè esmentava, i que ens sembla important poder dotar tot el conjunt del cos, en les seves dues expressions –bombers voluntaris i bombers funcionaris–, sense fer diferències en aquest sentit, doncs, d'aquestes jaquetes forestals, com també, en un i altre col·lectiu, dels nous EPI.

I aquests són esforços..., certament, vostè em dirà: «Hi tenen l'obligació.» I té raó, tenim l'obligació d'atendre aquestes necessitats, però en un context de dificultat pressupostària accepti'm que ho hem prioritzat en qualsevol manera, posant per davant aquests criteris de la seguretat.

I en l'àmbit de les condicions de treball, vostè, doncs, m'ensenyava unes fotografies dels cotxes. Primera, no hi ha ni un sol vehicle, en cap dels dos cossos que vostè esmenta, que funcioni sense l'assegurança o sense la ITV, no n'hi ha cap –no n'hi ha cap. Vull dir, per tant, tinguem-ho molt clar, perquè a vegades es diuen coses... Que hi han vehicles antics? Sí. Miri també els quilòmetres que tenen, eh?; vull dir, s'ha d'equilibrar tot. En qualsevol cas, hem aprovat un plurianual en l'àmbit de govern per un import que ratlla els 43 milions d'euros –és una xifra, em sembla, prou rellevant– per poder lliurar fins a 938 vehicles entre el Cos de la Policia i el Cos de Bombers, una part dels quals els lliurarem, probablement, entre el mes de març i abril. En el cas del Cos de Mossos d'Esquadra, seran dotats amb 843 vehicles, que renovaran la flota, 123 dels quals entre març i abril seran lliurats, i 721 dels quals ho seran passat l'estiu. En el cas de Bombers, doncs, tres quartes parts del mateix, dimensionat a un cos més reduït: fins a 52 vehicles, que seran lliurats els mesos de març i abril, i 43 més que ho seran probablement passat l'estiu. Nou-cents trenta-vuit vehicles nous.

Vostè em dirà: «Escolti, però són menys vehicles dels que hi havien hagut.» Sí, però jo he fet mirar una cosa, que potser també és important i ens ajuda a situar les coses: quin és el consum de litres de benzina que hem fet, i estem fent el mateix. Per tant, és veritat, estem fent un ús més intensiu dels vehicles, n'estem fent un ús més intensiu, però tenir menys vehicles a disposició –que és cert que els tenim, i hem estat molt transparents donant les dades– no implica que es facin menys serveis; es fan els mateixos, segurament «apretant» més aquests mateixos vehicles, raó per la qual fem una substitució de fins a 938 vehicles.

Per tant, què és el que ha primat en tota aquesta visió? Doncs, que el servei públic, que és el substantiu, no se'n vegi afectat, que la qualitat del servei públic no se'n vegi afectada, que els mitjans –i aquest és l'esforç que es fa en el tema dels vehicles– que tenen a disposició aquests cossos, un i altre, d'alguna manera siguin els que necessiten, malgrat la dificultat.

I jo crec que aquestes són qüestions, doncs, que també és bo que es coneguin, i és des d'aquesta perspectiva que li agraeixo que tinguem la possibilitat de fer aquesta interpel·lació, de la mateixa manera que, en els equipaments materials, en els diferents tant comissaries com parcs de bombers, s'estan fent esforços. Enguany posarem en servei un parc que es va iniciar fa un temps i que vam haver d'aturar per qüestions estrictament pressupostàries, com és el parc, en aquest cas, d'Olot, o fem inversions –salto d'un àmbit a l'altre, de Bombers a Mossos– a comissaries de l'Hospitalet o a l'Ametlla de Mar, que es fa una inversió en una nova comissaria, en aquest cas, de districte, o en les condicions materials de treball en l'àmbit de la ciutat de Girona, a l'ARRO, que està en unes condicions, certament, de precarietat.

Per tant, els pocs recursos que malauradament tenim –els pocs recursos que malauradament tenim– els esmercem en base a dos criteris que ens semblen fonamentals, com són la seguretat d'aquests servidors públics, que en la seva feina tenen elements de complexitat, i que, per tant, arrisquen, per tant, primem la seguretat –d'aquí les armilles, d'aquí les jaquetes forestals, d'aquí els nous EPI–, i primem les condicions de treball –d'aquí tot l'esforç de millora del parc mòbil, d'aquí la millora, fins allà on és possible, doncs, del que són les instal·lacions. Sense anar més lluny, a la comissaria de Mossos de Ripoll tenen una instal·lació que va en línia amb una altra de les polítiques del Govern, d'ús de la biomassa, per exemple, en entorns com aquest, en entorns com el de Ripoll, de la comarca del Ripollès, en què es fa una millora que, a més a més, té aquest doble guany.

Per tant, jo li contesto amb fets, i més que me'n queden al tinter. Formació, Institut de Seguretat Pública; em deia: «Escolti, és que es fan pocs cursos.» Miri, per a 2013, 152 activitats de formació adreçades als bombers, més de 10.301 hores, si les agreguem; formació contínua: 48 cursos s'han fet el 2013, 3.706 hores dedicades. Formació per a 2014: doncs, oferta de 2.792 places de formació; formació contínua: 21 cursos programats, més de 2.021 places al servei de la formació, perquè considerem que és important, com vostè assenyalava, no?

Per tant, home, jo sí que li pregaria un punt de rigor. Discutim, siguem tan crítics com s'escaigui, però discutim situant les coses en el seu context. I el context és un context de complexitat pressupostària. Aleshores, comparteix o no els criteris que jo li he esmentat? Quin d'aquests eliminaria? A mi em sembla que és raonable, que és just, que és justificable que prioritzem la qualitat de la prestació del servei públic i que prioritzem la seguretat dels servidors que presten serveis als seus conciutadans a través d'aquests dos cossos.

Ara, si anem traient i anem agafant anècdotes, elevant-les a categoria, doncs, serà un debat impossible –serà un debat impossible. A mi em trobarà, i ens trobarem, si vostè s'hi predisposa, en el que pugui ser una resolució, una moció d'aquest Parlament, construint. Ara, si ho fem agafant d'aquí i d'allà, de la manera com lamento que hagi presentat, doncs, aquesta interpel·lació, difícilment arribarem a cap acord.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè em demanava rigor. Jo li he ensenyat la realitat que viuen els agents del Cos de Mossos d'Esquadra. Aquesta és la diferència. No s'escolti només el que li diu el director general de la Policia. Faci un esforç de baixar més avall. Escolti el que li diuen els agents. Visiti a peu de carrer i veurà aquesta realitat, perquè és la que estan vivint els gairebé disset mil agents..., els més de disset mil agents del Cos de Mossos d'Esquadra.

Renovació de vehicles? Sí, menys vehicles que el 2010 i més agents que el 2010. I vostè diu que fan el mateix. No, no, no poden fer el mateix, perquè amb menys vehicles i més agents no poden fer el mateix. És a dir, si tinc una patrulla i no en tinc dues, el servei és diferent, malgrat que hi hagi un cotxe que faci molts més quilòmetres. És diferent, senzillament; és així de clar i de diferent.

Però entrem en algunes consideracions. Escolti, jo no he dit que circulen sense la ITV, sense assegurança. Jo el que li estic dient és que, quan no tenen la ITV, no tenen l'assegurança o no tenen diners per a reparació, el resultat és aquest. Vehicles parats, fora de servei. *(L'orador mostra un full a la cambra.)* Aquest és el resultat. Això és el que jo li estic dient. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ho mantinc.

Entrem-hi. Escolti, diverses qüestions ràpidament; no tenim gaire temps. Model d'ordre públic polític que vostè ha decidit *versus* realitat del cos. Anem-ho a veure. Què estem constatant? Que vostè està abocant molts recursos a la Brimo i s'està oblidant de les ARRO i de les unitats de seguretat ciutadana. Diu: «No, no.» Doncs, anem a veure-ho.

Escolti, quant ens ha costat el canó d'aigua, l'adaptació del canó d'aigua? Vostè preveu incorporar un nou canó o dos d'aigua? Per tercera vegada li pregunto en aquest Ple i encara no m'ho ha contestat: quina és la valoració del canó de so que vostè fa. Vostè preveu adquirir un nou canó de so? Vostè preveu adquirir noves tanques? Vostè preveu o ja ha adquirit una furgoneta de comandament per a les unitats d'ordre públic? D'aquest canó d'aigua adaptat, quina és l'autonomia del dipòsit de l'aigua que té? Quina és l'amplada mínima del carrer perquè pugui operar aquest vehicle?

Per altra banda, escolti, vostè preveu incorporar càmeres als agents d'ordre públic? Preveu destinar més agents a la Brimo? Miri, la gran prioritat de la Brimo era canviar les boines, adquirir boines noves? Aquesta era la gran prioritat? I, mentrestant, grans deficiències en les ARRO i en les unitats de seguretat ciutadana. Vostè adquirirà cent nous portàtils a les Brimo, que vol dir que és la ràdio individual de la gent? Quin és el cost de tot plegat.

Escolti, dotem la Brimo? Sí, dotem-la dels mitjans, però també les unitats de seguretat ciutadana, i les ARRO, i les unitats d'investigació i de trànsit, perquè tenen greus deficiències que vostè no està resolent.

Per altra banda, escolti, les errades en les notificacions de multes amb les ITV, els conductors que segons vostè no tenen passada la ITV i que sí que realment tenen passades les ITV. Escolti, què pensa fer? Nosaltres el que li demanem és que suspengui aquestes notificacions de procediment fins que vostè tingui la garantia que el procediment funciona, i que estableixi un canal d'atenció preferent a aquests conductors, que tenen en vigor la seva ITV i a qui vostè els està dient i els està notificant procediments sancionadors. Això ho pot resoldre vostè ràpidament.

Una altra qüestió ràpida: comissaries fantasmes. Nosaltres vam denunciar que hi havia una bandera estelada a l'oficina policial de Guissona. Ràpidament, l'alcalde de Guissona va sortir dient: «No, no existeix aquesta oficina policial.» I jo em vaig sorprendre. I em vaig sorprendre perquè constava al directori web de comissaries, del web de la Generalitat de Catalunya. Em vaig sorprendre perquè jo tinc aquí un escrit d'un dels màxims responsables de la regió policial de ponent, on em diu que és utilitzada pels Mossos d'Esquadra quan s'interposa algun tipus de denúncia. I, per tant, em vaig sorprendre, perquè hi havia un cartell que anunciava aquesta dependència policial.

La gran pregunta és: tenim comissaries fantasmes, conseller, és a dir que fem veure que tenim una comissaria però que realment no existeix? El següent què serà, en comptes de mossos, ficar ninots, i arribarem als divuit mil i farem tot el desplegament...? Perquè, clar, si aquesta és la manera d'actuar que tenen vostès... I quina és la reacció quan nosaltres ho denunciem? Treure el cartell. La reacció és treure el cartell. La reacció és aquesta: «Guissona retira el cartel de Mossos y deja la "estelada"» O sigui, entre estelada i serveis policials, ens quedem amb l'estelada, alguns. Home, i tant! Per què ens enganya? Per què ens diu que tenen oficines policials al seu web i no existeixen, segons l'alcalde de Guissona? Per què ens enganyen? No poden enganyar la gent. Per tant, des d'aquest punt de vista, és absolutament inadmissible.

I acabem amb dues coses, que em queden vint-i-cinc segons, i tindria molt per dir, eh?, conseller, tindria molt per dir. Mossos per la Independència i estelades a les casernes i a les dependències policials. Escolti, no les volem. Els Mossos han d'exercir neutralitat política en l'exercici de les seves funcions; no es pot utilitzar el nom dels Mossos i l'escut dels Mossos per afavorir la independència. Senzill. Ho diu la Llei 10/94, aprovada per aquest Parlament de Catalunya, i vostè l'ha d'aplicar, i no ha de permetre aquesta associació, Mossos per la Independència.

I, acabem, no faci més declaracions irresponsables. Vostè no ens pot dir que no descarta perdre la competència de seguretat. *El Periódico*, 25 de febrer. Ho diu aquí. I vostè no parli més de què faran o deixaran de fer els Mossos el dia de la consulta. Doni'ls els mitjans, que els Mossos ja saben quina és la seva feina, que és garantir la seguretat i els drets dels catalans.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, reitero el que he dit al començament del primer torn: és difícil debatre sobre aquest aiguabarreig de qüestions, i és lamentable que ho hàgim de fer així. Però, bé, anem una mica als temes que vostè em planteja.

Miri, respecte a la Brigada Mòbil. Respecte a la Brigada Mòbil el que hem fet és donar compliment a allò que ha acordat aquest Parlament, alguns aspectes amb el seu vot, d'altres aspectes, doncs, amb el seu vot en contra, cosa que és més que respectable, però en qualsevol..., dotar-la perquè pugui fer aquella encomanda que, si algun dia no pogués fer, vostè seria el primer que vindria aquí a retreure, a dir: «Escolti, és que la Brigada Mòbil no està dotada, no té l'equipament...» Estem fent, senzillament, això.

I no es fan... Home, no m'agafi les anècdotes: «Escolti, és que han comprat no sé quines boines...» Escolti, hem comprat equipament –i vostè té la resposta parlamentària, i, si no la té, recordo haver-la signat fa, em sembla, una setmana, vol dir que ja l'hauria de tenir– molt més ampli que tot això.

I, complint com sempre he complert, escrupolosament, els manaments que emanen d'aquesta cambra, el que vostès rebran és l'informe de tot el que té a veure amb la Brigada Mòbil, conseqüència del que vam acordar i el que va mandatar aquesta cambra en comissió i després va ser elevat al Ple amb relació a quines són les modificacions, les millores, els canvis, la incorporació de nous elements en el que és la Brigada Mòbil, ni més, ni menys. I en el seu moment, doncs, donarem compliment a això. I el que estem fent és, pressupostàriament, dotar la Brigada Mòbil.

Mossos per la Independència. Ho trobava a faltar; surt sempre, doncs, en un moment o altre, perquè jo crec que això és el que el preocupa. A mi, de veritat –de veritat–, el que em preocupa són les declaracions com la del principal responsable del Sindicat Unificat de Policia, que troba preocupant, doncs, que el príncep parli en català i el president Mas parli en anglès, o que qualifica de poc ètic que el Govern insti els Mossos que participin en la investigació de les escoltes, o que, d'alguna manera, doncs, faci crides al secretari general del Sindicat Unificat de Policia sobre la xiulada de l'himne d'Espanya, de «fills daixò, els que ens odien», o que faci, doncs, expressions reiterades d'aquest estil, o que cridi a la manifestació del 12 d'octubre. No hi ha cap sindicat de la Policia de Catalunya, no n'hi ha cap, que hagi fet cap crida a participar en una o altra determinada manifestació, sigui l'11 de setembre, o sigui el 12 d'octubre, o qualsevol altra; no n'hi ha cap. I, en canvi, doncs, vostè del que s'hauria de preocupar, perquè alguna incidència hi deu tenir, és que això funcioni així.

I Mossos per la Independència, li ho he dit una i mil vegades i li ho reitero, no té res a veure amb el Cos de Mossos d'Esquadra. Són professionals del Cos de Mossos d'Esquadra que pertanyen a una assemblea respectable, com és l'Assemblea Nacional, en qualsevol cas, en qualitat individual hi participen. Però no hi té res a veure, diferent d'aquest aiguabarreig que es fa en altres latituds, com és el cas del Sindicat Unificat de Policia, que dia sí i dia també, doncs, va fent això.

Dignitat del cos. Home, la dignitat del cos –i aquí vostè també, d'una o altra manera, ens hi podria ajudar– es defensa no fent insinuacions com la que va fer el senyor ministre ahir des de la tribuna del Congrés dels Diputats. Aquesta és una bona manera de defensar la dignitat del cos. Perquè insinuar que podria ser que el Cos de Mossos d'Esquadra hi hagués tingut l'accés –fixi's quina ment més recargolada– i, a més a més, ho havien filtrat al diari on van aparèixer, home, s'ha de ser recargolat. És tan senzill –és tan senzill– com saber que l'accés –que, evidentment, el tenen– del Cos de Mossos d'Esquadra a la base de dades sempre és a través del Cos Nacional de Policia –sempre és a través del Cos Nacional de Policia. Per tant, és tan senzill..., que repassin els últims deu anys a veure si s'han demanat dades d'aquestes persones. És tan senzill com això. Hi ha una especialitat que es diu «informàtica forense». És tan senzill com saber qui va entrar en aquestes fitxes, i sabran l'hora i sabran des de quin terminal es va fer, i probablement, si estiren una mica més, fins i tot qui ho va fer. Tan senzill com això. Això sí que té a veure també amb la dignitat del cos, eh?, perquè fer aquestes insinuacions, escolti, i amb el to, doncs, amb què es van fer ahir des d'una altra cambra..., home, compte!

I si vol que entrem en el particular d'una desafortunada carrossa que hi va haver..., jo el que no vull és fer això tan gros que l'any que ve ens trobem carrosses d'aquest estil a tots els carnavals de Catalunya. I aquesta és una opció..., doncs, sí, escolti, és tan discutible com vostè vulgui, però, en qualsevol cas, em sembla que és tan defensable com qualsevol altra posició. Jo no vull magnificar ni treure de context una cosa, molt poc afortunada, que va tenir lloc en un carnaval concret, i, per tant, no vull elevar a categoria el que és una desafortunada anècdota. Senzillament això. I és un criteri tan respectable, diria, com ho és qualsevol altre.

Guissona. Escolti, no en tenim ni una, d'oficina fantasma. L'Ajuntament de Guissona, en el seu moment, va oferir al Cos de Mossos d'Esquadra un espai en qual poguessin anar a recollir, doncs, les denúncies, si era el cas. Això és va practicar durant poc temps, i es va creure que no era eficient, perquè tenia més sentit que aquests mossos que prestaven aquest servei en disposessin, doncs, fent el patrullatge a Guissona i en el conjunt de la comarca, i, per tant, vàrem prescindir d'aquest servei, bo i agraint a l'ajuntament la predisposició que tenia al respecte, bo i agraint aquesta predisposició que tenia. En qualsevol cas, és l'ajuntament qui... Després, l'alcalde em va trucar: «Escolti, ja hem retirat el rètol. Aquesta oficina no era vigent.» Per tant, no hi ha cap oficina fantasma. No em tregui les coses de context.

I, respecte a l'estelada, és l'ajuntament qui és molt sobirà per posar aquelles banderes que cregui en aquells locals que són de la seva propietat. Però no em tregui les coses de context, perquè no és així, perquè allò no era una oficina, ni la veurà relacionada on tenim, doncs, la relació de les oficines del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, per favor, siguem rigorosos.

Escolti, des del rigor i la crítica tan severa com calgui, ens hi trobarà; des del rigor. Però em sembla que és el mínim exigible que siguem seriosos, perquè el que tenim entre mans és molt seriós i perquè intentar elevar a categoria, doncs, el que són anècdotes és un error, i no ens portarà enlloc. I no es pensi que perquè fent seves *totes* les demandes que hi han d'un i altre, i l'altre, i més enllà, doncs, de tot el territori i de tot el món sindical defensa millor el cos. Està en el seu dret perfecte de fer-ho, però, en qualsevol cas, sí que li demanaria que contrastés moltes de les informacions –a una part de les quals no li puc contestar per raons de temps– que ha abocat de qualsevol manera aquí.

Jo estic disposat a fer un debat ordenat, un debat de criteris, un debat amb la transparència dels números...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...un debat parlant de les coses en profunditat i amb rigor. Ara, un pim-pam-pum com el que vostè ha pretès fer aquí, jo crec que ni ajuda a la defensa dels cossos de què vostè s'atorga aquesta voluntat de defensa, ni ajuda, en definitiva, a gestionar, doncs, un pressupost que és complicat i difícil i que he començat per dir-li-ho d'aquesta manera. Però quedi clar, quedi molt clar quins són els dos criteris bàsics, fonamentals, que ordenen, doncs...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...la gestió del Departament d'Interior amb relació a les qüestions que vostè m'esmentava: seguretat de les persones en l'exercici de les seves responsabilitats –fonamental– i millora, en la mesura del possible –i no ho és tant com voldríem–, de les condicions de treball dels professionals del Cos de Bombers i del Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La següent interpel·lació és sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places docents.

Interpel·lació
al Govern sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places de docents (tram. 300-00146/10)

La formula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la il·lustre senyora María José Garcia Cuevas.

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta. En primer lugar querría dar la bienvenida a todos los docentes y representantes sindicales que hoy nos acompañan en este Pleno. Honorable *consellera* de Educación, desde el Partido Popular le pedimos que retire el proyecto del decreto de plantillas y provisión de plazas docentes que está usted elaborando con la oposición frontal y unánime del sector. No hay un solo sindicato catalán que apoye su decreto. Sabemos, además, que está usted encontrando muchos inconvenientes sectoriales, pero también legales. El decreto lleva un año de retraso y ni siquiera conocemos el redactado actual.

Los docentes están muy descontentos con su capacidad de diálogo, se sienten desinformados y mantienen sus reivindicaciones y críticas al decreto, porque no tienen noticia de que usted haya aceptado una sola de las modificaciones que les han propuesto. Han trabajado ustedes de espalda a este Parlamento, a los docentes, y también a la otra administración competente, que es el Estado.

No conocemos la última versión del decreto, hay un cierto secretismo, por lo que nuestra valoración se referirá al último borrador conocido.

Y no es que el decreto no tenga aspectos positivos, *consellera*, pero entendemos que, por su número, importancia, impacto y gravedad, deberían modificarse todos sus aspectos negativos, efectos nocivos sobre la transparencia y la objetividad. Su decreto promueve un modelo de gestión para los centros públicos que, sin las necesarias garantías ni la capacidad de evaluar las decisiones de manera objetiva, no primará la excelencia ni garantizará la imparcialidad y la objetividad a la hora de ganar o mantener una plaza docente.

Vaya por adelantado que el Partido Popular cree y apoya la autonomía de los centros, como elemento clave de éxito en el sistema. Experiencias internacionales lo demuestran, y también en esa línea van las recomendaciones de expertos y de instituciones internacionales. Nosotros creemos en la libertad, en la iniciativa y en la gestión responsable; creemos en la profesionalidad y en el saber hacer de nuestros directores y de nuestros docentes, y creemos que tenemos un cuerpo docente suficientemente preparado, pero sin mecanismos que reconozcan su esfuerzo y su dedicación.

Corresponsabilizar es una manera de motivar, pero, eso sí, dotando de las herramientas adecuadas, autoridad pública para todos los docentes, y promoviendo y previendo los mecanismos objetivos y universales que permitan conocer, medir y evaluar, comparar el resultado de cada gestión –evaluaciones externas. La libertad y la autonomía se deben poder medir y evaluar; sus límites han de estar claros para garantizar que el equipo, el liderazgo, el proyecto, no pasan por encima de los derechos individuales, que son la base de nuestro sistema democrático; que la autonomía no conduce al nepotismo, ni la libertad, a la arbitrariedad. Solo el histórico de las evaluaciones externas, objetivas, imparciales y universales que se proponen en la LOMCE puede determinar si un proyecto, una dirección o un profesorado está llevando a sus alum-

nos al éxito o al fracaso escolar. Estas serían el mejor argumento y la mejor defensa de un buen docente o el argumento y la prueba de una falta manifiesta de capacidad docente que el decreto deja, sin embargo, a la valoración subjetiva del director.

Honorable *consellera*, nos preocupan básicamente cinco aspectos del decreto que afectan a los principios básicos de la función pública –publicidad, mérito y capacidad–, así como la posible extralimitación competencial de esta regulación.

El primer aspecto se refiere al procedimiento para perfilar las plazas vacantes. El decreto dice que la dirección podrá establecer perfiles para ocupar los denominados «puestos de trabajo específicos» y que estas plazas pueden llegar a constituir el 50 por ciento de la plantilla del centro. Entendemos que el director, lo entendemos, puede establecer criterios técnicos, pedagógicos o profesionales, criterios que deben ser objetivos y medibles, pero nos preocupa que el decreto deja excesivamente abierta y subjetivable esta cuestión, lo que abre la puerta al amiguismo, pues perfectamente se podría perfilar una plaza hasta que solo una persona preseleccionada la pudiera cubrir. Para evitarlo, se deberían establecer límites; por ejemplo, que únicamente pudieran añadirse dos cualidades complementarias –es un ejemplo. Incluso en los puestos de trabajo ordinarios se permite definir requisitos adicionales de titulación o formación, que permitirían también perfilas plazas preasignadas.

El decreto también permite al director definir puestos de trabajo de especial responsabilidad, sin mencionar cuál es el procedimiento transparente que garantice la profesionalidad de quien accede a estos puestos.

Finalmente, nos parece excesivo que los puestos de trabajo específicos puedan llegar a constituir el 50 por ciento de la plantilla, y creemos que sería conveniente reducir este porcentaje, por ejemplo, al 25 por ciento; es un porcentaje que apoyan muchos sindicatos. ¿Por qué? Porque entendemos que todos los centros tienen que impartir los mismos estudios de primaria o de secundaria, por lo que parece lógico que el número de profesores ordinarios deba ser mayoritario.

Segundo aspecto que nos preocupa del decreto: creemos que se pone en peligro que el alumnado de secundaria reciba clases de un profesor especialista en la materia, lo que nosotros creemos que es indispensable. El decreto introduce como criterio favorecedor para ocupar una plaza que el profesor sea polivalente, es decir, que pueda impartir materias diferentes. Esto provocaría que, habiendo profesores especialistas, acaben impartiendo la materia profesores de otra especialidad, con el consiguiente perjuicio para los alumnos; incluso que por delante de profesores especialistas experimentados pasen profesores polivalentes sin la titulación específica o la experiencia en esa especialidad.

Nosotros creemos que el decreto debería defender explícitamente que, para ocupar una plaza determinada en secundaria, se prime al candidato que sea especialista en la materia, lo que también favorece la transparencia y evita una posible arbitrariedad, que, como le he dicho, puede ser muy perjudicial para los alumnos.

Tercer aspecto que nos preocupa del decreto: procedimientos de selección y evaluación del profesorado. El decreto, en su apartado «Procedimiento extraordinario para provisión especial», establece que es el director quien selecciona al candidato, según un procedimiento tan subjetivo y arriesgado, por arbitrario, como es una entrevista personal, en la que interviene un miembro de su equipo directivo, lo que no aporta mucha objetividad. La convocatoria de concursos específicos debe estar perfectamente reglamentada, y no puede quedar pendiente de cualquier otro procedimiento que decida la comisión de valoración, que incluso parece que podría introducir otros conceptos, habilidades y aptitudes específicas durante el proceso que no se han especificado en la convocatoria.

También se establece en el decreto –esto es muy grave– que el docente puede ser removido de su plaza por el director si este considera que hay una falta de responsabilidad o eficacia en su gestión o que no se adecúa al proyecto educativo del centro o de la dirección, con el único requisito de una audiencia previa ante la autoridad que lo evalúa y que resuelve; en definitiva, la autoridad que es juez y parte. Se echa en falta, *consellera*, un procedimiento administrativo donde un tribunal imparcial juzgue el conflicto entre el docente y la dirección.

Nos preocupa, *consellera*, que una evaluación negativa del director, que es muy difícil de contrastar o de rebatir sin estas pruebas externas, sin reconocimiento explícito de autoridad pública al docente y con compañeros, lógicamente, que dependen del director para mantener su puesto, pueda costarle al docente su plaza, su puesto, incluso su especialidad, y pueda relegarlo incluso a tareas sin docencia y deje de cobrar el complemente específico. Una evaluación negativa que no necesita de los elementos contrastables con los que se expedientaría un docente y que, por tanto, lo coloca en la más absoluta indefensión. El docente queda sometido a una autoridad que puede determinar su incompetencia sin tener acreditada la misma especialidad ni una competencia académica y docente necesariamente superior. Un procedimiento que se salta directamente la garantía que representa, por ejemplo, la valoración por una comisión acreditada.

En este punto, hay que decir que desde diciembre pasado, y a pesar de la oposición frontal de su departamento y de los grupos que lo apoyan, todos los docentes catalanes son autoridad pública, cualidad reconocida en la LOMCE, en vigor desde de diciembre, y aplicable en Cataluña en tanto que ley orgánica. Debería usted, *consellera*, presentar urgentemente en este Parlamento el proyecto de ley de modificación de la LEC en este aspecto, para reconocer a todos los docentes la calidad de autoridad pública. Porque los docentes catalanes no saben que tienen este derecho y esto está provocando inseguridad jurídica, que es tener una norma autonómica que contradice a la ley orgánica, de mayor rango por jerarquía normativa.

Con relación al nombramiento de interinos, el decreto permite que el director, previa consulta en su equipo, proponga a los interinos que prefiera con los únicos requisitos de que estén en la bolsa de trabajo y que tengan una experiencia de doce meses. Nosotros creemos que, si bien el criterio de antigüedad de la bolsa no permite saber qué profesor está mejor preparado, tampoco lo permite necesariamente la propuesta de la dirección. Una idea sería introducir requisitos objetivables, cuantificables y que afecten al orden en la bolsa, pero con un criterio claro, previo y objetivo. Nos preocupa también que se pueda echar a un interino después de un período de prueba de solo tres meses, que nos parece muy corto para una persona sin experiencia y que puede tener un grupo difícil. En definitiva, consideramos que tanto para seleccionar como para remover a un docente se deben de tener en cuenta su capacidad, sus méritos y su experiencia, que la decisión debe ser colegiada y que tiene que participar la Administración.

Finalmente, para esta primera parte, cuarto aspecto, la exigencia que impone el decreto a cualquier docente de participar en cualquier actividad complementaria o extraescolar, aunque no sea de su especialidad, no comparta la conveniencia o le imponga una responsabilidad civil que no tiene por qué asumir; esto no sucede en ningún otro sector profesional.

Gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyors diputats, senyora Cuevas, ho hem vist abans a la interpel·lació del conseller Espadaler i ho veiem ara, l'estratègia del PP d'apuntar-se a tots els carros; vostè vol anar a missa i repicar alhora. Perquè, és clar, li haig de recordar que el Partit Popular –i ho pregunti al seu company Rafa López–, tot aquest apartat de la LEC que regula l'autonomia, la direcció i el passar comptes, va tenir el seu suport, i ara l'estem desplegant.

Vostè diu: «Sàpiga que té tota la comunitat educativa en contra.» Jo vull saludar també els companys que veig d'altres organitzacions –no especialment de la que vostè es va comprometre i que per escrit consta, i ara en parlaré–, però ells ho saben tan bé com nosaltres: el màxim òrgan de participació de la comunitat docent és el Consell Escolar de Catalunya, i el Consell Escolar de Catalunya va informar favorablement el projecte de decret. És clar, vostès, que sempre reclamen tant els compliments, doncs, jo li dic: d'entrada, estigui tranquil·la, té l'acord, el vistiplau del Consell Escolar de Catalunya, però el que és més important de tot –i deixi-m'ho avançar–, té l'informe favorable de la Comissió Jurídica Assessora. Per tant... Com que no? Escolti, a veure, la Comissió Jurídica Assessora és molt seriosa; la Comissió Jurídica Assessora és la que diu si la norma està ben feta o vulnera drets. Per tant, està aquí a la seva disposició.

Aquest decret està a la recta final i en aquest procés s'hi han incorporat elements que hem anat recollint i que, quan es publiqui, moltes de les coses que vostè ha dit les veuran modulades, perquè hem escoltat –perquè hem escoltat. Ara bé, no em digui que tothom hi està en contra, digui que vostè ha rebut sindicats que hi estan en contra, perquè també l'hauria de preocupar a vostè, vostè està avui aquí defensant el mateix que USTEC. Jo, quan veig que una cosa la defensen USTEC i el PP, vol dir que vaig bé. Sí, sí, vol dir que estem al centre. Sí, sí. No, no, és clar, miri, avui mateix al *Diari de Girona* ho veurà, tot un article dient no al decret de plantilles, d'USTEC, iniciant una campanya. Vostè es va comprometre, segons diu ASPEPC, amb una reunió aquí al Parlament el 13 de febrer, a adherir-se a la campanya contra el decret de plantilles i a fer preguntes parlamentàries i interpel·lar la consellera. Per tant, l'haig de felicitar pel seu compliment i celeritat, perquè a això s'hi va comprometre amb aquest sindicat el 13 de febrer i avui ho estem debatent. Ara, vostè no els va dir a aquests sindicats ni als que els acompanyen a dalt que vostès havien donat suport a diferents aspectes, en aquest Parlament, d'una moció que desplega els aspectes principals del decret de plantilles.

Com diu vostè que treballem d'esquenes al Parlament si tenim ja publicat de 8 de juliol del 13 els diferents aspectes i característiques aprovats per aquest Parlament? Això és així. I li diria de quins apartats va votar a favor i de quins no. Però no hem treballat d'esquenes al Parlament, ans al contrari, va ser una interpel·lació d'Esquerra Republicana i que vam acordar i està aprovada. Això potser no els ho ha explicat. Tampoc els ha explicat què va representar la seva aportació en aquests aspectes a la LEC. Però, és clar, al final, vostè, el que no té present tampoc és, per exemple, el posicionament de les juntes de directors. És clar, els centres públics tenen directors i estan organitzats en juntes, hi ha una resolució que ho ordena. Aquí té un document de totes les juntes de directors que analitzen la proposta de decret, i li podria destacar els elements de pros i contres.

Vostè, quan surt aquí, reclama a la Generalitat que garanteixi una educació de qualitat, i que els projectes educatius siguin singularitzats a cada centre, i que la plantilla respongui a aquest perfil, i que l'anglès sigui present en determinades matèries. Ara, si perfilem una plaça dient «aquí s'ha de saber anglès perquè les ciències s'imparteixen en part en anglès» i això és una perfilació, després vostè s'apunta als sindicats, que diuen que no. Escolti, fem el favor! Mèrit, capacitat i publicitat son inherents a la funció pública, i si tenim l'informe favorable de la Comissió Jurídica Assessora vol dir que es compleixen els seus requisits i previsions. Vostè m'ha parlat d'un esborrany inicial, doncs, vostè esperi's potser a valorar el decret final.

Però la qüestió clau és dir: miri, a la privada vostè vol saber el director, si un mestre no funciona què fan, si tenen la formació que han de tenir; però a la pública amb l'antiguitat n'hi ha prou, i si s'adeqüen o no al

projecte, no cal. Vostè es pensa que un director vol, per més amic que sigui un professor, el més incompetent de la comarca? Els projectes, lògicament, necessiten bons professionals. I si es donen competències pel que fa a interinitat, substitucions i perfilació de places amb concurs previ, és per poder tenir la millor plantilla a cada centre i vostè em diu: «Oh, després de tres mesos, dir que un mestre no funciona és molt aviat.» Vostè què vol, fer perdre tot un curs a la mainada? És clar, és que aquí hem de veure quins interessos defensem, és que hem de veure quins interessos defensem, senyora Cuevas. Jo ja li he dit, anar a missa i repicar, no, eh?

Ara, què passa? Vostè diu: «Miri, no cal que perfilin places, no cal que modernitzin la funció pública, no cal que siguin exigents a l'escola pública amb els perfils o les places i que els ocupin els triennis.» Perquè això sí, eh?, l'antiguitat ho dóna tot. Miri, jo, per triennis, podria anar a qualsevol lloc escolar de primària, de secundària i d'infantil, però, si sóc sincera, hi ha places que les puc fer més bé, ocupar més bé i d'altres menys. I no em sap cap greu que es perfilin places on jo no hi pugui anar, perquè vol dir que el projecte i els alumnes estaran per davant dels meus interessos funcionarials; a vostè i als seus amics, ja he vist que no. Ara, vostè diu: «Això no cal, perquè havent-hi unes proves externes ja se sabrà si els professors rendeixen o no.» Ei, alerta, si les proves externes són les de Madrid, perquè les de la Generalitat, que són externes i que fa anys que es fan i ens serveixen per saber quants alumnes tenim a la banda baixa, a la banda alta, quina matèria hem de reforçar, què hem de preveure en la formació, en l'elaboració de material curriculars, això vostè ho ignora. Vostès i les persones que hi ha aquí, i jo sé de les bones intencions d'alguns d'ells, ho confien tot a la prova externa –tot a la prova externa–, això sí, si ve de Madrid.

Per tant, vostè ha agafat una denúncia sindical per venir aquí a dir que no cal que la Generalitat faci res per millorar els centres, que les demandes i els posicionaments dels directors de les escoles i instituts de Catalunya, que amb un document ben signat i ben escrit que fa temps, que ja quasi tindrà un any aviat, expliquen quin és el seu posicionament i veuen com poden millorar l'ensenyament públic amb aquest nou instrument, garantint sempre l'autonomia i el passar comptes, tot això a vostè no l'importa. El que l'importa és que tots els centres estiguin supeditats a uns resultats d'una prova externa de Madrid que faci un rànquing de Portbou a Jerez de la Frontera i això ja farà actuar els professors. Vostè es creu que una prova externa, per si, garanteix el domini de l'anglès a un professor que va estudiar francès? Vostè creu que és molt greu perfilar una plaça en un institut d'una població mitjana dient quines qualitats, en el sentit d'especialització i de polivalència, pot tenir? Per què un especialista no hi pot anar? Si també es compromet a fer l'altra matèria, no hi ha cap problema. O és que vostè s'apunta per l'especialització total, que jo al batxillerat li ho reconec, però a l'ESO el caràcter polivalent, jo, evidentment que el defenso. Vostè quins interessos defensa? Els de la prova externa i els dels sindicats més radicals, però la base central, el que és la comunitat educativa, el que és el Consell Escolar de Catalunya, el que són les juntes de directors i el que és més important, la Comissió Assessora Jurídica de la Generalitat, que ha analitzat tot l'informe, diu que és una modernització de la funció pública amb garantia de drets per a tots els funcionaris.

Per tant, sàpiga a quin discurs s'apunta, al discurs de la direcció professional que no és simpàtic davant de determinats sectors, i ho sabem –i jo he dit «professional no, però professionalitzada sí», amb formació per poder-la exercir professionalment–; o vostè s'avé a aquesta campanya que millor que no hi hagin directors i, això sí, fer aquell mètode que vostè per a l'escola pública li agrada, que *cada maestrillo haga su libbrillo*. Però, això sí, els altres centres ben compactats, ben dirigits, ben perfilats i, si pot ser, en anglès, i així hi pot portar els fills, perquè, és clar, aquí sempre parlem dels fills dels altres, però algú també ens haurà d'explicar perquè fa a les seves opcions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada María José Garcia Cuevas.

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, cuando se tiene a todos en contra quizás es que algo se está haciendo mal, ¿eh? Vamos a desarrollar el quinto y último aspecto que nos preocupa del decreto. El decreto plantea un sistema de provisión de plazas que incumple la normativa básica estatal en materia de concurso, de traslados y especialidades docentes. El Estado tiene, según el artículo 149 de la Constitución, competencia exclusiva para regular las bases del régimen jurídico de las administraciones públicas y el régimen estatutario de sus funcionarios, por lo que las competencias autonómicas del artículo 131 del Estatut se tienen que supeditar a esta regulación estatal. Como es la Ley orgánica 2/2006, de 3 de mayo, de educación, con relación a las condiciones de ingreso y movilidad de los cuerpos docentes, la reordenación de los cuerpos estatales y escalas y la provisión de plazas mediante concursos de traslado de ámbito estatal, que vulnera el decreto si se convocaran concursos de traslado de ámbito y bajo criterios exclusivamente autonómicos. Se rompería la unidad de cuerpo docente, que es estatal, y se restarían derechos a los docentes, que pueden aspirar legítimamente a una plaza en cualquier punto del territorio nacional en igualdad de condiciones. De hecho, el artículo 8 del Real decreto 1361/2010, de 29 de octubre, regula la participación en condiciones de igualdad de todo el personal funcionario docente en concursos de traslado estatales, que vulneraría el decreto al conceder a los directores de los centros la capacidad de definir requisitos específicos para acceder a una plaza.

También con relación a la polivalencia curricular que propone el decreto, existe la normativa, el Real decreto 1834/2008, de 8 de noviembre, por el que se definen

las condiciones de formación para el ejercicio de la docencia en secundaria, bachiller, formación profesional y enseñanzas en régimen especial, se establecen las especialidades de los cuerpos docentes de secundaria. Este decreto fue impugnado por la Generalitat, por usted, que planteó al Tribunal Constitucional un conflicto de competencias, que ha sido resuelto recientemente, Sentencia del Tribunal Constitucional 17/2014, 30 de enero, que desestima el conflicto y resuelve a favor del Estado. Como ve, razonables dudas competenciales sobre aspectos que promueven la ruptura de la unidad del cuerpo docente, que es estatal, afectando a las condiciones de igualdad en traslados, accesos a plazas y especialidades, levantando barreras y perjudicando, sobre todo, a los docentes catalanes, que están esperando un concurso de traslado objetivo para acceder a una plaza mejor.

Honorable *consellera*, la provisión y cobertura de puestos de trabajo públicos, pagado con dinero público, deben fundamentarse en criterios transparentes y objetivos, que eviten la arbitrariedad y la discrecionalidad; deben basarse en la publicidad, el mérito y la capacidad. Con su decreto, la mitad de la plantilla de un centro podría haber entrado no por méritos y capacidad públicamente demostrados. Los docentes deben tener garantizadas las condiciones idóneas para aportar su formación, su trabajo y su iniciativa, en aras del éxito del sistema educativo. Sin embargo, con su decreto, el riesgo de caer en un estilo de gestión autoritario, involucionista y conformista es elevado. El decreto puede ser una manera de diseñar desde la *conselleria* un sistema amable con el poder político, pero absolutamente contrario a la autonomía real de los centros, a la libertad de cátedra y a los principios democráticos de participación que reivindicamos para nuestro sistema educativo.

En esta interpelación le hemos planteado dudas concretas y alternativas a los aspectos negativos del decreto, según nuestro criterio, y también en base a la experiencia de muchos docentes. Le agradeceríamos, *consellera*, que las valore usted en positivo y rectifique estos cinco aspectos que le hemos planteado.

El competencial, por una cuestión de talante democrático y de responsabilidad institucional, que le obligan a respetar las competencias y a coordinarse con el Estado. Nos tememos, *consellera*, que tampoco ha tenido usted en cuenta la próxima regulación anunciada por el Gobierno de España, el estatuto del docente, que condicionará necesariamente cualquier regulación autonómica, como es este decreto. Debería usted de ir un poco coordinada.

Los otros cuatro aspectos, desarrollados en la primera parte de esta interpelación y sobre los que hay una postura unitaria de rechazo por parte de docentes y sindicatos catalanes... ¿Por qué? Pues, mire, porque este colectivo ya acumula cansancio laboral, falta de reconocimiento, y esto está aumentando su desilusión profesional, porque esos aspectos que le hemos comentado ponen en peligro la libertad de cátedra y el legítimo derecho a disentir de la dirección, y también ponen en peligro los niveles académicos de los alumnos.

Le pedimos una actitud abierta y dialogante, dispuesta a modificar el decreto y valorar las propuestas que le hemos sugerido, porque nosotros creemos en la oposición legítima pero constructiva. Yo confío en que usted se relea la interpelación, a ver si coge alguna idea, porque usted ha planteado en su primera réplica todo en blanco y negro, y mi interpelación no ha sido blanco o negro, ha sido una crítica constructiva.

También creemos que usted debe de poner de su parte, aportando transparencia y disponibilidad al diálogo y a la rectificación. Yo confío en que no le produzca tanta risa esto que tiene muy preocupado a todo el sector docente, y también al Estado, *consellera*.

Gracias, *consellera*, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies. A mi no em fa riure res relatiu al professorat, però sí que m'ha fet gràcia vostè, senyora diputada, perquè em pensava que vostè utilitzava els sindicats per poder-me interpel·lar, però he vist que no, que els sindicats... Jo pensava que els sindicats la utilitzaven a vostè, perquè en les cròniques de les reunions han fet... Però no, no, vostè els ha utilitzat a ells per poder dir finalment el que realment els importa, que és que *la unidad de España* es garanteix a través dels cossos únics i estatals.

Perquè això ha lligat perfectament amb la LEC. La Llei d'educació, tant que aquí ara fan veure que..., des que hi ha Ciutadans vostès han entrat en aquesta roda de criticar els temes lingüístics. Quan vostès van recórrer contra la LEC no van recórrer contra el règim lingüístic *(la consellera fa el so de tocar l'ase)*: van recórrer contra aquests capítols de cossos, per la possibilitat que es trenqués la unitat dels cossos estatals. Perquè la garantia de la qualitat és que un mestre de Talavera pugui anar a exercir a Bàscara; per vostè això és la garantia de la qualitat. I nosaltres, la mobilitat... Jo només d'arribar vaig convocar concurs de trasllats, sàpiga-ho, perquè la mobilitat és un dels drets del funcionari. Ara, això no ha d'estar mai per sobre de les necessitats dels alumnes.

I, per tant, quan vostè diu: «Todos en contra»... Escolti, ja sé que portava escrita la rèplica. Perquè, miri, jo la faig d'acord amb el que vostè diu. Vostè va, ve aquí, em torna a dir el que ja portava escrit, quan li havia explicat: Consell Escolar de Catalunya, que és la màxima –la màxima– organització, Llei 5/85. S'ho llegeixi, perquè veurà què és el Consell Escolar de Catalunya. Li dic: junta de directors, que representen els centres de Catalunya, de primària i secundària. Vostè diu: «Vostè els té tots en contra.» No, senyora, no. Tinc gent que en discrepa, perquè això és una societat democràtica.

Però, és clar, a vostè què li importa? Que no afectem les competències estatals; ja s'ha vist. Hem passat de

ser contraris a la perfilació de les places a defensar les competències estatals. Però vostè no m'ha contestat: com ho hem de garantir perquè en un projecte educatiu d'un centre que es perfila en el fet que un 20 o un 18 per cent es fa en anglès, cada vegada que hi hagi una vacant en aquell centre, el que hi va en substitució del que es jubila o marxa sàpiga anglès? Vostè no m'ha contestat a això. Això només ho puc fer perfilant-ho. I això són..., s'acredita acadèmicament, i, evidentment, no hi ha cap director que pretengui agafar un amic que no té el títol..., que no pas d'agafar una persona titulada, perquè els resultats del seu centre són també responsabilitat seva. Vostè no em respon a això. Vostè diu: «Això trenca la unitat d'Espanya.»

Ahir, als concursos generals de trasllat, em torna a fer l'esment de la cèlebre «llibertat de càtedra», que ja ho entenc, però, escolti, li haig de recordar que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional que situa exactament què és la llibertat de càtedra a l'àmbit no universitari –perdoni, eh? S'adeqüin –s'adeqüin.

Per tant, estem en l'ensenyament obligatori i postobligatori; estem en un servei en què, reconeixent els màxims corrents, creiem que els centres han de tenir autonomia. Vostè no. Vostè diu: «Si garantim que avui a les tres tot Espanya ensenya les plantes fanerògames..., i si pot ser en castellà millor. I així ja el tindrem controlat amb la prova externa que li faré.» *(Veus de fons.)* Sí, senyora diputada, perquè al final se li ha vist, al final la seva conclusió ha estat: «Aquí es tracta de defensar els cossos generals, les competències estatals, i no a favor de les persones, de l'èxit escolar i dels projectes.»

I aquí hi ha la clau, que és la direcció. I, si fem responsables els directors dels seus centres, els hem de donar instruments per fer possible que aquell projecte de direcció que va tenir l'aval del claustre i de la comissió de selecció es pugui portar a terme. Cada centre participa en una comissió per aprovar o no, o votar diferentment, un projecte de direcció que presenta un candidat. Per tant, la participació està garantida. Però si vostè s'apunta a «USTEC està en contra del decret», ja li ho dic, em dóna molta tranquil·litat... A veure, qui me'n dóna més és l'informe de la Comissió Jurídica Assessora, que deixa clar que tot això que vostè ha dit, de perjudicial que tenia per al professorat, no hi és. Però, pel que fa a la dimensió política, amb la seva intervenció, estic contenta, perquè avui hi ha més persones a favor d'aquest decret que abans.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Es reprendrà la sessió aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Socialista.

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00128/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, aquesta moció que avui presentem és resultat de la interpel·lació que vam fer a la darrera sessió en la línia de portar la nostra visió sobre quin havia de ser el futur dels mitjans de comunicació públics, bàsicament en tres direccions, que són les que recull la moció.

Per una banda, nosaltres aquí plantejàvem, que és el punt 1, que el contracte programa sigui el marc que ens permeti que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tingui un marc de finançament estable i al mateix temps pugui complir les missions que té com a servei públic. Per altra banda, plantejàvem la necessitat d'un diàleg i un pacte entre els grups del Parlament perquè la corporació esdevingui un espai de comunicació plural. Aquest era un dels àmbits que nosaltres també defensàvem. Una pluralitat que s'ha de manifestar en les relacions internes entre els representants dels treballadors i les treballadores pel que fa als consells professionals i el comitè d'empresa, i també amb el sector privat i els representants de la societat civil catalana.

Hem intentat en tot moment, en aquests dos eixos, per una banda, posar a debat la necessitat de garantir un finançament estable i una estabilitat per a la corporació catalana de mitjans de comunicació, i alhora defensar que aquest entorn s'ha de donar en el marc del contracte programa, en el marc de la nova legislació i també garantint que aquests mitjans públics siguin transparents, plurals i que respectin alhora la professionalitat... També hem remarcat la importància de la Corporació Catalana de Mitjans com a motor del sector audiovisual.

Del conjunt de les esmenes que hem acceptat, hem de dir que hem transaccionat prou text tant amb Convergència i Unió com en alguns casos amb Esquerra, amb el Partit Popular... Hem intentat cercar el consens en tots aquells àmbits que així ho permetien.

Pel que fa a l'esmena que més contradiccions ens pot generar, o més distanciament entre els diferents grups,

nosaltres aquí, en la línia del debat que vam plantejar amb relació a la necessitat que la corporació tingui els mitjans suficients, en tot moment hem defensat l'externalització en aquest cas del servei de publicitat com un servei públic que es gestiona simplement externalitzat. És a dir, l'únic que fem és que ho gestioni un tercer. Però el que hem demanat és que això evidentment no pot ser d'una altra manera més que a través d'un concurs públic. Per tant, aquí les garanties de transparència han d'estar garantides. Per altra banda, aquest procés ha de garantir l'increment dels recursos previstos i dels ingressos pel que fa a publicitat, que és una cosa important si posem a debat la necessitat que la corporació catalana de mitjans de comunicació tingui els recursos necessaris per poder ser sostenible i alhora garantir l'estabilitat dels treballadors i treballadores.

I, per altra banda, en aquest sentit nosaltres el que vam defensar des del primer moment, quan aquest tema ja es va tractar en una altra moció, és que calia garantir els llocs dels treballadors i treballadores; garantir els llocs de treball, donar la possibilitat a aquells que no volguessin ser subrogats que quedessin dintre de l'empresa, i, sobretot, com no pot ser d'una altra manera en qualsevol servei públic que s'externalitza, que vol dir que la titularitat continua sent pública, que la corporació disposi en tot moment de tot el control tant de la gestió de la publicitat com dels seus ingressos. Aquesta és l'esmena que introduïa Convergència i Unió arran del debat que s'ha generat amb d'altres esmenes presentades per altres grups, que nosaltres evidentment no hem acceptat, perquè en cap moment considerem que el fet d'externalitzar un servei públic sense perdre'n la titularitat quan hi ha necessitat d'ingressos ha de suposar, com en algun moment s'ha insinuat, la privatització del mitjà públic. Això no ho podem compartir. Molts d'aquí treballem en ajuntaments on tenim molts serveis externalitzats, des dels serveis de recollida de neteja viària..., fins i tot en alguns casos els mateixos centres cívics, i això no vol dir que la gestió en cap moment sigui privada. L'externalització, en si mateixa, no és la privatització del servei públic. I, per tant, no és la privatització de la televisió pública. I això ho volem deixar clar.

Però, tot i així, nosaltres el que vam defensar ja en l'esmena a la moció que va presentar Esquerra, com ara aquí mateix en l'esmena que ha introduït Convergència i Unió, és garantir els drets als treballadors, tal com també hem fet acceptant l'esmena del Grup Mixt, en la línia que mentre les negociacions estiguin obertes en el marc de l'espai concertat i de negociació s'ha de prorrogar el conveni col·lectiu propi de la corporació, és a dir, el que existia anteriorment, i sobretot impedir l'aplicació de l'article 41 de l'Estatut dels treballadors i treballadores.

Hem intentat en tot moment arribar a un text que consensués al màxim possible les grans línies amb les quals hem d'enfocar el debat futur de la corporació, fent-la sostenible, fent-la plural i, sobretot, respectant un clima d'estabilitat necessària pel que fa a les condicions laborals dels treballadors i treballadores.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Benvolguda diputada, faig una repassada punt per punt.

Començo pel contracte programa. Crec que n'hem parlat a bastament. Avui la nostra televisió porta massa dies d'enfrontament, li cal tranquil·litat i estabilitat, i el contracte programa permet en bona part tenir aquesta tranquil·litat de cara al futur. Ho hem anat contrastant amb diferents votacions; sempre hi hem estat d'acord, i per tant avui evidentment hi tornarem a donar suport.

Pacte i diàleg és el que hem demanat des d'Esquerra en tot moment i a tots els nivells per a la corporació, perquè és el que realment avui cal a aquella casa. Diàleg entre els partits, sobretot pel que fa a la nova legislació, però també entre direcció i treballadors, entre la corporació i la indústria audiovisual, entre els treballadors i els comitès. I encara diria més: diàleg entre els comitès, entre ells, i entre la direcció i el comitè de vaga. I podria continuar, perquè amb diàleg els problemes que té aquella casa es podrien resoldre. Per tant, tot el suport al punt 2, sense deixar d'esmentar que la corporació ja és un espai plural, però que si ho pot ser més per Esquerra no quedarà.

També suport al punt 3, treball conjunt amb el clúster. I en aquest punt 3 li agraïm especialment que hagi incorporat el punt relatiu al nou marc normatiu, perquè creiem que tot i que l'avantprojecte presentat no hi entra a fons ens dóna la possibilitat de fer millores evidents, i, com dèiem, amb diàleg i consens entre els partits podem entrar-hi amb profunditat.

De passar, per exemple, en els àmbits de direcció, de les quotes de partit als perfils professionals ben definits, de tenir al capdavant dels mitjans professionals gent experimentada del sector, amb currículums contrastats, sense quotes de partit, triats en *hearings* de veritat. Ens hi atrevirem o quan sigui l'hora tornarem a caure en la temptació una altra vegada?

Pel que fa al punt 4, per nosaltres és un punt trampa. Pot ser bo o pot ser dolent, però en tot cas ens sembla que no acaba de respectar la concertació i el diàleg social. Nosaltres demanem respecte a les decisions dels treballadors. No compartim com s'ha negociat a TV3 en els darrers mesos. Pensem que en molts moments ha faltat transparència, sobretot a les xifres, que ens calen unes propostes més justes. Perquè sí que és veritat que alguns sous de la corporació estan totalment fora de mercat, i d'això no ens n'hem d'amagar, però d'altres també són molt baixos i tampoc s'hi val no dir-ho. Per tant, cal posar sobre la taula propostes d'ajustos progressius dins de cada categoria professional i buscar més justícia entre aquests treballadors. Però tinguem-ho en compte: en un moment d'enorme dificultat per a Catalunya i per a la Generalitat, en un moment d'enorme dificultat per a la corporació, és un

dels pocs ens públics on l'aportació de recursos per a aquest 2014 és més gran que al 2013. I també cal tenir clar que, en tota aquesta negociació, fa un mes i mig la distància per a un acord era de 26 milions d'euros i que avui és de 7 i mig, i que en aquests moments es vota una proposta per eixugar-los. I aquí, com ho demanava a l'empresa fa un minut, crec que toca també demanar un pas endavant als treballadors que permeti arribar entre tots al final d'aquesta situació.

Què ens cal ara mateix? Una pròrroga? No, ens calen quatre anys de tranquil·litat i ens cal un conveni. El Parlament ha d'intervenir en les negociacions o en la votació que fan avui i demà? A nosaltres ens sembla que no. Es pot obligar els treballadors a acceptar la pròrroga del conveni base del sector amb algunes incorporacions? També ens sembla que no. Avanço: ens sembla que cal ser bel·ligerants perquè no torni a passar que un ple cabdal com el que hem tingut aquests dies aquí no es faci per la televisió pública; s'havien fet tots i ens sembla que aquest també s'havia de fer.

I vaig al darrer dels punts, i l'enfoco gairebé com un prec. No entenem què fa el PSC en el tema de l'externalització de TV3. No entenem què els fa ser còmplices d'aquesta decisió. I ho diu un grup que és conscient que en l'àmbit comercial ens toca fer canvis, que no podem ser immobilistes, que hem d'arribar a acords amb qui faci falta, que estaria disposat a parlar de tot, menys de regalar el nostre coneixement adquirit i la cartera de clients a la competència. Avui el PSC proposa donar el vistiplau definitiu a l'externalització comercial, i no té sentit.

I ho intento explicar. Quins interessos reals a fer créixer la publicitat de la nostra televisió tindrà l'adjudicatari, que a l'hora de la veritat resultarà ser la principal competència en l'àmbit televisiu, tant pel que fa a la llengua com al territori d'emissió? Parlem, en els termes que ho feia vostè, si la comercialització conjunta de la publicitat en aquest grup no interferirà en la missió de servei públic o, fins i tot, en els principis del mandat marc del Parlament, a què vostè feria referència al punt número 1. Cada cop són més els crits d'alerta. Avui, fins i tot l'ANC s'hi ha sumat.

Vaig al concurs. El concurs, econòmicament, no afavoreix TV3. Com s'explica que l'adjudicatari cobri la mateixa comissió pels anunciants nous que pels que fa anys que hi són? Per què la televisió ha de pagar comissió per una cartera de clients que ha forjat la mateixa televisió? Com s'explica que l'adjudicatari cobri un 1,5 per cent dels ingressos generats per la FORTA si no té cap mena de participació en tot el que fa la FORTA? Això no és el que deia el president aquest matí, vetllar pel futur dels mitjans públics. Això és un error estratègic que, sumat a un molt mal plec de clàusules, farà que paguem a una empresa de la competència perquè gestioni els nostres espais publicitaris i li cedim el nostre coneixement adquirit durant trenta anys i la nostra cartera de clients. En definitiva, això serà un desastre.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, ¿cree Ciutadans en la necesidad de disponer de una radio y televisión pública de calidad? Sí. Una televisión pública, una radio pública, dimensionada, con una estructura adecuada, sostenible financieramente, que garantice los principios de unos medios públicos al servicio público. ¿Tiene TV3, y Catalunya Ràdio, una estructura adecuada? No. ¿Es sostenible financieramente? Obviamente, no. ¿Cumple con su función social como garantía de pluralidad? En absoluto. ¿Es el motor de la industria audiovisual? Sí, pero después le diré de cuál.

¿La estructura es adecuada? Pues yo diría que no. Pero, bueno, no lo digo yo. «Jo he vist a TV3 com s'anava engreixant el monstre.» Salvador Alsius. «Se alimentó una cosa monstruosa por una combinación de decisiones políticas, empresariales, por las presiones de los sindicatos, y nadie tuvo el valor de pararlo.» Salvador Alsius. Imma Tubella, la rectora de la UOC: «Es una estructura mastodóntica que engorda el presupuesto sin multiplicar su eficiencia.» «TV3 ha crescut desproporcionadament.» Vicenç Villatoro. El que había sido rector de la Universidad de Girona, Joan Batlle: «Cómo puede ser que TV3 dilapide tanto dinero para lo que ofrece, porque yo, siendo rector de la Universidad de Girona, con 90 millones de euros tenía mil profesores, quinientas personas de la Administración, un parque científico, edificios...» No lo digo yo, lo dicen otros. Como no ha habido rumores, como lo dice ellos... Si lo hubiera dicho yo, «¡oh, odia TV3, no volen un servei públic, uns mitjans públics de qualitat!» Lo dice Alsius. Eso ya gusta más.

¿Es sostenible financieramente? Obviamente no: 7 millones y medio el 2012 de déficit, 11 millones el año pasado. Pero no solo eso: en 2007 se enjuagó una deuda de más de 1.000 millones de euros. Pudieron decidir enjuagar la deuda del ACA. No lo hicieron. TV3, sí. ¿Sigue perdiendo? Cada año. Por lo tanto, no es sostenible financieramente, y nos cuesta este año más de 250 millones de euros. Ahí va eso. Casi nada.

¿Es una garantía de pluralidad? En absoluto. ¡Si solo hay que verla! Es más: no está diseñada para eso. Podría serlo si fuera una televisión pública al servicio de todos. Pero no lo es. Solo hay que mirar las tertulias. Es como el vino; hay que coger y catar, ¿no?, un poco. Y hay que ver las tertulias: separatistas, independentistas, nacionalistas, soberanistas y un invitado, ¿eh?, para darle un poquito de color. Eso son las tertulias de TV3. A partir de ahí todo lo que ustedes vean al servicio de apología del separatismo.

¿Es el motor de una industria audiovisual? Sí, lo es. ¿Pero de cuál? ¿De cuál? Voy a leerles algunas noticias, porque son chulas. Joel Joan vuelve a TV3. «Estoy escribiendo una nueva serie para TV3..., en septiembre de 2014. La serie ya está acordada, tenemos un contrato de guion.» Vuelve Joel Joan. Pero vuelven más: vuelve Mikimoto, nuestro viajero a costa del erario público, comisario también de los actos del 1714. Hay que hacer que viaje. Vuelve Mikimoto. «Accionistes de l'*Ara* facturen més de 50 milions a TV3.» No

está mal: con 2.300 personas en plantilla tenemos que externalizar el 60 por ciento, ¿no? Esto está muy bien. La industria audiovisual.., ¿de cuál? La suya. Claro, después se encuentran ustedes con titulares como el del *Ara*, también, lógicamente, que decía: «Los recortes en TV3 son un golpe a las estructuras de estado.» Claro, lógico, las suyas. Motor audiovisual de un sector: del suyo.

¿Es intocable, TV3? En absoluto. ¿Es sostenible? En absoluto. ¿Es plural? En absoluto. ¿Debe serlo? Debe serlo. Hay que muscular TV3 y convertirla en una televisión y una radio pública, la corporación, al servicio de todos. Y como quieren hacerla sostenible, ustedes lo que hacen es venderse y externalizar el servicio de publicidad. Es como si encargasen al Madrid que llevasen la publicidad del Barcelona. Mal negocio, yo no lo haría si fuera la junta directiva del Barça. A no ser que haya un plan. Es el plan Quico Homs de desmantelar la televisión pública. Porque, claro, no contentos con el editorial único, el partido único y el pensamiento único, quieren tener unos medios de comunicación únicos: los privados y los públicos. ¿Cómo hacerlo? Desmantelando sigilosamente los medios de comunicación públicos y traspasar los activos a los privados. ¿Con qué? La pinza perfecta. ¿Para qué? Para anular el debate político y la pluralidad política.

Mire, la política de pegatinas significa una contradicción entre la reflexión y la acción. Esquerra Republicana, menos «I love TV3», menos «Jo estimo TV3» y dejen de dilapidar TV3, y sobre todo dejen de apropiársela y devuélvanla a quienes son sus propietarios, que son el conjunto de ciudadanos de Cataluña. O eso debería ser.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, el que fa avui el Grup Socialista amb aquesta moció és de traca –és de traca. En un moment com l'actual, en què hi ha un conflicte social, laboral, important a la corporació, en què hi ha el risc que s'esmicoli i es debiliti venent-se el Departament Comercial, la moció del PSC, tal com venia, no tenia cap punt al respecte d'aquests aspectes. Cap –cap. No en deia re.

Miri, ens felicitem, senyora Parlon, pel fet que finalment incorporin l'aspecte laboral, el de la situació laboral. No via l'esmena que havia fet el nostre grup, sinó via una transacció amb una esmena del Grup Mixt. Li reconec que preferíem la nostra fórmula, perquè era de pur respecte a la negociació que hi ha hagut. Molt mal portada per part de la direcció, és cert. Però hi ha hagut una negociació. Respectem els comitès d'empresa que han estat en aquesta negociació i els referèndums que ha fet Catalunya Ràdio aquesta setmana i que avui i demà fan a TV3 els treballadors. I, per tant, el que plantejàvem era que es respecti i es compleixi allò que diguin els resultats dels referèndums tant a TV3 com a Catalunya Ràdio. No és això, el que votarem, sinó una altra esmena, que aprovarem, de la transacció amb el Grup Mixt.

Un element important que no incloïa la moció del PSC, l'altre: el procés d'externalització del departament comercial. L'incorporen, sí, però no amb l'esmena nostra, que es votarà d'aquí a una mica, perquè sí que la incorpora el Grup de Ciutadans en la moció que es debat just a continuació. Ho incorporen molt diferentment. Perquè vostès, avui, el Partit Socialista, el que fan no és el que ja van fer en un ple anterior, que no s'accepti demanar que s'aturi el procés d'externalització; no és que no permetin que es voti això via una esmena nostra o d'Esquerra a la seva moció. No, el que fan és que el Parlament avui voti avalar el procés d'externalització del departament comercial de TV3. Això és el que vostès fan incorporant una esmena de Convergència i Unió a la seva moció, senyora Parlon. Avui fan que aquest procés d'externalització pugui sortir d'aquí amb l'aval d'una majoria del Parlament de Catalunya. És el PSC, qui provoca això. Es fan còmplices, per tant, de debilitar la televisió pública posant en mans de la competència la seva gestió comercial de publicitat; la cirereta del pastís, la segona font d'ingressos de TV3.

Aquest matí, el nostre portaveu adjunt, en Joan Mena, retreia al president que es lamenti que com a país tenim responsabilitats però no tenim eines i que una eina pública que sí que tenim i que funciona, com són els mitjans de comunicació audiovisuals de Catalunya públics, els lamini i els debiliti. Avui vostès fan que el Parlament ho avali. A un mitjà públic se l'ataca tancant-lo, com fa el PP a València, o debilitant-lo, com fa Convergència i Unió a Catalunya. Debilitant-lo reduint-li els recursos pressupostaris; debilitant-lo reduint-ne la pluralitat informativa; debilitant-lo posant en mans de la competència el mànec d'aquesta eina pública que tenim com a país. Sense cap mena de sentit, a més, perquè és amb un plec de clàusules, digui el que digui la transacció que han fet amb Convergència i Unió. El concurs es fa amb un plec de clàusules que deixa ben clar que no hi ha garantia que augmentaran els ingressos publicitaris per aquesta via. Queda molt clar en aquest plec de clàusules, que de moment el que fa és que costi a TV3 16 milions d'euros, aquest procés, i que donem la cartera de clients al competidor, i a més la graella de programació perquè pugui contraprogramar a gust via canals de televisió privats de la competència.

Miri, per nosaltres els mitjans públics són per garantir el dret a la informació, bàsic per a qualsevol democràcia. Per a altres..., està clar que poden servir, i que serveixen, per engreixar determinats grups privats. No és un tema de gestió, senyora Parlon. És un tema de model –és un tema de model. I a més en un moment que no és gens neutre: retallen 7 milions i mig d'euros via sous dels treballadors mentre donen la cirereta del pastís a la competència.

Insto els diputats i diputades del PSC i de Convergència i Unió, i del Partit Popular, que no estiguin d'acord a ser còmplices d'aquesta operació a plantejar-se el

seu vot. Perquè avui, vostès, votant el cinquè punt de la moció del PSC, aquesta esmena incorporada de Convergència i Unió, el que fan no és obediència de vot de partit. El que fan és obeir el dictat d'un grup comunicatiu privat.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Benet Maimí. Benet Maimí? No. *(La presidenta riu.)* Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Conseller, senyor Benet Maimí *(rialles)*, diputades i diputats, molt bona tarda. En primer lloc, deixin-me fer una declaració inicial, una declaració d'intencions en nom de Convergència i Unió: el nostre grup parlamentari vol una Televisió de Catalunya i una Catalunya Ràdio fortes, plurals, de servei públic de qualitat, líders, motors de la indústria audiovisual catalana i sostenibles, evidentment, perquè entenem que TV3 i Catalunya Ràdio són instruments al servei del país i al servei de la seva gent.

Aquestes no són unes paraules retòriques. Hem demostrat mantes vegades aquest compromís des d'aquells primers dies d'emissions al carrer Numància, quan TV3 va començar l'any 1983, recordem-ho, amb els Mossos d'Esquadra a la porta perquè algú la volia tancar, o en tot cas no volia deixar que comencessin les emissions. Des d'aquell dia fins avui el compromís de Convergència i Unió amb TV3 i amb Catalunya Ràdio ha estat total, i no acceptarem que ningú ens digui el contrari.

Aquest compromís avui passa per diversos estadis. En primer lloc, per un estadi econòmic, amb la garantia d'una xifra de 225 milions d'euros del contracte programa en els propers quatre anys. Una xifra important, evidentment menor que els anys anteriors. Uns anys enrere la xifra era major, però també és veritat que el pressupost de la Generalitat ha baixat. I en tot cas molt major, com avui recordava el president, que la de qualsevol altra televisió d'aquestes característiques arreu de l'Estat.

És evident que amb aquest pressupost hem hagut d'encetar processos difícils per als professionals i també per a l'empresa; negociacions dures, malestar, males cares. En som conscients. I ens sap greu. Però creiem que calen esforços per part de tots perquè TV3 i Catalunya Ràdio siguin viables. Si no volguéssim salvar TV3 i Catalunya Ràdio, els asseguro que no hauríem posat la cara.

Segon estadi: la capacitat que els mitjans públics de la Generalitat siguin líders. I això, clarament, es basa en la qualitat de la televisió i de la ràdio i en la seva pluralitat. Qui millor pot garantir aquesta qualitat i aquesta pluralitat són els seus professionals. I, evidentment, qui millor la pot jutjar són els seus espectadors. I és una evidència que tant els uns com els altres estan en aquesta línia, fent bona feina i, a més a més, triant TV3 i Catalunya Ràdio com a mitjans líders o molt importants del país.

Per això, amb aquesta qüestió que vostès introdueixen sobre el debat de pobresa, dient que, bé, que la tele no és prou plural, perquè no s'ha retransmès tot el debat de pobresa, només els vull fer dues o tres preguntes. Han vist a TV3 o al canal 33 la senyora Meritxell Borràs amb algun sol segon parlant sobre la posició de Convergència i Unió en el debat de pobresa? L'han vista? *(Remor de veus.)* No l'han vista. Molt bé. La resta de portaveus... *(Persisteix la remor de veus.)* La resta de portaveus, sí que hi han estat. Deixin-me acabar, que, si no, no tindré prou temps.

Mirin, dimarts dia 11, programa *2324*, trenta-un minuts del programa: els blocs del 3/24 van obrir, tots els blocs del 3/24..., primera notícia, debat sobre la pobresa. *Els matins de TV3*: evidentment, la primera notícia, a més a més extensa, els debats sobre la pobresa, amb un directe de Laura Solé des d'aquí el Parlament; pregunta del dia: debat de pobresa; de 9.30 a 12: retransmissió del debat. A partir d'aquesta hora, tots –tots– els blocs del 3/24 amb l'obertura del debat de pobresa; obertura de les dues del *TN*, també, el Josep Maria Martí; setze minuts inicials amb l'Òscar Armengol del *TN migdia*; reportatge sobre el debat de pobresa i sobre situacions de pobresa al nostre país, etcètera. TV3 i Catalunya Ràdio van fer una cobertura extensíssima sobre aquest debat.

Darrera qüestió: la publicitat. L'any 2006, TV3 ingressava 150 milions d'euros de publicitat. L'any 2013, 60. Què fem? –què fem? No fer res, que seria una opció? Millorar l'eficàcia al nostre propi servei de publicitat? Ens consta que els treballadors han treballat molt durant aquest any per mirar de fer tota la caixa possible en aquest àmbit. O fer una agregació de l'oferta comercial?, que, oh!, sorpresa, ja s'explicava l'any 2011: «L'acció comercial pot ser susceptible de col·laboració amb tercers, sota el model mixt, per obtenir un avantatge competitiu per a una agregació de l'oferta comercial» –CCMA, informe estratègic, 14 d'abril de 2011; president, Enric Marín. «Mientras tanto, y ante este panorama tan adverso, se podrían plantear dos posibilidades para intentar reforzar el mercado publicitario televisivo en Cataluña: que la CCMA explore algún tipo de acuerdo de colaboración con Mediaset o Atresmedia, o transitar hacia una gestión integrada.» Això són paraules de gent molt vinculada durant molts anys a la televisió, i no precisament al nostre partit.

Nosaltres no fem cap acord estratègic, fem un concurs públic. Per tant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte a la moció presentada pel Grup Socialista. Dir, d'entrada, que votarem a favor dels punts 1, 2 i 4, obertament. Votarem arrufant el nas el punt 3, perquè pensem que cal molta més con-

creció. I votarem en contra, obertament també, del punt 5.

Dit això, i amb referència al que parlava, al que comentava el senyor Batalla, home, si volem parlar del debat d'ahir, com es retransmetia, el que no té lògica és que es retransmetin tres hores en directe de les intervencions del Govern i, just quan acaba el Govern, es talli l'emissió. No? *(Veus de fons.)* Això no és... Això va passar. O no va passar? Doncs, aleshores, o es retransmet tot *(remor de veus)* o no es retransmet res. Dic, quan parlem de pluralitat. En tot cas, és poc temps...

També, com ha dit la Marta, ens ha sorprès que no hi hagués cap menció del procés d'externalització del departament comercial.

I després, també, agrair, s'ha d'agrair la incorporació de l'esmena, en el punt 4, respecte al conflicte laboral persistent que es viu a la nostra televisió pública.

Però anem a pams. Havíem presentat tres esmenes. La primera era precisament sobre l'externalització del departament comercial. El senyor Batalla també deia que hi havia un concurs públic. Els concursos públics també es poden enllestir, ordir o preparar amb un plec de clàusules, segurament fetes a mida; també el mercat és oligopòlic, vull dir... Vostè es referia també a Mediaset i a Atresmedia, citant el senyor Marín. És una realitat complexa treballar en un mercat de duopoli, però per nosaltres és descapitalitzar TV3, és transferir el *know-how* acumulat durant tants anys, és temerari –algú a nosaltres ens fa l'efecte que es frega les mans–, és contraproduent. És incomprensible que es faciliti tota una feina, precisament, a un grup de la competència, que es pot dir tranquil·lament –ho sap tothom–, és el Grup Godó, a qui aquest sobre que falta per obrir, aquest tercer sobre, doncs..., segurament, nosaltres tenim tota la sospita que els caurà a ells. També és veritat que aquest règim d'oligopoli també el va forçar en el seu moment el PSOE, quan va aprovar la Llei general de l'audiovisual, amb la benedicció del PP.

La segona esmena que no s'ha incorporat és el risc, al nostre parer, en un context general d'austeritat i retallades, de desmantellament o d'afebliment d'un servei públic, com és TV3, que garanteix un dret fonamental, que és el dret a la informació. I, per tant, estem en aquest context d'afebliment. I un servei públic qualsevol –i la televisió pública ho és–, per ser de qualitat, solvent i potent, per ser tractor i motor del sector audiovisual, doncs, òbviament, ha de tenir recursos. Els últims temps, sabem que s'han trencat canals, que hi ha hagut una caiguda dràstica del pressupost, que hi ha hagut tancament de corresponsalies territorials –Pirineus, Perpinyà, Ebre, Rabat i l'Amèrica Llatina–, que s'han destruït quatre-cents llocs de treball, de subcontractes o persones que hi treballaven. A això també va contribuir la llei de la «corpo» que van fer la legislatura passada PP i Convergència.

I, finalment, la tercera esmena feia referència a l'àmbit dels drets laborals i dels drets socials i a aquest mantra repetit com una guerra, que TV3 és molt cara, que TV3 té massa personal, que TV3 està multidimensionada, i que ho agiten uns i altres, alguns tirant-se pedres a la teulada, altres amb clara voluntat política de limitar allò que s'ha construït. El senyor Cañas ha fet moltes cites; nosaltres també subscrivim, la CUP també critica un model de com s'ha construït TV3, mal ens pesi, s'ha fet com s'ha fet, els darrers trenta anys. Hi ha una cultura directiva, basada en el pastís segurament, tants directors que surten i entren... I nosaltres també, quan parlem de model..., és obvi que TV3 mereix una revisió amb profunditat.

Malgrat tot, pensem que té defectes de fàbrica, té dinàmiques que a nosaltres ens indignen. Des que vam arribar a aquesta cambra, hem intentat esbrinar com funciona això dels núvols, com funciona això dels contractes de confidencialitat, que no podem saber què cobren les nostres *superstars* mediàtiques; no ho hem sabut, i fa un any i mig que ho vam demanar. I, per tant, a un servei públic el mínim que se li pot requerir és transparència. Per tant, assumim el pes de la història, que s'ha fet com s'ha fet, que han passat també diferents governs, però el més pervers i el més macabre és culpar aquells que no en tenen la culpa, que són els treballadors, i que són..., d'aquest discurs tan neoliberal de fotre-li la canya als sindicats.

Per tant, en defensa, òbviament, de TV3, entesa com un servei públic, votarem a favor dels quatre punts i en contra d'aquest punt que ja dóna per fet i per consumat que l'externalització del departament comercial ja és avui un acte. Nosaltres no ho podem assumir, i, per tant, tot el suport també als treballadors i treballadores.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, perquè quedi clar: el vot del Partit Popular, dels seus diputats, serà per a l'exigència de pluralitat als mitjans públics de la Generalitat de Catalunya; aquest serà el vot que avui nosaltres emetrem. Entenem que TV3 i Catalunya Ràdio han de ser mitjans plurals, i nosaltres denunciem, comissió de control rere comissió de control, que això no és així.

En podríem ficar molts exemples. Un dels darrers és com un presentador d'un programa llueix una xapa d'una bandera estelada. I, no sent greu això, a més el director de TV3 ho justifica en la comissió de control. Per tant, a mi m'ofèn profundament, com a català, aquesta utilització partidista d'una qüestió que és de tots, que no és d'uns, dels independentistes, és de tots els catalans, com són els mitjans de comunicació públics.

I, per tant, les esmenes que nosaltres hem presentat, que són dues, van en aquesta direcció, amb aquest grau d'exigència de pluralitat. I el darrer exemple el tenim en com es va retransmetre el Ple de la pobresa en aquest Ple del Parlament; vull dir, no cal anar gaire

lluny. I per això nosaltres proposem que el Parlament de Catalunya expressi «el seu rebuig a la decisió de la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals de no retransmetre de forma íntegra per Televisió de Catalunya el Ple monogràfic sobre la pobresa a Catalunya, del Parlament, excloent la intervenció dels grups parlamentaris de l'oposició».

Recordem d'on venim: venim d'una retransmissió íntegra, per Televisió de Catalunya, dels plens d'aquesta casa. Després, per decisió de Convergència i Unió i Esquerra –i recordem que vam presentar una proposta de resolució a la comissió en aquest sentit, demanant que es tornés a retransmetre íntegrament–, ara només retransmeten alguns punts que es consideren d'especial interès. Es veu que el Ple de la pobresa no és d'especial interès per als professionals de TV3. Perquè no hi ha cap criteri..., és a dir, aquesta vegada, ni el director de Televisió de Catalunya ni el president de la corporació podran justificar per criteris professionals que no es retransmeti de forma íntegra aquest Ple; ni el senyor Batalla, malgrat que ho ha intentat. És inadmissible, tot plegat. I era senzill. I vostès van decidir que això fos així. Perquè vostès podien haver votat a favor que el Parlament demanés que es retransmetessin per Televisió de Catalunya aquests plens, i van dir que no, que no hi estaven d'acord. I ara ho veiem. *(Veus de fons.)* No..., sí, sí, sí, a la comissió –sí, sí, sí, a la comissió. *(Veus de fons.)* Sí, sí, ja li ho explicaran els seus companys de la comissió, senyor Batalla, li explicaran per què hi van votar en contra, perquè això es va produir, aquesta votació.

Per tant, escolti, el Govern s'omple la boca de transparència, però, a l'hora de la veritat, apagada dels mitjans públics; quan no interessa, apaguem els mitjans públics, que és el que es va produir d'una forma vergonyant ahir. Per tant, exigència de pluralitat, que hi tinguin cabuda totes les veus. No volem uns mitjans públics al servei de la causa independentista, i ens rebel·lem contra aquest fet.

Per altra banda, també nosaltres creiem que la corporació ha de ser motor de la indústria audiovisual de Catalunya, i la corporació està perdent molta força en aquest sentit. Més que un catalitzador de la indústria audiovisual, s'està convertint en un fre al seu desenvolupament.

A nosaltres ens agrada, eh?, que Esquerra Republicana, en les seves esmenes, reconegui que a la corporació no hi ha pluralisme, perquè demana que es garanteixi el pluralisme, i és partidista, perquè reclama que no sigui partidista; per tant, s'ha d'entendre que ho reconeix. Nosaltres fa molt de temps que denunciem aquest fet.

Per altra banda, demanem que no es menteixi més, senyors d'Iniciativa per Catalunya. És a dir, el Govern que va presentar un pla de viabilitat per als mitjans públics valencians va ser un govern del Partit Popular; i es va rebutjar. I, davant de la tessitura de televisió o despesa social, educació i sanitat, nosaltres vam optar per despesa social, educació i sanitat. Vostès, amb el seu discurs, opten per mantindre uns mitjans públics sobredimensionats *(veus de fons)* –sobredimensionats–, perquè, perdoni, qui va presentar un pla de viabilitat per garantir el seu manteniment va ser un govern del Partit Popular, que es va rebutjar, es va impugnar. I, per tant, aquesta és la realitat: vostès continuïn defensant uns mitjans públics sobredimensionats; nosaltres direm que la nostra prioritat, a València i a Catalunya, és l'educació, la despesa social i la sanitat.

Nosaltres, des de... *(Remor de veus.)* Oh, i tant –oh, i tant! Sí, sí, sí. És que aquesta és la realitat. A vostès els dol, però aquesta és la realitat.

Acabem amb dues coses molt ràpides. Nosaltres no donarem suport a les modificacions al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual. I ens sorprèn que el Partit Socialista hagi acceptat aquesta esmena en els termes en què es planteja, i aquest contingut. Perquè nosaltres..., el nostre company, el Santi Rodríguez, en la comissió de control de la corporació ho va expressar d'una forma excel·lent; deia molt clar: «Donar suport a aquesta llei és dir sí al fet que TV3 i Catalunya Ràdio, és a dir, els mitjans públics, puguin fer campanya activa a favor de la consulta o referèndum.» Això és el que hi ha al darrere; la resta és l'embolcall. El que hi ha al darrere és, efectivament, això. I que això ho defensi i ho accepti i ho faci propi el Partit Socialista, a nosaltres ens sorprèn.

I acabem. Esquerra Republicana: no es poden fer tots els papers de l'auca. Vostè creu que el senyor Duart, president de la corporació, no faria això sense el suport incondicional d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió? Evidentment, ho fa, perquè sap que té el seu suport. *(Veus de «Molt bé!»)*

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Per abaixar una mica la crispació que algunes intervencions han volgut introduir amb relació al debat que nosaltres plantejàvem amb aquesta moció i que concretàvem en una sèrie de punts, en els quals, en la majoria, hem pogut arribar a textos transaccionats.

Senyora Ribas, no és de rebut; no és de rebut que vostè vingui aquí, al Parlament, a fer activisme sindical, a repartir-se en aquest cas amb els senyors d'Esquerra Republicana la complicitat i l'amistat dels treballadors i les treballadores, i a jutjar el PSC perquè vota en aquest cas a favor de l'externalització en la moció. Això ho ha provocat vostè, vostè ho ha provocat, perquè vostè va introduir una esmena en relació amb l'externalització per tornar a obrir el debat. I vostè ha entrat aquesta esmena a la moció de Ciutadans, on hi ha un punt 1 en què es demana que es redueixi el pressupost de la Corporació Catalana de Mitjans un 25 per cent. Això és partidisme. Ara, això sí, tindrà la simpatia dels treballadors i treballadores. I a sobre ha incitat la divisió de vot en el nostre grup, que això no és...

(Veus de fons.) Per altra banda, m'hi hauria de referir amb uns altres qualificatius. *(Remor de veus.)*

Dit això, senyors d'Esquerra, que ens reprovin a nosaltres que una vegada que ens posem d'acord...

La presidenta

Un moment, si us plau, un moment –un moment–, eh?

Núria Parlon Gil

...que una vegada ens posem d'acord amb el grup que governa, quan vostès estan votant sistemàticament totes les retallades que ha proposat Convergència i Unió. Ja n'hi ha prou! I, a més a més, per què es sorprenen de l'externalització de la publicitat, si ja hi ha molts programes externalitzats a TV3? El que passa, que en aquest cas potser els que s'estan beneficiant de l'externalització són els seus amics, i llavors no els molesta. *(Forta remor de veus.)* Ja està bé, siguem seriosos.

Per cert, senyor Sabrià, per què no vota a favor de l'esmena de la CUP defensant els drets dels treballadors i treballadores, perquè es mantingui el conveni mentre es negocia? Per què no ho vota? Quin problema hi ha? O és que només defensa els drets dels treballadors i treballadores en el punt concret de l'externalització? Se'ls veu massa el llautó.

Dit això, tornant al text de la moció, crec que hem aconseguit, com a mínim, un text que defensa la viabilitat en aquest cas del servei públic, buscant i cercant la via d'obtenir més ingressos a través en aquest cas de l'externalització, debat del qual nosaltres no hem volgut defugir, i que vostès han obligat a introduir a la nostra moció, i l'introduïm sense complexos, perquè, li ho torno a repetir, molts ajuntaments tenim serveis externalitzats; sense anar més lluny, l'alcalde del Prat de Llobregat té privatitzats els serveis dels centres cívics per tenir-los externalitzats a tercers? *(Remor de veus.)* Per tant, siguem seriosos a l'hora d'introduir el debat de les externalitzacions... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Si us plau! Senyora diputada... Senyora diputada, esperi...

Núria Parlon Gil

Dit això...

La presidenta

Esperi. Senyora diputada! Senyora diputada, esperi. *(Pausa.)*

Està intervenint la proposant d'aquesta moció. I demano que, els agradi o no el que digui, l'escoltin.

Núria Parlon Gil

Des del Grup Socialista ens sentim satisfets perquè hem consensuat un text global que obre el debat en la línia d'obtenir més recursos per al finançament de la *tele*, que remarca i demana la pluralitat. En aquest cas, l'esmena que hem incorporat del Partit Popular denunciant el que es va produir ahir en el debat sobre el Ple de pobresa és la millor mostra d'aquesta manca de pluralisme..., que nosaltres estem demanant.

I, per altra banda, només apuntar, a part del text que hem aprofitat de la moció d'Esquerra Republicana... Senyor Sabrià, si vostè demana vies possibles per solucionar la problemàtica econòmica de l'ens, *a priori* no s'hauria d'oposar a l'externalització de la publicitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.) Senyora Ribas, digui'm.

Marta Ribas Frías

Presidenta, per al·lusions i per demanar votació separada d'un punt, també.

La presidenta

Em diu la votació separada?

Marta Ribas Frías

Sí, volem votació separada del punt 5.

La presidenta

Es pot votar tot el punt 5 alhora, sí. Molt bé.

Doncs, té trenta segons.

Marta Ribas Frías

Senyora Parlon, sort que vostè venia a afluixar la tensió, amb la seva intervenció. Mirin, hi ha serveis públics bàsics que responen a drets; per exemple, el dret a la informació als mitjans de comunicació públics o al dret a l'abastament de l'aigua, de gestió municipal, pública, al Prat de Llobregat, no a l'àrea metropolitana, en què vostès, amb Convergència i Unió, l'han privatitzat.

(Jordi Turull i Negre i Sergi Sabrià i Benito demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull? *(Remor de veus.)* Senyor Sabrià?

Sergi Sabrià i Benito

Sí; per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Sergi Sabrià i Benito

Miri, senyor Calbó, posi'ns un paper davant i nosaltres li signem que totes les televisions, que qualsevol de les televisions de l'Estat siguin una quarta part de plurals... *(remor de veus)*, una quarta part de plurals...

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades, si us plau.

Sergi Sabrià i Benito

...que la televisió catalana.

I a la senyora Parlon –a la senyora Parlon–, molt breu, fa molts mesos que s'està negociant i en aquests moments s'està votant, i dilluns es va aprovar un acord a Catalunya Ràdio. Per tant, només demanem respecte a la decisió que es prengui.

(Remor de veus. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Demanar votacions separades dels punts 3.1 i 4.*a*.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Votació separada de 4.*a* i el 5.

La presidenta

Molt bé. *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 1, 2 i 5.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Demanem votació separada del 2 bis...

La presidenta

Del punt?

Jordi Turull i Negre

...2 bis, 3.1.*b* i 4.*a*.

La presidenta

Doncs, començarem la votació.

El punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2, que no és el 2 bis, eh?; el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.1 –3.1. *(Veus de fons.)* Sí, té raó, 3.1.*b* –3.1.*b*. *(Veus de fons.)* Sí, sí que n'hi ha; ni ha 3.1.*a*, *b* i *c*. *(Veus de fons i pausa.)*

Comencem pel 2 bis –2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor i 49 en contra.

Ara votem el 3.1.*b,* després votarem la resta del punt 3 –3.1.*b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 55 vots a favor i 77 abstencions.

Ara votem la resta del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 19 en contra.

Ara votem el punt 4.*a* –4.*a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots favor i 88 en contra.

Ara votem el 4.*b* –4.*b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

I votem ara el punt 5 –5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 92 vots a favor i 39 en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00133/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Remor de veus.)

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, des de Ciutadans...

La presidenta

Un moment; esperi un moment, si us plau. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, des de Ciutadans, volem continuar parlant de pluralitat informativa i pluralitat política.

Deia ara fa un moment el senyor Batalla que ell volia una televisió de Catalunya, uns mitjans públics forts, plurals, líders i neutrals. Doncs, no sembla que sigui aquesta la política de comunicació que porta el Govern. Perquè, miri, ara fa deu anys, un secretari de Comunicació dimitia per elaborar un informe classificant periodistes, classificant periodistes per la seva adscripció política. I avui ens trobem que, des del Govern, des del Govern de Convergència i Unió, el que en aquelles hores del secretari de Comunicació del tripartit va semblar un escàndol..., ara, en aquests moments, aquests informes s'encarreguen des del Govern. I se'ns diu: «No, no; és que en aquest informe no figura l'adscripció ideològica dels periodistes.» No, no; vostès han tingut prou cura que en aquesta adscripció ideològica no figurin els noms dels periodistes, però exactament a l'informe diu: «Adscripció ideològica dels articulistes que han opinat sobre política catalana.» Això significa que els periodistes que opinen sobre política catalana han estat analitzats en funció de la seva adscripció política. I aquest informe existeix, aquest treball de camp existeix, i preocupa i preocupa molt entre el sector del periodisme, perquè no sabem exactament quin ús es farà d'aquest informe, quin ús es farà d'aquest treball de camp i amb quina finalitat s'encarrega aquest informe.

Li vam donar al conseller l'oportunitat que ens expliqués exactament per què volia aquest informe i no vam tenir sort i no ens ho va explicar. En un moment en què comencen a fer-se llistes de persones segons la seva adscripció o afinitat a les polítiques del Govern, tot ens fa pensar que la intenció que té aquets informe és la de silenciar aquelles opinions que no agraden o la d'intentar comprar voluntats o pagar afinitats en funció de l'orientació o la línia editorial d'alguns mitjans de comunicació. I des de Ciutadans no volem que això sigui així, i per això demanem en aquesta moció que s'acabi aquest sistema de pagar afinitats polítiques a través de la repartidora de subvencions que reben els mitjans de comunicació privats, i que si es fan i es donen ajudes, es facin d'acord amb criteris clars i d'acord amb campanyes institucionals que justifiquin aquestes ajudes. Per això li vam donar l'oportunitat al conseller que ens expliqués si pensava fer-ho així, i vam rebre la callada per resposta.

Però no és aquest l'únic instrument que utilitza el Govern de la Generalitat per silenciar aquelles opinions que no li agraden. També fa servir un organisme com és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que va néixer amb unes funcions de controlar la neutralitat i els continguts dels mitjans de comunicació i que ara, farcit de comissaris polítics, tots amb carnet de partit, el que fan és actuar al dictat del Govern, i també elaborar informes i llistes de periodistes per silenciar-los, i també incorporar a aquests informes opinions de diputats, que en el seu exercici i en exercici de la seva llibertat d'expressió poden dir i emetre les opinions que creguin més oportunes. Per tant, nosaltres considerem que aquest organisme, que ja no respon als objectius pels quals va ser creat, el millor que cal fer és tancar-lo, i així ens estalviaríem una bona quantitat de diners que els podríem destinar als serveis socials, que fa dos dies el mateix conseller Homs deia que aquests diners..., que no podia haver-hi ampliació de pressupost perquè no hi havien diners. Doncs, mirin, aquí tenen una partida adequada per posar-la al servei de la prestació dels serveis bàsics.

I què més demanem en aquesta moció? Doncs, també demanem que, en atenció al respecte a la llibertat de premsa, a la llibertat d'opinió i a la llibertat d'expressió, s'evitin totes aquelles accions que vagin encaminades a silenciar aquelles opinions periodístiques que no agraden al Govern, d'acord amb allò que diu l'associació de periodistes espanyola. Diu que no es pot silenciar un periodista perquè aquelles opinions que emeti no siguin del gust del Govern. Això va en contra..., és antidemocràtic i va en contra de la llibertat de premsa i de la llibertat d'expressió. Per tant, des del punt de vista del respecte d'aquests drets que són fonamentals en una democràcia i que creiem que cada dia estan més amenaçats a Catalunya com a conseqüència de les polítiques del Govern, és pel que demanem el suport dels diputats d'aquesta cambra a la moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, en benefici de la llibertat de premsa, de la llibertat d'expressió i dels principis fonamentals que consoliden una democràcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, és de nou, eh?, amb aquesta ironia que té la vida, no?, que haurem de votar l'esmena en contra de l'externalització del departament comercial de TV3 a partir d'una moció de Ciutadans, un partit que no precisament defensa el model que nosaltres defensem de mitjans públics –vaja, per res coincidim amb el model de mitjans públics que defensem–, ni tan sols amb el concepte de pluralitat i del pluralisme del qual parlem, no? Però que li agraïm, evidentment, senyora Mejías, que incorporin aquesta esmena i facilitin que avui el Parlament voti de nou en contra d'aquesta externalització.

Hi ha tres punts en la seva moció amb els quals xoquem totalment, de concepte, de model, del paper que ha de tenir un govern respecte a vetllar el dret de la informació de Catalunya. Tres punts com són els que vostès proposen: derogar, eliminar el CAC. Home, és

important que hi hagi òrgans de control, no només dels mitjans públics sinó de tots els mitjans que actuen a Catalunya, mitjans de comunicació. Que és millorable? Sí. Que cal eliminar-lo? No. O reduir un 25 per cent dels recursos de la corporació, que és el que proposen en la segona part del punt 1. Evidentment, això vol dir posar en crisi els mitjans audiovisuals públics. No és el nostre model.

Tampoc coincidim per res amb el que plantegen el punt 4, que és eliminar totalment les subvencions als mitjans de comunicació privats. Mirin, quan parlem de mitjans de comunicació privats, a Catalunya cal tenir en compte que també parlem de totes aquelles revistes i publicacions temàtiques, locals, comarcals en català que, si no fos perquè reben algun tipus de subvenció pública, no subsistirien. I per a nosaltres és important que hi hagi un àmbit comunicatiu català amb pluralitat de mitjans, també temàtics, i que puguem tenir, doncs, amb una certa normalitat tot de tipus de mitjans de comunicació. I això es facilita com a Govern, polítiques comunicatives de Govern, via subvencions als mitjans de comunicació privats. Nosaltres els fèiem una esmena en aquest punt, de dir: redueixin la quantitat –Govern de la Generalitat– de les subvencions als mitjans de comunicació privats mentre no puguem estar garantint que els mitjans de comunicació públics tenen una suficiència financera, i és el que se'ns està dient ara mateix des del Govern, no? I coincidim, si de cas, amb posar criteris i màxima transparència a aquestes subvencions. Però, evidentment, no coincidim tal com queda el seu punt, tal qual, i l'hi votarem en contra.

I mirin, els punts 2 i 3 de la seva moció, respecte d'aquests informes encarregats per part del Govern, doncs, home, no avalarem la política del Govern, no volem fer-ho, de demanar informes respecte a uns temes i no respecte a uns altres, no? Que, vaja, tampoc no se'ns faci partícips, eh?, en el Parlament de Catalunya, sobre que caldria demanar aquests informes, però, evidentment, no coincidim per a res amb vostès, gent de Ciutadans, amb la valoració de l'informe ni amb la tesi de fons sobre la qual s'enfronten o s'oposen a aquests informes. Per tant, ja li ho avanço, ens abstindrem en aquests dos punts, tant en el punt 2 com en el punt 3.

Insto de nou que els diputats i diputades de tots els grups es mirin bé el que votarem el punt 7 d'aquesta moció, que és l'esmena que s'ha incorporat a proposta nostra, i que el que demana és que s'aturi aquest procés d'externalització del departament comercial de TV3, perquè, vaja, no els fem cap favor als nostres mitjans de comunicació audiovisuals públics amb aquesta externalització. Encara no han posat arguments i dades de debò, convincents, damunt la taula per demostrar que li fem algun favor a TV3 externalitzant el seu departament comercial.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, per posicionar i defensar les esmenes que hem presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular en relació amb aquesta moció sobre els mitjans de comunicació. Bàsicament, de què estem parlant, no? Estem parlant..., i en la interpel·lació i en la moció estem parlant de llistes, estem parlant de classificació de persones segons la seva ideologia, estem parlant de mitjans de comunicació, estem parlant de mitjans de comunicació públics, de mitjans de comunicació privats; en definitiva, estem parlant de llibertat, estem parlant de democràcia. Precisament allò que alguns darrerament tant reivindiquen i després, tot sovint, en la pràctica del dia a dia ignoren d'una forma massa fàcil, per cert.

El nostre grup parlamentari no estem en absolut d'acord amb la necessitat de determinats estudis que es puguin encarregar per part del Govern en relació amb la classificació segons la seva ideologia, o segons la seva ideologia nacional, de mitjans de comunicació, de periodistes, d'articulistes, d'opinadors, de gent que participa en tertúlies. No estem d'acord que s'encarreguin informes d'aquestes característiques ni al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ni que s'encarreguin a equips de recerca diguin-se com es diguin. No estem d'acord que es facin aquests informes; per això votarem en conseqüència aquesta moció del Grup Parlamentari de Ciutadans. Tampoc no estem d'acord que es continuïn encarregant estudis d'aquestes característiques, perquè no són absolutament necessaris per a res.

Permetin-me que retorni al començament, perquè quan he parlat de llibertats i he parlat de democràcia, i m'ho permetran, que parli i que faci referència a la llibertat d'expressió, que és un element crec que important i que està en el fons d'aquesta moció. Permetin-me que els recordi que la llibertat d'expressió no consisteix només a escoltar totes les opinions o a expressar totes les opinions, sinó que també consisteix, moltes vegades, a escoltar les opinions. I per això espero i desitjo que la trucada que ha rebut el conseller responsable dels mitjans de comunicació de la Generalitat sigui bastant més urgent que el contingut d'aquesta moció, que per nosaltres és extraordinàriament greu.

En aquest sentit, darrerament el conseller de la Presidència, absent en aquest moment, ha optat per defensar la denúncia del Govern de la Generalitat a determinats mitjans de comunicació i a determinats opinadors per banalització del nazisme. Nosaltres estem d'acord a condemnar totes aquelles expressions que facin banalització del nazisme i del feixisme, les expressi qui les expressi i ho faci on faci. I si ho fa en seu parlamentària, també. I recentment hi han hagut diputats d'aquesta cambra que han fet banalització del feixisme adreçant-se al Grup Parlamentari del Partit Popular. Això no el preocupa, al Govern; a nosaltres sí. Per cert, l'única persona que recentment ha estat condemnada per banalització del nazisme és un exdiputat d'Esquerra Republicana que es diu Joan Puig, no altres persones ni altres mitjans de comunicació.

I amb relació a silenciar, nosaltres no volem deixar d'expressar des d'aquest faristol la nostra opinió amb

relació a un acord que considerem que vulnera i ataca la llibertat d'expressió, la democràcia, l'accés a les notícies, i fem referència a un acord d'aquest mateix Parlament, que ha decidit rescindir els contractes amb les dues agències de notícies espanyoles més importants, l'Agència Efe i l'agència Europa Press. Se'ns ha impedit, per part de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, una esmena que feia referència a aquest fet, a la censura d'aquestes dues agències per part del Parlament de Catalunya, i nosaltres volem expressar el nostre desacord. I, a més a més, ho volíem fer d'una forma que tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana tot sovint reiteren: volem votar! Ho saben? Els sona? Volem votar, però volem votar aquelles coses i aquelles decisions que són pròpies del parlament de Catalunya. I no ens ha deixat –i no ens ha deixat. Ens han privat de poder votar la nostra opinió respecte d'aquestes decisions.

És per això que el nostre grup donarà suport a la moció del Grup Parlamentari de Ciutadans només abstenint-nos en el punt número 7. Per cert, sobre la publicitat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(Pausa.)*

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat i Ibáñez

Bé, bona tarda. Nosaltres entenem que la moció pretenia versar, diguem-ne, sobre el tema de la llibertat d'opinió, d'expressió i ideològica dels mitjans, o de la pluralitat ideològica dels mitjans de comunicació. Ho deduïm per l'exposició d'articles i de motius de la introducció. Després, en els articles o en les propostes que es fan en concret ja se'ns embolica una mica més. Entenem que és una moció més o menys acordada, per les esmenes que hi ha, entre Ciutadans i el Partit Popular i, per tant, tenim diferents qüestionaments a fer. Òbviament, discrepem de determinats punts, a d'altres hi donarem suport.

El senyor del Partit Popular que ha parlat abans, el senyor Calbó, quan –que és una pregunta oberta, eh?– deia «hem tancat Canal 9 perquè volíem prioritzar serveis socials», el que no ens ha quedat clar era si amb aquesta proposta estava proposant tancar TV3, també.

El punt 1.*b* de la moció de Ciutadans: «Reducir anualmente en un 25 por ciento las aportaciones de la Generalitat de Catalunya a los medios de comunicación públicos y sus organismos reguladores.» Fins on? Quants anys? Amb quin criteri? Així, aleatòriament, 25 per cent? Han estudiat el 25 per cent, a què respon? Perquè, d'informació, en tenen. El senyor Jordi Cañas quan ha parlat ha demostrat conèixer exactament quins són els defectes de fàbrica de TV3, quina és la mala estructuració, en què es gasten, etcètera. I, per tant, aquest punt no ens coincideix en absolut amb aquest coneixement exhibit.

El punt 4 de la moció, que demana la supressió a tots els mitjans privats, és a dir, a tots els que no són estrictament públics. A nosaltres, bé, òbviament, ens preocupa tots els diners que s'aboquen, per exemple, al Grup Godó, però..., i ens preocupa també el desert que quedaria, comunicatiu, en tot tipus de mitjans de comunicació locals, nacionals, especialitzats, no especialitzats, petits, plurals, no majoritaris, amb no suficient audiència, si se suprimissin de cop totes les subvencions. Creiem que, en tot cas, no hauria d'anar per aquí.

Òbviament, ens preocupa la qualitat de la informació i la seva pluralitat. Li ho diu un grup que escassament veu reflectides les seves opinions o les opinions del seu punt de vista en els mitjans de comunicació. I, certament, obrir la TDT, ho hem de reconèixer, i algú haurà de fer una reflexió en aquest sentit, obrir la TDT a dia d'avui és un drama –és un drama. És a dir, per nosaltres la TDT ha suposat que entrin a les nostres llars televisions excèntriques no, el següent, no?, per no dir altres mots ni classificar-les ideològicament.

En tot cas, una mica hi entra qui té diners per entrar-hi i promou el discurs de qui té diners per comprar canals de la TDT, a banda de carregar-se un munt de televisions locals, un munt de televisions autogestionades que existien abans de l'existència de la TDT. La TDT ens ha suposat que tenim cinquanta canals, dels quals molt pocs en català, molt pocs amb un cert pluralisme, i entre els quals gairebé que només se salva, i ho sento dir, perquè tampoc és un cent per cent, tampoc li donaríem un deu, l'únic que se salva és en aquest cas TV3 o el canal 33; són dels pocs que se salven a mantenir un cert pluralisme i una certa dignitat en la pluralitat ideològica i d'informació.

Respecte al punt 8, afegit pel Partit Popular, entenem que és aquell que ha estat, diguéssim, retirat per decisió de la Mesa. Nosaltres ja hem expressat a la Junta de Portaveus la nostra opinió al respecte. Però és obvi que clar, que el Partit Popular en un punt exhibeixi els valors essencials de la pluralitat ideològica, etcètera, en els mitjans de comunicació, després de tancar *Kale Gorria*, *Egin*, *Egunkaria*, etcètera, de torturar els seus..., o sigui, de permetre la tortura dels seus directius, etcètera..., nosaltres, òbviament, no hi podem estar d'acord. És a dir, no ens sembla honest demanar la pluralitat ideològica quan, quan han pogut, han tancat diaris perquè els portaven la contrària obertament.

I, finalment, òbviament, no estarem d'acord a demanar, a exigir al Govern que es retirin les denúncies a periodistes si creu el Govern que, en tot cas, han incorregut en qualsevol delicte de banalització del feixisme, d'enaltiment del que sigui. En tot cas, serà la justícia qui determinarà si és justificada o no aquesta denúncia. Però, en tot cas, el clima d'insult a determinats mitjans de comunicació d'aquesta famosa TDT cap a determinats valors, òbviament, ha ratllat ja molt més del que és permissible o del que és acceptable per criteris de memòria històrica i dignitat democràtica.

Al final de tota aquesta moció a nosaltres..., que si es retalla el 25 per cent, que si es tanca també TV3, que si..., etcètera, que es retirin les denúncies, que es reti-

rin les subvencions als mitjans privats, què proposen per garantir la pluralitat ideològica? Vull dir, quina proposta hi ha per promoure la pluralitat ideològica perquè hi hagi més veus parlant, perquè hi hagi un debat més viu? Què proposen si només tanquen, tanquen, redueixen, tanquen? Vull dir, al final quedarà, doncs, això, aquesta gran TDT, que ja són quaranta canals i pràcticament tots opinen igual.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, nosaltres en aquesta moció que tracta dels mitjans de comunicació, però més orientada, pel seu articulat i punts, en la línia de la pluralitat ideològica, amb relació al punt 1, votarem en contra. És a dir, no estem d'acord que es derogui la llei que regula el Consell Audiovisual de Catalunya; és a dir, no estem d'acord en la línia del que havíem presentat a la nostra moció. El que sí que volem és que tant el CAC com la Corporació Catalana de Mitjans garanteixin la pluralitat, i hem d'aprofitar el nou marc de revisió de la llei per així fer-ho. Per tant, votarem en contra del punt 1.*a*.

I, evidentment, també en contra del punt 1.*b*. Potser no estem d'acord al cent per cent en el tipus de televisió pública que es fa actualment, però considerem que rebaixar el pressupost el 25 per cent faria inviable disposar d'un mitjà de comunicació públic de qualitat, a més a més que suposaria, doncs, evidentment, una situació molt complicada per al conjunt dels treballadors i treballadores del mitjà. Per tant, nosaltres votarem en contra del punt 1.

Pel que fa al punt 2 i al punt 3, aquí ens abstindrem. Sí que farem algunes preguntes a través de l'acció de control que podem fer, que fem a la comissió de control, sobre aquests estudis, però ens abstindrem.

El punt 4 el votarem en contra, perquè considerem que s'han de graduar les subvencions que es donen als mitjans privats, però això també és una garantia, en aquest cas, de pluralitat i de suport al sector.

El punt 5 el votarem a favor, perquè parla de criteris de transparència pel que fa a l'atorgament, en aquest cas, de les subvencions. I, per tant, considerem que és important, doncs, fer una aposta per la transparència, que es recull en el punt 5.

En el punt 6, el punt 1 el votarem en contra, és a dir, no considerem, en aquest cas, que si el Govern de la Generalitat considera oportú, doncs, tramitar una sèrie de denúncies hàgim de votar-ho a favor. És a dir, en aquest cas nosaltres votarem en contra.

I votarem a favor de l'esmena que introduïa Iniciativa per tal, doncs, que el Parlament condemni aquelles expressions d'odi o menyspreu que deformen la realitat de convivència que existeix a Catalunya.

Evidentment, votarem en contra del punt número 7, per les raons àmpliament debatudes en la moció anterior.

I votarem a favor del punt 8.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Senyora Mejías, miri, aquesta moció m'ha creat un efecte ambivalent: no estic segur de si m'entristeix, o si, de fet, me n'alegro una mica, només una mica, que l'hagin presentat. Perquè és trist que vulguin acabar amb la televisió pública d'aquest país i que vulguin acabar amb una televisió que, de fet, els mateixos televidents afirmen que és la més plural; que més enllà d'informar, ens fa una proposta cultural molt potent, que fa d'altaveu de la resta de cultura del país; la televisió que ha estat i que continua sent una eina cabdal per a la cohesió social d'aquest país. I proposen acabar amb la televisió pública que dóna veu a tothom; la televisió on, més d'un mes..., i suposo que això que li diré no s'ho creurà, perquè la dada és del CAC, però, en tot cas, més d'un mes, el seu líder és el tercer que més apareix en pantalla, malgrat ser el sisè grup de la cambra. Manca de pluralitat. *(Remor de veus.)*

Brillant, avui, Ciutadans, a Catalunya Ràdio.

La presidenta

Un moment, senyor diputat. Demano silenci i que s'escolti l'intervinent. *(Veus de fons.)* No, «increíble» no, eh?, «increíble» no; m'he passat tot el matí demanant silenci. *(Veus de fons.)* No, no diguin res més.

Continuï.

Sergi Sabrià i Benito

Brillant, avui, Ciutadans, a Catalunya Ràdio, deia, parlant de censura i de poca pluralitat, en la cinquena entrevista que li feien aquest any, la tercera a *El Matí de Catalunya Ràdio*. M'agradaria que a tots els mitjans als quals s'acusa de censura s'hi pogués anar cinc vegades des del mes de setembre a explicar-ho. Ei!, i per Esquerra, cap problema, eh?, pluralitat.

I per què he començat dient que me n'alegrava en part, perquè portàvem molts de dies de debat, de guirigall, de televisió sí, televisió no. I, per tant, jo crec que ara per fi posem blanc sobre negre l'objectiu real. Ho havien insinuat al Ple, ho havien fet explícit a la comissió i avui ho escriuen: rebaixem el pressupost de TV3 fins a tancar-la. Missatge rebut. Jo crec que no ho compartim ni una mica, però, definitivament, caretes fora.

Segueixo. Com ho proposen fer? Doncs, jo els felicito, perquè proposen fer-ho ordenat. Primer, s'haurà de tancar el CAC. Per què? Doncs, perquè és més fàcil tancar la televisió pública si abans tanquem l'ens que vetlla pel compliment de la normativa i que té com a

principis d'actuació la defensa de la llibertat d'expressió i d'informació, del pluralisme, de l'honestedat o de la neutralitat informativa; un ens que tenen gairebé tots els estats europeus que són profundament democràtics; un ens, senyors, que caldria que existís a l'Estat espanyol i que ens encantaria veure com el reclamen a l'altra banda; a l'altra banda, on hi ha unes teles que massa vegades es salten els límits exigibles a qualsevol estat democràtic.

Aquí passem comptes, quin és..., ai, allà com passen comptes, quin és l'òrgan de control? Cap ni un, via lliure, cap problema. Doncs, a nosaltres ens agradaria veure una altra moció demanant un CAC a l'Estat espanyol, un CAE.

I ho enllaço amb el següent punt: informes sobre professionals. Miri, d'estudis, només els necessaris i imprescindibles. Ara, els que es facin, doncs, ens els mirem bé: no hi ha noms ni anàlisis de periodistes. Avui ho ha reconegut, a diferència de fa quinze dies.

Però vaig directament, res, deu segons, a les conclusions. Conclusió: manca de pluralisme? No. Pensament únic? Infundat. On situa els problemes de pluralitat, l'estudi? Doncs, a l'Estat espanyol; a Intereconomía, a 13TV. I quan ens insulten, doncs, ens hem de defensar, no és més que això. La mateixa conclusió: demani un CAC a l'altra banda; tinguem informes de pluralitat a dues bandes i no només a un costat.

Li proposo una mica de feina, i ja sé que en fa molta, eh?: l'avantprojecte de llei en matèria audiovisual i de publicitat institucional. Queda feina per fer, però parlem-ne. Vostès ho diuen aquí. Parlem de més transparència en tot allò que fa referència als mitjans en català. Si podem fer un pas més, fem-lo. Segur que ens hi trobarem, no hi ha problema. Ara, em temo que l'objectiu no sigui que desapareguin els mitjans en català. Només m'ho temo. Si proposen millores, en podrem parlar.

Miri, senyora Mejías, pràcticament no li votarem res d'aquesta moció, només allò que fa referència a la llibertat i a la condemna a les expressions d'odi, només faltaria, i crec que els motius els hem explicat i prou.

Des d'Esquerra treballem per fer un país nou més lliure i més culte, un país on la cultura i per tant també els mitjans i les xarxes de comunicació siguin un eix transversal de la nostra política social. Treballem per assegurar l'accés igualitari, universal, de qualitat a les fonts d'informació. Necessitem uns mitjans potents amb pressupostos adequats. I, per tant, les possibilitats que ens posem d'acord amb vostè són nul·les.

Acabo. Esquerra, que entenem que tots ens hem d'adaptar a les noves situacions, hem lluitat molt per la corporació, pel seu pressupost i no permetrem que sense motiu fem la nostra televisió més feble. I per això els demanarem la votació separada del punt número 7, malgrat ser conscients que vostès no faran res a favor de la nostra televisió.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Sí, bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per expressar el nostre rebuig a part de la moció presentada, tot i que els punts racionals i coherents d'aquesta els els votarem a favor.

A diferència del grup proposant..., i intentaré parlar d'aquesta qüestió amb contenció i objectivitat, perquè és molt lícit debatre si han d'existir o no han d'existir mitjans de comunicació en català, però això ho hauríem de fer des de la raó, des del coneixement de la situació, des del respecte a les persones i els seus drets i no pas des de la demagògia, com proposa la moció.

En una matèria tan sensible no es pot anar només a la recerca de titulars. Això pot donar un minut de glòria, però no ens ajuda gens a enfortir la convivència ni a fer progressar la societat.

Anem per passos. No podem acceptar que es demani la derogació de la Llei del CAC, entre altres qüestions perquè el CAC és un òrgan estatutari, però a més és injust, fals i voreja la mala fe presentar-lo com un òrgan censor, quan és una entitat que ens homologa a Europa, escoltin bé, ens homologa a Europa, on la llibertat d'expressió està sempre acompanyada d'un òrgan equivalent.

Tal vegada al grup proposant no els sembli bé que existeixi un òrgan públic que vetlli per la qualitat dels continguts i pels drets dels espectadors, però aquesta és una eina que enforteix la democràcia. Vetllar pel respecte i pels drets no és fer censura, sinó, precisament, és fer possible la llibertat d'expressió. I això ho diu la Declaració universal dels drets humans en el seu article 19, la Constitució espanyola en el seu article 20 i l'Estatut d'autonomia en el seu article 52. Per això i per aquests punts hi votarem a favor, com no podria ser d'altra manera.

Tampoc no podem acceptar la proposta d'una reducció del 25 per cent en les aportacions de la Generalitat de Catalunya als mitjans públics. Com deia abans, es pot debatre tot, però aquest grup i d'altres considerem que cal poder informar-nos en català, amb productes de qualitat, fets des del rigor i la independència. No sé si l'ofec econòmic de TV3 i Catalunya Ràdio és el que pretén Ciutadans. Vull entendre que no –vull entendre que no–, però aquests mitjans públics són imprescindibles per garantir la pluralitat.

Ben al contrari del que demana la moció, nosaltres entenem que cal garantir l'existència i la viabilitat d'una televisió i una ràdio públiques i de qualitat, fetes des de Catalunya i en català i que puguin contribuir a la pluralitat i a la normalització de la nostra llengua. Això potser no agrada als proponents de la moció, i ho podem debatre; però ho hem de fer amb objectivitat, i no començant per desqualificar coses, coses que han costat molt de construir. Només tindrem un debat serè si totes les parts en volem parlar de manera serena, i no a base de desqualificacions ni a la recerca de titulars fàcils.

Respecte a la reprovació del secretari de Comunicació, bé, què els hem de dir, i per què? Els informes a què

es refereixen estan publicats íntegrament al web de la Generalitat i els pot llegir tothom. Vostès els haurien pogut llegir, i ara ens estalviaríem aquesta moció. No hi trobaran ni un sol nom de cap periodista; això ja els ho va dir el conseller Homs en el darrer Ple. Als informes, la conclusió és que a Catalunya hi ha més pluralitat de mitjans que a la resta de l'Estat espanyol, i en això no cal ser molt llest per veure les perles que hi han «por ahi». Espanya no hi ha estat fins fa pocs mesos, en el que és el mercat de la Comissió Nacional del Mercat i la Competència, un macroregulador que incorpora algunes de les funcions en matèria audiovisual. La realitat és que, mentre aquí teníem el CAC, a la resta de l'Estat no hi havia o no eren objecte de cap control. Potser ens hauria anat d'una altra manera i no hauríem patit algunes de les cadenes que tots coneixem i patim molt sovint.

I, pel que fa a les subvencions dels mitjans privats, també ho podem debatre, però nosaltres entenem que el català segueix necessitant suport institucional per a la seva normalització. I recordi: com ja sabem..., o hauríem de saber que les subvencions a projectes es van eliminar.

Respecte al punt 5, bé, vostès ja saben que la publicitat es regeix i es gestiona a través de centrals de mitjans, homologades cada dos anys, sota criteris de transparència. La informació sobre tot això és prou abundant i està a la seva disposició. I segurament també deuen saber ja, encara que no ho diguin, que aquesta despesa s'ha reduït més d'un 50 per cent anual des del 2010.

I, finalment, entenem que les actuacions del CAC no es retirin, perquè no van contra ningú. La llibertat d'expressió no és un dret on tot s'hi val, sinó que ha d'anar en paral·lel amb la llibertat dels espectadors i amb el respecte als altres drets de les persones, i quan aquests ultrapassen determinades línies és bo –és bo–, com es fa a la resta d'Europa, que algú ho digui. La llibertat d'expressió, segons l'entenem nosaltres i l'Europa democràtica, no avala l'insult, ni la injúria, ni l'atac a l'honor o la dignitat, i per això cal actuar, per exemple, quan hi ha qui compara un projecte democràtic amb els règims totalitaris. *(Remor de veus.)* La llibertat d'expressió és una eina massa valuosa per confondre-la amb el dret a insultar, i com a mínim nosaltres així ho entenem. I per això votarem en contra de part important de la moció.

Dues coses molt ràpides. Respecte a Iniciativa, posar el tema de l'externalització...., de la publicitat en aquesta moció, cregui'm, és un exercici tàctic triler que no tocava. I, respecte al senyor Santi Rodríguez, vostès ja en la Mesa han tingut ocasió de votar, si volien votar o no, el tema de les agències, si era l'Agència Efe o l'ACN.

I, per acabar, només una anècdota: poc s'ho pensava santa Clara d'Assís, quan des de la seva cel·la mirava l'Església –i per això el 17 de febrer de l'any 1958 Pius XII la va nomenar patrona de la televisió–, que això de la tele portaria tanta cua.

Moltes gràcies.

(Remor de veus i rialles.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Amb el permís de santa Clara d'Assís i del senyor Maimí, dir-li a la senyora Ribas que si li fa nosa que nosaltres li acceptem la seva esmena no la presenti; la pot retirar. La pot retirar, i estem en pau.

I, escolti'm, miri, respecte al que vostè deia de les subvencions als mitjans privats, hi ha moltes empreses a Catalunya que ho passen malament, moltes, i que els agradaria tenir subvencions del Govern per tirar endavant i crèdits per tirar endavant; però no els tenen. I nosaltres ens temem que aquest repartiment de subvencions sigui per pagar voluntats i per comprar silencis. I per això no volem que es faci aquesta repartició de subvencions a mitjans privats, perquè no és justa. I, a més a més, el que volem és que, si es fa, es faci d'acord amb uns criteris clars, transparents i sobre campanyes institucionals, amb una igualtat d'oportunitats, i que tots els mitjans de comunicació puguin concursar amb igualtat d'oportunitats; no amb un repartiment a través d'aquells mitjans de comunicació privats que siguin afins o no afins al Govern.

I, respecte a l'informe elaborat pel Govern, si fa uns anys va ser tan criticat el fet que un secretari de Comunicació fes un informe respecte de la classificació i adscripció política de determinats periodistes, que a més a més va resultar un escàndol per al Grup Parlamentari de Convergència, com és que ara és tan natural? Diuen: «No en surten els noms.» No ens enganyin!, no ens vulguin enganyar, perquè aquests noms existeixen; existeixen en el treball de camp, i els periodistes ho saben. I hi ha un apartat que diu: «Adscripció ideològica dels opinadors a Catalunya.» I això és antidemocràtic, és un atemptat contra la llibertat d'expressió i és un atemptat contra la llibertat de premsa. I això és intolerable en una democràcia, i per això ho denunciem. I per això demanem la reprovació del secretari de Comunicació com a responsable d'aquest encàrrec, i com a responsable també de l'encàrrec fet per la conselleria; que no és un informe, en són dos, i a més s'han pagat amb diners de tots els catalans: trenta mil euros destinats a classificar periodistes. Realment, una despesa que ens podien haver estalviat.

Per altra banda, em diu el senyor Arrufat: «Escolti, quin model proposen vostès? Volen reduir la televisió de Catalunya?» Escolti, tenim la televisió més cara de tot Espanya! Ens costa una milionada, aquesta televisió! Vol dir que no es pot reduir el cost d'aquesta televisió i aconseguir fer un model de televisió plural, neutral, adequada a les necessitats que tenim, i no un model elefantíac, que ens costa un munt de diners?

Miri, li diré el que proposem: pluralitat d'opinions; garantir la independència dels criteris dels professionals, que en aquests moments estan silenciats i emmordassats, amb el CAC a sobre, ple de comissaris polítics, ple de consellers amb carnet de partit, actuant al dictat

del Govern. Això és el que nosaltres no volem, aquest és el model que nosaltres no volem. Si el CAC es dediqués a fer el que ha de fer, que és vetllar per la neutralitat dels continguts i per l'objectivitat dels mitjans de comunicació, nosaltres no demanaríem que el deroguessin. Però és que no fa això, el CAC. El CAC fa llistats de periodistes i analitza i avalua les opinions d'una diputada. I aquesta no és la funció del CAC, senyor Arrufat. Per això volem tancar-lo, perquè com que no serveix als objectius per als quals va ser creat, o el refundem o el tanquem. I ens estalviarem 6 milions d'euros, que és el que ens costa de pressupost, que podem dedicar a l'eradicació de la pobresa.

Què més volem...? A més a més, no volem que s'utilitzi com un instrument de censura, el CAC. Què més volem? Una televisió pública plural, de qualitat; això que deia el senyor Batalla i que mai trobem: plural, objectiva, neutral, de qualitat. No ho és, la televisió pública... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

(Pausa. Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, per demanar votació separada... L'únic, que no sabem si retiren l'esmena o no. Hi ha hagut una petició de la diputada, que si retiraven una esmena... És per saber-ho, però... Si la retiren o no.

La presidenta

És la 6.*b*? És el punt 6.*b*?

(Pausa.)

Jordi Turull i Negre

En tot cas, demanem votació separada del 6.*b* i del 8.

La presidenta

Del 6.*b*...

Jordi Turull i Negre

I del punt 8.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Una frase per al·lusions, que és que simplement no hem trobat reflectit... Tot això que ha dit vostè allà no ho hem trobat reflectit exactament aquí. Jo crec que ho entén perfectament, si es rellegeix la moció.

I després demanar votació separada pràcticament de tots els punts, gairebé, perquè..., bé, hi ha moltes variacions i... De tots els punts, anirem més ràpids.

La presidenta

D'acord. Ho votarem punt per punt, i així no hi ha problemes.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions i al·lusions del senyor Maimí.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Per dir-li al senyor Maimí que el concepte de llibertat d'expressió que tenen vostès difereix del nostre. Sap per què? Perquè nosaltres no compartim que els escoltes del president retirin els micros de cap televisió i els donin al cap de gabinet del president.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» Aplaudiments. Benet Maimí i Pou demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Maimí. És per al·lusions, senyor Maimí?

Benet Maimí i Pou

Sí, per al·lusions, sí.

La presidenta

Doncs, trenta segons.

Benet Maimí i Pou

No, molt ràpid. No sé si es deu referir al president Rajoy, eh? –perdoni.

(Remor de veus. Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Presidenta, és per un aclariment i per demanar votacions separades.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Un moment. Un moment, perquè no ens aclarirem, si tothom parla.

Marta Ribas Frías

No, no retirem l'esmena que s'ha convertit en el punt 7 d'aquesta moció. I, vaja, no sé com queda finalment; si de cas, li demanaríem que fos votació separada de cada punt, amb els dos subpunts del punt 6 també. *(La presidenta assenteix.)* Perfecte, gràcies.

La presidenta

Ja m'ho han demanat. Gràcies.

Doncs, començarem la... *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta. Respecte a una qüestió d'ordre, simplement. És la incorporació, al punt número 8, d'un apartat d'una esmena que ha presentat el Grup Parlamentari Popular i que la Mesa del Parlament ha inadmès, amb una decisió que nosaltres considerem profundament arbitrària. I ens n'agradaria la lectura, si us plau.

La presidenta

Comencem la votació de cada punt.

El punt 1, que no comporta ni l'*a* ni el *b*, eh? El punt 1. *(Veus de fons.)* No, m'ho han demanat punt per punt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor i 102 en contra.

L'apartat *a* del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

L'apartat *b* del punt 1 –apartat *b* del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 103 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 68 en contra i 34 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.1 –3.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 68 en contra i 35 abstencions.

Votem ara l'apartat 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 67 en contra i 35 abstencions.

Votem ara l'apartat 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 100 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara l'apartat 6.*a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 103 en contra.

Votem ara l'apartat 6.*b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara l'apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 67 en contra i 19 abstencions.

I passem ara a la lectura de l'apartat 8.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. Llegirem la part final d'aquest apartat vuitè, que diu: «En este sentido, consideramos inapropiado que esta institución prescinda de los servicios de las principales agencias de noticias españolas.»

(Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Presidenta, nosaltres només voldríem saber que si, si en junta de portaveus no s'ha acceptat una esmena, a partir d'ara tot el que presentem i no s'accepti ho podrem llegir en sessió plenària? *(Veus de fons.)* Ho pregunto; només pregunto si tot el que presentem i no sigui acceptat per la Mesa amb Junta de Portaveus podrà ser llegit en sessió plenària. Volem saber el criteri de la Mesa.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Amb relació al tema que planteja el portaveu de Convergència i Unió, dir-li que, segurament, com que la Mesa no va acceptar a tràmit l'esmena, i per tant no s'ha publicat, i vostè no deu tenir coneixement de qui-

na és l'esmena que es va inadmetre a tràmit, no sap que el que s'acaba de llegir és diferent del que es va presentar i és una altra cosa que s'ha transaccionat amb el Grup de Ciutadans.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Com a titular de la moció, entenc que puc acceptar *in voce* i en la negociació amb els altres diputats les transaccions que consideri adequades per incorporar, com a titular de la moció, a la meva moció, segons diu el Reglament.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Si no hi ha esmena, no hi ha transacció. *(Pausa.)* Si no hi ha esmena no hi ha transacció. *(Remor de veus.)* Si no ha estat acceptada, no hi ha transacció.

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per aclarir-li al senyor Turull que l'esmena...

La presidenta

No, no cal.

Santi Rodríguez i Serra

...era l'esmena número 2...

La presidenta

Sincerament, no cal, no cal aclarir-li-ho, perquè jo crec que tothom ho ha entès.

Santi Rodríguez i Serra

...l'esmena número 2, que estava viva.

La presidenta

Permetin-me aclarir-los-ho jo. L'esmena inicial que va presentar el Partit Popular era una esmena que no tenia relació amb la interpel·lació. La interpel·lació és un instrument polític de control del Govern, no de control de la Mesa. I així ho estableix el Reglament, el Reglament del Parlament. Si vostès no ho han volgut entendre, és el seu problema. I ara el que han volgut és fer un frau de llei *(forta remor de veus)*, que és introduir... –i tant que sí, i tant que sí, i tant que sí!–, és introduir una esmena transaccional en el darrer moment.

El que no farem ara és una mesa extraordinària per aquest punt. Per tant, votarem. Però lògicament vostès s'han passat el Reglament pel «forro», claríssimament. *(Forta remor de veus.)*

Per tant, votem –votem. Votem, i s'ha acabat. Passem a la votació. *(Diversos diputats demanen per parlar.)* Ja han parlat prou –ja han parlat prou.

Passem a la votació d'aquest punt. *(Pausa i veus de fons.)* Home, el punt 8. El que ha llegit, és el punt 8, el que ha llegit, és el que ha llegit. *(Veus de fons.)* Exactament –exactament. *(Veus de fons.)* Sí, el punt 8 sencer –el punt 8 sencer–, no el trossegem, eh? *(Veus de fons.)* És el punt 8. I en el punt 8 hi ha un punt i seguit amb l'esmena que ha afegit el Grup Popular. *(Veus de fons)* No, no s'accepta. Però el que no farem ara és una mesa per fer encara més soroll amb un tema que no hauria d'haver entrat aquí.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira...

Marta Rovira i Vergés

Presidenta, només per afegir claredat a la votació, passar a votar i abandonar d'una vegada aquesta moció. Nosaltres el que tenim publicat per votar és diferent del que s'ha llegit. Aleshores, el que ens agradaria que se'ns aclarís, per votar aquest punt i acabar la moció d'una vegada per totes, és què votem. Senzillament això.

La presidenta

És el que ha llegit –és el que ha llegit.

Marta Rovira i Vergés

I aquest tros d'aquí? *(Veus de fons.)* D'acord.

La presidenta

El Grup Mixt ha demanat que es llegís l'incís; l'incís és el que hem llegit, però és un incís en el punt 8. Si volen el llegim sencer, el punt 8.

Marta Rovira i Vergés

Sí. Sí, perquè vostè..., vostè és a la Mesa, presidenta, i vostè comprendrà que si nosaltres teníem un punt 8 escrit amb un primer apartat que aquí directament s'hi afegeix un incís, teníem pensada una votació que potser ara és distinta, aquesta votació, perquè...

La presidenta

Doncs, senyora Rovira, és que m'estranya, perquè això mateix teòricament ho han donat a tots; potser només ho han donat a la Mesa, clar. *(Remor de veus.)* I, per tant, el propietari de la moció no ha donat a tots els grups això.

Marta Rovira i Vergés

De totes maneres, deixar constància que, per part d'Esquerra Republicana, del Grup d'Esquerra Republicana, les interpel·lacions i les posteriors mocions només s'utilitzaran pel que està previst al Reglament, que és per impulsar i per controlar l'acció del Govern i únicament del Govern.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat... *(Remor de veus.)* Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Ens estarà bé es voti el que es voti, eh?, però... És a dir, ara s'ha allargat, *in voce*, amb una esmena, però a partir d'una esmena del Partit Popular que no ha arribat al Ple, ja? *(Veus de fons.)* Ah!, d'una altra esmena. D'acord. *(Veus de fons.)* D'una altra esmena escrita que té el Partit Popular i que s'ha modificat.

I, després, nosaltres no tenim aquesta esmena *in voce* –imagino que perquè és *in voce*, no?–, però és significatiu perquè el seu grup ha demanat sempre, en tots els plens, que es passi abans per escrit, eh? I ho dic perquè ens ho hem sentit moltes vegades, i per tant...

La presidenta

Senyor Arrufat, té raó; és una esmena que s'ha afegit en el últim moment, i per... *(remor de veus)* –sí, senyor!–, s'ha afegit en el últim moment, i només ha arribat a la Mesa. Per tant, aquells grups que ho critiquen, resulta que avui han estat autors... *(Veus de fons.)* Sí, senyor!

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Senyora presidenta, aquesta esmena, aquesta proposta de moció, exactament igual que la té la Mesa, la tenen tots els portaveus que han intervingut en aquesta moció, tots.

La presidenta

Amb aquest incís?

Carina Mejías Sánchez

Tots...

La presidenta

Amb aquest incís?

Carina Mejías Sánchez

Se'ls va enviar...

La presidenta

Amb aquest incís?

Carina Mejías Sánchez

Amb aquest incís –amb aquest incís.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; és per saber, per concretar. La presidenta ha dit que el que s'havia fet ara era un frau de llei i el que ens proposa és que votem el frau de llei, no? *(Veus de fons.)* Sí? *(Remor de veus.)* Sí, no?

O sigui, ara el que votarem..., ara el que votarem és un frau de llei. És per determinar el sentit del nostre vot. Ho tenim clarísim; si votem un frau de llei, sabem perfectament què votarem.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Simplement, presidenta, per demanar que es llegeixi el text íntegre del punt 8, atès que no tots els grups podem haver-lo rebut igual, i per saber què votem. I que entenem que, en el moment en què es posa a votació en el Parlament, deixa de ser un frau de llei, perquè és la institució qui acaba votant.

(Aplaudiments. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

No, només per aclarir que no hi ha cap frau de llei en el que estem proposant que es voti, que és el que s'ha dit a la Mesa. Vull aclarir que hi ha un incís de l'esmena número 2 del nostre grup a la moció de Ciutadans que no ha estat admès a tràmit per la Mesa, i aquest incís de l'esmena número 2 no ha arribat aquí, i el que anem a votar és la transacció entre la resta de l'esmena, que sí que ha estat admesa a tràmit per la Mesa, i

la moció de Ciutadans. Per tant, és perfectament correcte, reglamentari, legal, i no és cap frau de llei.

Per tant, demano que es passi a votació d'aquesta transacció, que consta en poder de la Mesa, i que tots els grups tenen el contingut de l'esmena que hem transaccionat.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Jo li demanaria al senyor Turull que retirés aquestes paraules, perquè la meva esmena i la proposta que hi ha en aquesta moció estan a l'empara no només del Reglament del Parlament, sinó de l'article 23 de la Constitució, que avala la participació política a través dels representants polítics. I, per tant, nosaltres tenim tot el dret a presentar iniciatives i que la Mesa ens les prengui en consideració si estan d'acord amb el Reglament i amb la Constitució, cosa que altres vegades han fet tot i que les iniciatives no ho eren.

Gràcies.

La presidenta

Evidentment, però no estava d'acord amb el Reglament. I això ja s'ha dit en la Junta de Portaveus. I, per tant, no és un control a la Mesa sinó que és un control al Govern. I, per tant, han instrumentalitzat el Reglament.

(Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, la senyora... *(Forta remor de veus.)* La senyora Mejías..., la senyora Mejías ha demanat que retiri les paraules de frau de... No són paraules meves, són paraules de la Mesa; per tant, no les puc retirar jo.

La presidenta

Passem a la votació, donant lectura al punt 8.

El secretari segon

«El Parlamento de Cataluña considera que la libertad y la pluralidad informativa son, entre otros, valores esenciales de una democracia, por lo que cualquier limitación al acceso a la información que suponga una disminución de la pluralidad informativa es un ataque al sistema democrático. En este sentido, consideramos inapropiado que esta institución prescinda de los servicios de las principales agencias de noticias españolas.»

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

Ho posem a votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 302-00129/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic, presentada pel Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, la moció que anem a tractar és, per nosaltres, una continuació o una prèvia al debat sobre la pobresa i sobre les mocions que després diran. Ahir, efectivament, el president de la Generalitat es va referir que també en aquest fenomen de la pobresa en la mobilitat, a què nosaltres vàrem fer referència..., i va dir, és cert, l'important increment de l'aportació que havia fet la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona al fons de l'Àrea Metropolitana. Però, en el debat de la interpel·lació, en el seu moment, va semblar que ja no s'hi podia fer res més. Precisament, aquests dos dies hem fet aquest debat sobre la pobresa per dir que sí, que si es vol es pot, es pot fer més per millorar aquestes situacions. Nosaltres ens felicitem de la moció que anem a votar i que creiem que majoritàriament serà acceptada, perquè, d'alguna manera, és el reflex del que es vol aconseguir –no sé si ho aconseguirem tan plenament– amb la resta dels apartats de la moció sobre les resolucions de la pobresa.

Primer, que es reconegui la importància de la mobilització social que hi ha hagut a través de la Taula Social del Transport Públic Metropolità i que aquest fenomen de participació social s'estengui a tots els àmbits de transport, perquè, precisament, és un tema que preocupa la ciutadania i que les aportacions que han fet els ciutadans, si avui estem aquí per aprovar el que anem a aprovar, és perquè hi ha hagut una mobilització com la de Stop Pujades al Transport Públic, que ha tingut un ressò molt més ampli segurament del que molts es pensaven.

Per nosaltres és essencial que arribi a la ciutadania que aquest Parlament es fa ressò de les inquietuds de les plataformes ciutadans, quan aprovarà que es reconsideri a la baixa les tarifes del transport públic per a l'any 2014, aplicant als títols de més utilització, en especial la T-10, la rebaixa que es consensuï en aquesta Taula Social del Transport, perquè es correspongui més a les variacions del cost de la vida i a les condicions salarials en l'any anterior i que s'apliquin ja

enguany totes les aportacions que puguin venir de l'Estat, com s'estan negociant ja, que s'apliquin en l'exercici present.

També estem molt contents que aquesta proposta s'estengui a totes les autoritats de transport metropolità, especialment, a l'autoritat del Camp de Tarragona, de Lleida i de Girona, i que, en el cas de Tarragona, es ratifiqui una petició que també semblava que no podria ser, que és que hi hagi la validesa del títol de transport multiviatge en tots els trajectes durant tots els dies de l'any i a totes les hores del dia. En aquest sentit, crec que és una consecució important.

Que es millorin les bonificacions i la facilitat de l'accés per a les persones en atur amb llarga durada, que també és una cosa plenament coherent amb el que estem tractant en el debat de la pobresa. Considerem també molt important les recomanacions que es fan sobre un tema que està damunt de la taula, que és la modificació dels títols de transport i el fet que puguem anar ben aviat, a través del que s'ha vingut a dir T-mobilitat, amb un títol que sigui de gestió pública, que es plantegi a la llarga com un únic títol per a tot Catalunya integrat i homogeneïtzat i que permeti, doncs, en definitiva, un sistema de tractament de la informació que permeti l'accés en tots els àmbits del territori. Aquesta és una conquesta important, com també ho ha de ser el fet que es posi a debat i això vagi acompanyat del futur pla o de l'actualització del transport de viatgers de Catalunya i que, durant l'any 2014, es vagin ja posant en marxa de forma efectiva els sistemes integrats de transport de rodalies a les conurbacions del Camp de Tarragona - Reus, Reus-Cambrils, Lleida-Cervera-Balaguer, Girona-Blanes, i que s'avanci ja en la integració tarifària a Osona, Anoia, el Bages i el Berguedà.

Molt important també fer les gestions amb l'Estat perquè es concreti i faci efectiva l'aportació que ha de fer, l'increment i l'estabilitat de l'aportació de l'Estat al sistema de transport públic metropolità dins d'aquest exercici 2014 i, en aquest sentit, ahir es va aprovar una moció en el Congrés dels Diputats que, precisament, anava en aquesta direcció. Nosaltres creiem que també hauria de quedar molt clar que, ja en el pressupost del 2014, la Generalitat hauria de destinar un mínim de 15 milions d'euros per ampliar la transferència de la Generalitat al finançament del transport públic per fer possibles aquestes rebaixes i que, durant aquest any 2014, es vegin ja noves modalitats de finançament del transport públic que suposin transferència de recursos des del transport privat cap al sistema de transport públic amb experiències com les que tenim amb el Transport for London o la Metropolitan Transport Authority, i que es treballi conjuntament entre Generalitat i Govern per millorar el finançament de tot el transport públic.

En definitiva, creiem que si es vol es pot, que aquesta moció és un exemple d'aquest consens ampli que hauríem d'assolir al voltant dels temes que preocupen a la ciutadania i que han d'ajudar que puguin tenir una resposta concreta al que ha estat una protesta molt raonada davant d'unes pujades que han resultat insuportables per a molta gent i que contribueixen també a aquesta situació de pobresa.

Esperem que això ajudi a corregir-ho i esperem la bona voluntat de la conselleria... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Els faig avinent que el Grup Mixt ha presentat una correcció d'errades sobre l'esmena número 2 al punt tercer de la moció, que suposo que la tenen. *(Veus de fons.)* Correcció d'errades a l'esmena número 2. *(Veus de fons.)* Ho explicarà després.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, que curta que és la vida. Encara recordo les intervencions dels portaveus de Convergència i Unió, en aquest Parlament, també en l'Àrea Metropolitana de Barcelona, donant lliçons i criticant els increments tarifaris que es van produir a la darrera dècada. Mirin, hi ha una diferència, els governs d'esquerres incrementaven, sí, la tarifa, però no ho havien fet mai per sobre de l'increment de preus del consum. Aquest 2014, l'increment ha estat un increment molt per sobre d'aquest índex. De fet, en els darrers tres anys, s'han enfilat un 25 per cent. No, no hi vam votar a favor, conseller, vostè ho sap perfectament, en la sessió del Consell d'Administració de l'ATM. Alguns no hi eren, però nosaltres, que sí que hi vam ser, no vam votar-hi a favor. Després, em referiré també a l'equilibri pressupostari.

L'increment, sobretot, ha estat en dos dels títols més utilitzats, la T-10 i la T-50. Són els títols més usats, són en els que hi ha hagut un increment més important. Jo crec que l'acord a què hem arribat tots plegats, espero, en la votació que es produirà després, al que ens porta és a reconsiderar aquesta política tarifària a través d'un procés de negociació, que és evident que s'ha d'encapçalar des de la conselleria i reconsiderar a la baixa des d'un punt de vista que els preus o els increments es corresponguin més a aquestes variacions de l'increment del cost de la vida. Jo estic d'acord que s'ha de treballar per buscar l'equilibri pressupostari; no s'hi pot renunciar, perquè, a la llarga, els més perjudicats són els usuaris del transport públic. Ara, la pregunta és: s'ha de carregar tot sobre els usuaris? Nosaltres creiem que no, que el que hem de fer és una política que al que tendeixi és a captar més usuaris cap al transport públic perquè els usuaris també aportin més recursos; que s'ha de treballar a favor del transport públic perquè treballar a favor del transport públic és treballar també per solucionar un dels problemes que tenim, sobretot, a l'àrea metropolitana de Barcelona, la regió metropolitana de Barcelona, que és el problema de la contaminació ambiental.

Nosaltres hem proposat, que ha estat acceptada pel grup proposant, una esmena que anava en el sentit d'instar el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, que també és part del problema que tenim aquí, al damunt de la taula, d'una llei de transport públic que abordi específicament el finançament d'aquest mitjà. Nosaltres creiem que hi ha una certa incapacitat del Govern per trobar solucions i negociar. En altres temes, sembla que s'han obert escletxes de negociació amb el Ministeri de Foment i instem el conseller que també abordi aquest tema, perquè és cert que l'Estat ha disminuït la seva aportació en el transport metropolità. De fet, a l'any 2011 aportava 134 milions d'euros, i a l'any 2013, 95, menys 39. Ara, tan cert és això com que la Generalitat aportava, el 2011, 330 milions, i enguany, o l'any passat, n'aportava 281, és a dir, menys 49. Més o menys la mateixa xifra, que ha obligat tant a l'Àrea Metropolitana com l'Ajuntament de Barcelona a fer majors aportacions econòmiques per mantenir l'estabilitat del sistema de transport.

La T-mobilitat, perquè veig que em queden pocs segons per acabar aquesta intervenció, jo crec que és una gran oportunitat per entrar en una nova política tarifària o, com a mínim, la reflexió que ens hauria de conduir a una nova política tarifària. És una oportunitat, nosaltres em sembla que hem presentat també... No em sembla, no, hem presentat una iniciativa per dir al conseller que vingui al Parlament, en comissió, i ens expliqui, quan ho cregui oportú, el conjunt de la T-mobilitat. I és per això que nosaltres ja demanem votació separada del punt 6.2, que fa referència a la T-mobilitat, i aquí farem una votació, ja els ho anuncio, d'abstenció, a l'espera que el conseller comparegui al Parlament per tal d'explicar la proposta.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes també el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula per defensar-les la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Amb l'esperança que aquesta moció sigui una mica més tranquil·la que l'anterior, dir-li, senyor Milà, que aquest acord que ens acaba d'arribar respecte al text refós que recull totes les transaccions, dir-li que és una bona mostra de com aigualir una moció que, en el seu inici, doncs, era molt ambiciosa, però que, en benefici d'un acord amb el grup de Govern, doncs, ha quedat en no res, en una bona declaració d'intencions que queda en no res i, tret del punt 10, que és la conseqüència d'una transacció amb el Grup Socialista, no veiem que hi hagi un compromís ferm per evitar el que ha estat una de les mesures més antisocials que s'han pres en temps de crisi, que és l'increment del cost del transport públic, afectant de manera determinant famílies en situació molt desfavorida, persones en atur, la gent gran, els més joves, és a dir, en una situació de precarietat social com l'actual, el que menys necessitàvem era un increment del transport públic tal com s'ha dut a terme, convertint el transport a Catalunya en el més car de tot Europa, no? Li deia que, clar, lluny d'aquesta proposta tan reivindicativa que vostè feia al principi, reclamant diàleg i reclamant la rebaixa, tal com reivindicaven les plataformes socials, la derogació d'aquest increment de tarifes del transport públic, la bonificació de tarifes per a les persones aturades i famílies al llindar de la pobresa, preus més competitius, la integració tarifària allà on no era, que és un fet absolutament discriminatori respecte d'uns llocs en funció..., d'uns territoris respecte dels altres, doncs, lluny d'aquesta proposta tan reivindicativa, vostè ha caigut en aquest parany a què el Grup de Convergència ens té tan acostumats, que és «reconsiderar», «estudiar», «vetllar»... És a dir, re –re. I l'únic compromís que hem trobat en aquesta moció és aquest que afecta l'apartat 10, que parla d'una partida concreta d'inversió de 15 milions d'euros, però que vostè acorda que la fia a detreure d'aquelles partides que el Govern consideri convenient.

Miri, jo li faré una recomanació. La de la consulta, per exemple, té exactament la mateixa quantitat: 15 milions d'euros. Miri, retirem la consulta i ho dediquem al transport públic, que bona falta fa a aquells que estan en situació més desfavorida.

Miri, el que és cert és que l'Autoritat Metropolitana del Transport arrossega un deute que s'ha de pagar. I es pagarà no d'acord amb aquesta proposta que vostè fa de renegociar el deute amb les entitats financeres i tal. No, no. Sap què passarà, senyor Milà? Que això ho acabaran pagant els ciutadans. Ja està, ja és un fet. Ho acabaran repercutint en els ciutadans amb l'increment del cost tarifari, que farà que el cost del transport públic romangui com està. I mentre vostès s'entretenen amb tots aquests acords a què han arribat amb el Govern, de meses, d'incorporar a les meses les entitats socials que reivindiquen la rebaixa del cost, mentre ens tenen entretinguts amb totes aquestes negociacions, doncs no farem res, no aconseguirem res més que aquests 140 milions d'euros que s'han de pagar siguin repercutits en el cost del transport públic, i per tant que qui acabi pagant-los sigui el ciutadà, que és el que passa sempre. I això és conseqüència que no es fan bé les coses; que s'han fet males inversions i que s'ha gestionat malament el transport públic.

Donarem suport a la moció, senyor Milà. Però la veritat és que ens ha decebut. Ens ha decebut perquè veiem que s'han diluït absolutament les pretensions que vostè tenia en un principi en benefici d'un acord amb el grup de govern que ha aigualit profundament aquesta moció. I a més a més feia molta falta que en temps de crisi s'arribés a un acord que garantís que en un futur no massa llunyà el transport públic es posés al servei dels ciutadans, i que per tant tingués un preu assequible per a totes les famílies i per a totes les persones que en aquests moments estan en situació social desfavorida.

Per tant, nosaltres, ja li ho dic, donarem suport a la moció, però sabent que queda, ha quedat, en una bona declaració d'intencions però que no arribarà més enllà d'aquestes bones intencions i de totes aquestes reunions i meses que vostè proposa, que esperem que algun dia tinguin algun resultat una mica més eficient

que el que en realitat nosaltres veiem en el contingut d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció.

Primer de res, dir que intentem revisar això de la correcció de la moció, perquè creiem que ha estat un malentès. Però de seguida que ho sapiguem, doncs, des de l'escó mateix ho aclarim.

Després, bé, la foto una mica ja s'ha dit, no?, quin és el panorama davant d'aquesta pujada, que ha sigut, com s'ha dit abans, un greu atac a totes les persones que fem servir el transport públic com a únic mitjà de transport; una barrera d'accés clara a totes les classes populars i a totes les classes treballadores, perquè amb això se'ns exclou de poder fer servir el transport públic tot el que el necessitem. I això s'ha traduït òbviament en un descens de la utilització del transport, com no podia ser d'una altra manera. Uns preus que nosaltres considerem que són abusius: una T-10, 10,30 euros, d'una zona; les de sis zones, quasi 50 euros, 43,55. Un augment de preus que també es tradueix en una transferència de recursos a aquestes empreses, o a aquest entramat d'empreses, que configuren les ATM. Bé, també, això, mentre s'eliminen línies de bus, s'ha eliminat també el bus de barri els diumenges... De 2007 a ara s'ha reduït entre setmana, el transport del bus, un 10 per cent, i un 25 per cent el cap de setmana. I, com deia, tot això passa en un moment en el qual també es parla paral·lelament de la pobresa, i tot això passa, i vostè ja ho sap..., és a dir, no diem cap xifra que vostè no tingui, no aportem aquí cap informació nova que no sigui de consideració per a tothom.

Per tant, i usant una frase que a vostè li agrada dir molt i repetir-nos molt, i de fet és una mica la seua senya d'identitat, després de tot això, d'aquesta anàlisi que fem de la realitat, que no la fem nosaltres, que la fa tothom, quin és l'apriorisme ideològic que el manté, a vostè, per tirar aquesta pujada endavant i a fer manifestacions com que el deute dels 550 milions compromet la viabilitat del sistema i s'ha d'eixugar d'alguna manera, que s'hauran de reduir despeses en la prestació del servei, que no hem estat prou valents per repercutir el cost del servei públic en la ciutadania i que, en tot cas, una *smart* Catalunya seria repercutir un 50 per cent el preu del transport públic a la ciutadania, com deia al Cercle d'Economia, informacions publicades seues al Cercle d'Economia? No són aprioris mes ideològics voler mantenir fins i tot aquesta gestió del transport públic de totes com si fos la seua empresa privada? No és un apriorisme ideològic dir que a part que ho paguem amb els nostres impostos públics ho hem de repagar, i no només això, hem de suportar totes les males gestions que s'han tingut a l'ATM i que es tenen a TMB?

I, per altra banda, tampoc ens oblidem..., en la hipocresia; el PSC com CiU, CiU com el PSC, Pestaña com Forn, igual –igual– de responsables en la gestió deficitària i totalment opaca dels serveis públics. I moltes de les forces, algunes que es van abstenir, algunes que no van assistir a la votació i altres que sí que hi van assistir i hi van votar a favor, culpables de la pujada de transports. Per tant, que no ens agradi aquesta foto a què tots estem convidats..., i que realment és hipòcrita després amb la ciutadania.

Per altra banda, les nostres esmenes. La Taula Social del Transport ja existeix, ja s'ha reunit. Va ser totalment supèrflua. De fet, jo crec que només va servir al conseller per poder-se lluir. I, en tot cas, que s'atengui les ciutadanes i els ciutadans que protesten no és un acte de caritat. És l'obligació de qualsevol servidor públic. I no és un acte tampoc de gratitud, sinó que hauria de ser el punt principal en la seua agenda..., com és intentar gestionar un conflicte que té amb les classes populars d'aquest país.

Per altra banda, parlàvem que això en tot cas seria l'urgent. L'urgent és aturar aquesta pujada. Però l'estructural és una llei de finançament del transport públic. Perquè nosaltres entenem que no s'ha fet bé, que la gestió a més a més és opaca i que si és deficitària és per altres responsabilitats. I aquí en podem parlar, podem parlar d'informacions que no surten a la llum o que en tot cas intenten amagar, com els negats i renegats per vostès 603 membres de l'equip directiu fora de conveni a TMB, privilegis per a les places de pàrquing, alts càrrecs dels partits, d'alguns partits, que acaben recol·locats a TMB... Per tant, de què parlem? Per què hem de suportar nosaltres el cost d'aquestes macroestructures? Per què no s'ha retallat ni una de les dietes que l'ATM dóna? I per què no s'ha retallat, en tot cas, cap d'aquests privilegis?

És per això que nosaltres donarem recolzament a la moció però, bé, ens ha pesat aquesta rebaixa en els posicionaments.

Cridem a la manifestació d'aquest dissabte, perquè entenem que la prioritat era aturar, per tant retirar, la pujada de tarifes. I això amb aquesta moció no s'ha aconseguit. Aquest dissabte, a les set, a plaça Sant Jaume per un transport que nosaltres no hem de suportar, que ja paguem amb els nostres impostos i que, per tant, ha de tendir a la gratuïtat.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, és una moció extraordinàriament complexa i que intenta respondre a un element essencial, des de la nostra perspectiva, de provisió de l'estat del benestar.

La mobilitat és un dret que hem de poder contemplar en aquesta configuració de l'estat del benestar.

I col·lectivament hem estat capaços de bastir un bon sistema de transport públic. El nostre sistema integrat –aquesta va ser la primera gran revolució del transport públic en aquest país– és un sistema difícil de mantenir. Parlem d'uns 1.300 milions d'euros cada any. Aquest és un sistema complicat de poder mantenir, i, evidentment, el que necessita és que hi hagi un compromís d'aportació de les diverses administracions públiques.

Aquest és un debat que no es pot sustentar des del no-res, sinó que s'ha de sustentar sobre elements concrets que ens condicionen a l'hora de prendre determinades decisions. Hi ha dos elements que el conseller Vila sempre ha intentat posar de manifest en tot aquest procés. Un primer és –i això és una evidència rotunda– que l'Estat s'ha retirat del finançament públic del transport metropolità de Barcelona de manera gradual, i els últims anys amb un nivell d'intensitat molt difícilment sostenible. Parlem que l'any 2007 l'Estat aportava al sistema 140 milions, però l'any 2005 l'Estat aportava al sistema més de 300 milions. I en aquests moments s'ha invertit el pes concret. Qui aporta més recursos? Els aporten, evidentment, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Tot allò que deixa d'aportar l'Estat ho compensen les administracions catalanes; amb menys recursos, amb menys capacitat de fer dèficit. Aquest és un primer element que no es pot ignorar en tot aquest debat. I un segon element és que hi ha un deute acumulat de l'ATM de 546 milions d'euros. Aquests són els dos elements que hi ha sobre la taula.

I a partir d'aquí queden dues opcions. Dues. O tres... Dues. Retallar serveis, i pensin que en els últims anys han entrat en funcionament serveis que són molt costosos: les línies 9 i 10 del metro de Barcelona suposen un increment de despesa en el conjunt del sistema; el fet d'incorporar més línies de bus... Hi hauria una opció, que és no posar en funcionament, per exemple, les línies de Terrassa i Sabadell; es posaran en funcionament a finals d'aquest any o a principis de l'any que ve. Això suposarà un increment de cost. Hi ha una opció, eh?, que és retallar serveis. Aquest Govern no està disposat a retallar serveis.

L'altra opció és intentar que la taxa de cobertura, allò que realment paguen els ciutadans, s'incrementi. Agrada a aquest Govern i al grup parlamentari que li dóna suport agrada haver d'incrementar les tarifes del transport públic? No. És confortable? No. Però és una decisió que malauradament s'ha hagut de prendre.

En el context d'aquesta moció, el que intentem és fer front a diversos elements. Però posem el focus allà on correspon. I el focus –ja una de les esmenes que hem aconseguit transaccionar– és que l'Estat ha d'aportar més recursos i que aquests recursos de més que aporti l'Estat –i aquesta és la clau de la negociació, i per això és tan important la resolució que adoptarem avui– han d'anar, evidentment, primer, a fer front als nous serveis que volem incorporar, però, segon, evidentment, a atenuar aquest increment de les tarifes. Aquesta és la clau, aquest és el desllorigador.

Hi ha algunes intervencions, i no me'n vull estar de dir-ho..., que parlen com si mai no haguessin governat. Només els dono una dada. Mirin, cànons de la línia 9 del metro: aquest any, la Generalitat de Catalunya haurà d'aportar 346 milions d'euros per pagar cànons d'estacions la majoria de les quals encara no estan en servei; de la línia 9 del metro. Vol dir dues vegades la renda mínima d'inserció; vol dir el 70 per cent del dèficit de l'ATM. Vol dir bàsicament això. Quan es gestiona malament, això no és gratuït per al conjunt dels ciutadans, no és gratuït per al conjunt de les administracions d'aquest país. I, per tant, a aquest Govern el que li pertoca és mantenir un bon sistema de transport públic, però sobretot garantir que serà sostenible en el temps.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per fixar posició del Grup Parlamentari Popular en aquesta moció subsegüent a la interpel·lació d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida sobre l'increment de les tarifes del transport públic metropolità.

Jo li vull dir, senyor Milà, que cada transacció que hem anat rebent d'aquesta moció que vostè inicialment presentava, doncs, cada transacció era, permeti'm l'expressió, més *light* que l'anterior, era menys ambiciosa i menys compromesa que el text inicial. I, per tant, jo crec que el que avui s'acabarà aprovant és poca cosa més que fum; benvingut sigui el fum, però poca cosa més que el fum, no?

Miri, jo vull començar també dient, doncs, que nosaltres compartim plenament el plantejament que sigui anul·lat l'increment d'aquestes tarifes de transport públic metropolità. Però això té uns responsables, senyor Milà, i aquests responsables es diuen Convergència i Unió i Partit Socialista de Catalunya. Certament, és veritat que el representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no va participar en la votació de l'Autoritat del Transport Metropolità, perquè, doncs, diguem-ne, casualment no hi va assistir –casualment–, ja que aquell dia no hi va anar i, per tant, no va haver de posicionar-se, no va haver de mullar-se al respecte, no? Per tant, permeti'm, senyor Milà, que els retregui aquest posicionament amb un punt important d'hipocresia per part de vostès, no? Perquè, mirin, està molt clar: si vostès estan en contra realment d'aquesta pujada del transport, de les tarifes del transport públic, el que haurien de fer és marxar del govern de l'ATM. Perquè, clar, està molt bé tenir una cadira i cobrar unes dietes i uns sous a final de mes, i llavors venir aquí a dir exactament tot el contrari, no?

Però si vostès continuen en el govern de l'ATM, doncs, escolti'm, el que haurien de fer és ser una mica més conseqüents amb les decisions que allà es prenen.

En tot cas, i per dir-li-ho, doncs, la idea d'una taula social nosaltres la creiem força positiva, per tal de tractar el tema de les tarifes del transport amb les persones que tenen més coneixement al respecte, que són, en definitiva, els usuaris del transport públic. Nosaltres, des del Partit Popular, sempre ens hem posicionat en contra d'aquest increment de les tarifes, que castiga de forma més important els usuaris que fan servir els bitllets més venuts, com és el cas de la T-10, amb un increment del 5,1 per cent, i de les T-50/30, amb una pujada del 8,4 per cent. És més, sempre hem apostat –i així ho hem dit, no només aquí, com vostès, sinó aquí, allà i on faci falta–, apostem per majors bonificacions i per la necessitat de l'ampliació de la T-12 als setze anys, i també per la necessitat de la targeta per a famílies nombroses. Sempre –sempre–, senyor Milà, hem manifestat la necessitat de congelar les tarifes per al 2014, atès el context de crisi econòmica que patim. I nosaltres qualifiquem –i ho fem aquí i ho fem també allà, no com vostès– de *tarjetazo* aquest increment injust de les tarifes. I també sempre hem manifestat la insuficiència de les aportacions a les necessitats del transport públic de les diferents administracions a través dels contractes programa, i també la necessitat d'una llei de finançament del transport públic. I ara resulta, doncs, que els responsables d'aquest increment volen que els usuaris i les administracions competents paguin aquest transport públic al mateix nivell, és a dir, 50 per cent i 50 per cent, quan haurien de ser les administracions públiques les que fessin front a aquesta despesa, i no l'usuari.

Jo celebro, senyor Milà, que es faci un reconeixement públic del compromís del ministre Montoro, del compromís del Govern espanyol, del Partit Popular, a incrementar l'aportació de l'Estat en el transport públic català, compromís que el mateix conseller Vila explicava satisfet, després de tenir una reunió amb el mateix ministre, i deia el senyor Vila que el ministre Montoro estava molt compromès amb el problema del finançament del transport públic català. Ahir mateix –així ho deia vostè també abans, senyor Milà– s'aprovava una moció en el Parlament espanyol justament en aquesta mateixa línia, per fer un marc estable d'aquest finançament de transport públic català. Per tant, celebrem que es faci en aquesta moció un reconeixement públic del compromís del Govern espanyol per tal de trobar un nou finançament per al transport públic català.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en tot cas, algun dels diputats, alguna de les diputades que m'han precedit ha dit que això era un text aigualit i que, en tot cas, no portava enlloc. Doncs, escolti, miri, fruit del diàleg –una paraula que alguns no tenen massa entesa o que la utilitzen molt però que no la practiquen gens–, s'arriba a acords; acords que, en tot cas, vol dir compromisos i, per tant, vol dir renúncies per intentar arribar a un punt en comú. Per tant, aquells que demanen tant de diàleg i aquells que diuen que s'ha de dialogar però que són incapaços de seure a una taula per arribar a un punt en comú, em sembla que no són ningú per donar-nos lliçons.

En tot cas, i respecte a aquesta moció, a la qual nosaltres no hem presentat esmenes però que hem estat negociant amb el senyor Milà..., al qual, en tot cas, també agraïm la facilitat que ha tingut d'escoltar tots els portaveus, i això es demostra amb la incorporació d'un munt d'aportacions de la resta de grups, i volia agrair-li públicament aquesta receptivitat. Però, en tot cas, el que hauríem de fer, i d'entrada, és situar-nos i veure en quin estat de situació..., perquè aquesta pujada, aquesta darrera pujada que hi ha hagut en el preu dels bitllets no ve perquè sí, no és fruit, diguem-ne, de l'interès ni la voluntat d'apujar ni collar, sinó que, en tot cas, és fruit d'una situació que arrosseguem d'anys enrere. Per tant, diguem-ne, aquesta situació es fa palesa en aquest moment, però és fruit d'aquella situació, que ha portat que els darrers anys hi hagi hagut un increment del cost de tot el sistema: s'ha passat d'un cost, l'any 2001, de 710 milions a un cost, en aquests moments, d'uns 1.300 milions d'euros, la qual cosa significa un increment, un increment que han assumit en gran part els ciutadans, però una gran part també l'han assumit les administracions, però no totes les administracions. I aquest és un dels altres elements que per nosaltres és important i és determinant.

És cert que hi han uns compromisos, i el senyor Vila té la virtut de, sempre, aportar alguna coseta..., i parlo d'«alguna coseta» perquè després també molts dels compromisos a què es comprometen els diferents ministeris de Madrid es converteixen gairebé en fum. En tot cas, aconsegueix aportar alguna coseta per pal·liar el dèficit fiscal que pateix aquest país i la manca d'aportació, el descens d'aportació que els últims anys ha fet l'Estat respecte al transport, especialment el transport metropolità; una rebaixa que arriba al 43 per cent en aquests moments, tenint en compte les dades des de l'any 2010.

Per tant, des d'aquest punt de vista, l'Estat, i per molt que ho anunciï..., sí, senyora Garcia, ens n'alegrem, que hi hagi un anunci en positiu, però és que és el que toca. O no? –o no? Vostès, que diuen que són ciutadans espanyols..., la hisenda espanyola ha de poder..., o ha de contribuir també... Vostè, que diu que som ciutadans espanyols, vostès ho diuen, no nosaltres... En tot cas, el que reclamem és una inversió per part del Govern de l'Estat que vagi fent efecte i que pugui pal·liar la situació econòmica.

És cert que l'endeutament econòmic que pateix l'Autoritat del Transport Metropolità ve arrossegada per les posades en funcionament de diverses línies noves, per la qual cosa incrementa..., i és un sistema que hem convingut tots plegats que és important per a la

ciutadania, entès també el dret del transport com un dret ciutadà, un dret bàsic també de la ciutadania, hem convingut tots plegats que cal que es converteixi..., i que des de l'Estat, des del Govern de la Generalitat, s'inverteixi en aquestes matèries, enteses com un dret ciutadà.

Tot i així, nosaltres volem manifestar, com ho hem fet en diverses ocasions i en les diverses administracions on tenim responsabilitats també, i on tenim representació, que no estem d'acord amb aquesta puja. Ens sembla que la puja és una puja excessiva. Ens sembla que, tenint en compte que els darrers anys s'ha apujat aproximadament un pèl més que l'IPC, aquesta puja del 5,1 per cent, per exemple, en el cas de la T-10 és una puja excessiva.

Per tant, nosaltres el que cridem i demanem i com a solucions aportem..., i ens sembla que el que cal és anar primer a una llei del transport públic, una llei que garanteixi el finançament i ens permeti, entre tots, dotar-nos d'un sistema de transport que permeti dotar els ciutadans d'aquest dret bàsic, especialment en la situació actual de crisi i del context econòmic. Necessitem, això sí, al mateix temps, també que s'apliquin algunes millores en l'eficàcia i en la gestió del servei. Entenem que algunes mesures ja s'han dut a terme, però que encara se'n poden aplicar més. Necessitem mesures com la fidelització d'usuaris, i això no passa, des del nostre punt de vista, incrementant-ne el preu, que el que fa és dissuadir la presència dels usuaris en aquestes línies de transport públic...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...per la qual cosa ens sembla –un segon, presidenta– que, des d'aquest punt de vista, cal afavorir..., i ens sembla que amb aquestes rebaixes, amb una rebaixa del preu del bitllet, afavoriríem major fidelitat... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Mai m'hauria pensat, en aquest Parlament, discutir el vell debat entre reforma i revolució amb el PP i amb els Ciutadans. Des del moment que vostès m'acusen de reformista, m'asseguren que realment hem fet alguna cosa positiva.

Mirin, és veritat, aquest dilema. Però què volíem? Sortir d'aquí dient: «No hi ha res a fer, el Parlament de Catalunya s'ha tancat en banda i no queda cap porta oberta perquè les reivindicacions que estan fent els ciutadans, aquesta també de la manifestació del dissabte, tinguin un punt on agafar-se per exigir que es compleixi»? Doncs, nosaltres hem preferit això, hem preferit que es digui que el Govern de Catalunya, a través de l'ATM, ha de reconsiderar a la baixa les tarifes del transport públic del 2014, inclosa la T-10, perquè es consensuï amb la Taula Social del Transport i que es correspongui amb les variacions del cost de la vida i condicions salarials de l'any anterior, i que apliqui enguany –i que apliqui enguany, ja– aquestes aportacions que ha de fer l'Estat.

I, senyora Eva García, vostè ha dit: «No, tenim clars dos responsables, els convergents i els socialistes.» Home, i vostès una mica també. Per què? Perquè també hi han de contribuir. I hi ha un punt, que agrairem molt que vostès votin a favor, perquè el Govern de l'Estat ampliï la seva aportació al finançament del transport públic i que ho faci efectiu per al 2014, que és el que està plantejant el punt 9, de la mateixa manera que el punt 10 li planteja al Govern de la Generalitat també que complementi aquestes aportacions. Per tant, benvinguts siguin, però també siguin conseqüents, i perquè això no quedi en paper mullat... Jo li asseguro que, si el senyor Montoro comunica demà: «Ja hi han 10 milions més damunt de la taula», la resolució del Parlament de Catalunya obligarà el Govern de la Generalitat a aplicar aquesta millora a la rebaixa d'enguany i a fer-ho dins de l'any 2014. A partir d'aquí serà la mobilització ciutadana, serà la pressió social la que recordarà al Govern i a l'Autoritat Metropolitana que això s'ha de fer efectiu.

Respecte al tema de l'endeutament, també volem deixar molt clares dues qüestions. La primera: home, queda molt clar en el punt 13 –i per nosaltres això és fonamental– que aquest endeutament ha de desaparèixer i ha de deixar d'afectar la tarifa, això que ha dit vostè que ho han de pagar els usuaris. Aquí diu que no, «perquè els costos no es repercuteixin en la tarifa del transport». I això és molt important. I també volem deixar molt clar que, quan en el punt 11.1 parlem dels models que hi han a altres països d'Europa, nosaltres estem parlant del que significa la transferència de diners del transport privat al transport públic amb els peatges urbans, etcètera, no pas amb la privatització d'estacions o altres elements que en alguns països han seguit.

I, per últim, dir-los: aquest és un debat obert, evidentment; aquí s'ha plantejat diferents vegades, i jo els anuncio que abans de quinze dies tindrem ocasió, com a mínim vostès, de poder llegir la proposició de llei sobre el finançament del transport públic català que el nostre grup parlamentari els presentarà com a iniciativa parlamentària, davant dels reiterats retards del Govern en aquest tema. Per tant, coincidim, i aquí també es planteja, que ha d'haver-hi aquest marc legislatiu. Però tant de bo això, una vegada aprovat, serveixi perquè la societat civil sigui la garant que això es complirà. I estic segur que així serà.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.) Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. M'agradaria demanar, si us plau, votació separada del punt 6.2.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta, per demanar votació separada del punt 1 bis i del punt 6.2.

La presidenta

I l'11, eh? *(Pausa.)* D'acord. *(Veus de fons.)* El 10 o l'11? *(Veus de fons.)* El 10; molt bé. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull. *(Veus de fons.)* Ja està? *(Pausa.)* O sigui que tenim l'apartat 1 bis, el 6.2 i el 10. Algú més...?

(Pausa llarga.)

Passem a la votació d'aquesta moció.

I començarem per l'apartat 1 bis –apartat 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 13 en contra.

Votem ara el punt 6.2 –6.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 49 en contra i 58 abstencions.

Votem ara l'apartat 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 69 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 255-00006/10) (continuació)

Iniciem ara el debat de les propostes de resolució sobre el debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats.

D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, per a la defensa de les propostes de resolució presentades té la paraula per un temps màxim de deu minuts, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

(Pausa llarga.)

Esperi un moment, senyor diputat. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, ahir la presidenta del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars deia que se'ns demanava, de forma molt clara, molt explícita, que avui aprovéssim propostes noves, concretes i amb compromisos pressupostaris, i jo crec que seria segurament una demanda, una petició que compartirien bona part de les entitats o de les persones que en aquests moments es troben en situació de vulnerabilitat. I intentaré descriure, llegir o, en tot cas, comentar algunes de les propostes que avui sotmetrem a aprovació per part del nostre grup parlamentari, i acordades, també, amb el primer grup d'aquesta cambra parlamentària.

Què hem acordat? Doncs, hem acordat que instem el Govern a definir un pacte de lluita contra la pobresa amb un objectiu ambiciós, d'eradicació de la pobresa, d'acord amb allò que fixen els acords de Lisboa. Això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

Hem acordat també que aquest pacte abasti, com a mínim, quatre exercicis pressupostaris, que tingui un calendari, que tingui execucions i propostes concretes. I això és una proposta també nova, concreta i amb un compromís pressupostari.

Hem acordat també que aquesta cambra parlamentària avaluï de forma anual la situació del nostre país a nivell d'inclusió social. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

Hem, també, instat el Govern a dissenyar i implementar allò que s'anomena «la història social compartida», per tal que els treballadors socials tinguin tota la informació necessària per poder actuar de forma precisa a nivell del que són les polítiques personals i familiars. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També hem definit al Govern que fixi com a prioritat el pagament a les entitats i els ens locals en allò que fa referència a l'atenció a les persones amb especial vulnerabilitat. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També hem instat el Govern a promoure, a afavorir de forma urgent la tramitació de la iniciativa legislativa popular a nivell del que és la renda garantida de ciutadania, fixant com a objectiu el compliment de l'article 24.3 de l'Estatut, que diu que «s'ha de garantir que les persones o les famílies que es troben en situació de pobresa tinguin dret a accedir a una renda garantida de ciutadania». I això és una proposta, un compromís nou, concret i amb compromís pressupostari.

També hem instat el Govern a fer efectiva la prestació a totes les persones amb la prestació aprovada a nivell del que és l'actual renda mínima d'inserció. I això és un compromís nou, concret i també amb compromís pressupostari.

Hem instat també el Govern a presentar durant l'actual període de sessions el projecte de llei d'ocupació de Catalunya i del Servei d'Ocupació de Catalunya i establir el dret subjectiu de la persona aturada a rebre serveis d'orientació, formació i inserció laboral. I això és una proposta, un compromís nou, concret i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat a prioritzar els col·lectius de més difícil ocupabilitat en els convenis de col·laboració que s'estableixin amb agències de col·locació privades. I això és un compromís nou, concret i amb dotació pressupostària.

L'hem instat també a aprovar el pla de polítiques actives per a persones amb discapacitat i a presentar-lo davant el Parlament en els propers sis mesos. I això és un compromís nou, concret i amb dotació pressupostària.

També l'hem instat, en un altre ordre de coses, a establir –i em sembla que és una novetat important–, a través de la modificació que en aquests moments està en tramitació en aquesta cambra parlamentària, l'exigència d'un informe dels serveis socials bàsics i de la Junta Arbitral de Consum sobre els riscos socials, que haurà de ser lliurat al jutge abans de procedir a qualsevol desnonament en els casos d'habitatge habitual. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat a fer efectiu el reallotjament en els casos de famílies desnonades amb infants, gent gran o persones amb discapacitat a càrrec. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat a incrementar el suport dels ens locals per a ajuts d'urgència social, en funció de l'evolució de les necessitats reals. I això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat a implementar un mapa de recursos destinats a garantir el dret a l'alimentació arreu de tot el territori, de comú acord amb les entitats municipalistes, que permeti, ho repeteixo, que arribem a tot el territori. I això és un compromís nou, concret i amb dotació pressupostària.

L'hem, també, instat –i aquesta era una demanda específica del Grup d'Iniciativa, a la qual estic convençut que donaran suport– a aprovar, abans de sis mesos, la nova cartera de serveis socials i incloure-hi, no la garantia: directament el dret a l'alimentació, a través dels serveis i recursos de distribució d'aliments. I això és una proposta nova, m'atreviria a dir que històrica, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'instem a modificar i a presentar abans de tres mesos una avaluació del decret actual contra la pobresa energètica i a presentar abans del 31 de setembre un nou decret que inclogui l'ampliació del període a tot l'any, la simplificació substancial de la tramitació i la incorporació dels instruments de suport econòmic per a aquelles persones que es trobin sota l'1,5 de renda de suficiència i no puguin fer front al deute. I aquesta és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat, en el tema de les beques, a oferir que totes aquelles persones, aquelles famílies vulnerables tinguin assegurada el cent per cent de la beca menjador per tal de fer front a aquest repte, i amb un compromís, també –que no està escrit però que és un compromís del Govern–, de revisar totes les beques menjador no adjudicades. I això és un compromís nou, concret i amb dotació pressupostària.

També l'hem instat a fixar unes bases comunes de concessió de les beques menjador per al curs 2014-2015 –en aquest sentit, també, amb una transacció amb el Grup Socialista–, que permetin prioritzar el nivell de renda de les famílies i que permetin –i aquí hi ha una novetat important– una flexibilitat que possibiliti que les famílies a qui els canviï la situació personal i laboral al llarg de l'any puguin adaptar-se i acollir-se a aquest recurs. Això és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També hem incorporat l'obertura d'alguns menjadors de primària a alumnes de secundària en situació de risc alimentari, de dèficit alimentari, en aquells casos que determinin els serveis socials. I aquesta és una proposta nova, concreta i amb dotació pressupostària.

També l'hem instat a presentar abans de dos mesos un pla per garantir l'accés a activitats de lleure en períodes no lectius, que inclogui la cobertura de les necessitats alimentàries als infants i adolescents en situació de risc. I aquesta és una proposta nova, concreta i amb dotació pressupostària.

També l'hem instat a ampliar la reserva de places de colònies, casals i altres activitats de lleure per als períodes de vacances destinats a infants tutelats –a infants tutelats–, per garantir la igualtat d'oportunitats. I aquesta també és una proposta nova, concreta i amb dotació pressupostària.

També l'hem instat, a nivell del que és el jovent, a introduir el fraccionament en els pagaments dels estudis superiors, per adaptar-se a les necessitats dels estudiants, i a bonificar la matrícula universitària per a les famílies monoparentals. I aquesta és una proposta nova, concreta i amb compromís pressupostari.

També l'hem instat a elaborar i aprovar en el termini de sis mesos un procés, un procediment que reguli i garanteixi –garanteixi– l'accés a les prestacions econòmiques vinculades al servei d'atenció residencial per a aquelles persones en situació d'especial vulnerabilitat econòmica. I aquesta és una demanda, m'atreviria a dir, recurrent, nova, i també amb compromís pressupostari.

I també l'hem instat, finalment –i en cito només algunes–, a impulsar en el marc de la futura T-Mobilitat, a partir de l'any 2015, abonaments amb tarifa plana a preu reduït per a persones que rebin la prestació d'atur o la renda mínima d'inserció, així com la T-Jove anual, de catorze a vint-i-nou anys.

Tot això són compromisos nous, concrets i, ho repeteixo, amb compromís pressupostari.

Segurament que podem fer més, i tindrem oportunitat de fer més i de debatre més al voltant de la pobresa a

través del que és el pacte nacional que debatrem els propers mesos. I ho farem, i serem al màxim d'exigents. Ahir comentàvem i expressàvem la nostra crítica per al Govern, perquè no havia ofert, en el debat, propostes noves. Avui n'hem aconseguit acordar, entre el primer grup d'aquesta cambra i la segona força política, i estic convençut –estic convençut– que també rebrem el suport, la complicitat –almenys alguns ens ho han manifestat de forma explícita– de la resta de membres d'aquesta cambra parlamentària. Perquè el que ahir ens demanaven les entitats era això: acords importants, acords amplis, mesures concretes i complicitats, per donar també llum d'esperança a les entitats i, en definitiva, a la gent d'aquest país.

Volem fer una crida a tota la resta de forces parlamentàries perquè s'afegeixin a aquest acord –acord, ho repeteixo, entre la primera i la segona forces polítiques del país. I també volem fer una crida al Govern; serem al màxim d'exigents, de vigilants, per tal que el Govern compleixi els compromisos que avui assumim tots plegats, i li demanem a vostè, consellera, com a màxima responsable de les polítiques socials del Govern, que també ho sigui.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, president, diputats i diputades, presento les resolucions del Grup Socialista, però volia fer algunes reflexions en aquesta darrera intervenció que tenim en aquest Ple extraordinari de la pobresa.

En primer lloc, constatar un parell de qüestions. La primera que el Govern i el partit, el grup que li dóna recolzament no volien aquest Ple, i que aquest Ple ha tingut lloc perquè l'oposició, perquè Iniciativa, perquè la CUP i perquè el Grup Parlamentari Socialista l'hem demanat, si no això que ha passat aquí no hauria tingut lloc.

També dir-los que, un cop s'ha convocat aquest Ple, per part dels grups que ho hem pogut fer possible, vostès s'han dedicat a diluir-lo, a fragmentar-lo, i també que no han volgut les entitats socials, que vinguessin a participar aquí. Vam fer l'Open Pobresa, van venir les entitats, les vàrem convocar els grups que convocàvem el Ple, i els anuncio que hi haurà una continuïtat, en aquest Open Pobresa, així ens ho han manifestat les entitats, i volem continuar fent aquest diàleg i fent aquestes propostes conjuntes.

També dir que un cop s'ha fet la convocatòria del Ple tampoc no hem tingut cap contacte per part del Govern per aproximar cap tipus de proposta. I, per tant, jo crec que això diu molt del que tenim de voluntat política per part del Govern; un govern que el seu conseller de la Presidència, unes hores abans de començar el Ple, va dir que seria un ple de zero euros. I, per tant, aquesta és una altra constatació que cal posar.

Haig de valorar positivament l'actitud d'Esquerra Republicana per aproximar acords. Hem estat tot aquest matí intentant arribar a transaccions. I jo crec que això també ho hem de posar en valor, i que hem fet negociacions fins a l'últim minut, i que no ha estat fàcil. Al final allò dels zero euros del conseller de la Presidència ha pesat molt, i quan hi havia algun tipus de compromís, doncs, ens hem trobat que ha estat molt difícil arribar a acords. Perquè, senyor Bosch, que vostè ha anat dient tota l'estona que eren propostes noves, que eren concretes i que tenien partida pressupostària, i jo li trasllado el següent: si és així, ens podran votar les deu resolucions que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, perquè també són propostes noves, són propostes concretes i són propostes amb partida pressupostària. Per tant, jo crec que podríem arribar a sortir d'aquest Ple, si som tots coherents, tenint un ple amb les resolucions totes aprovades per unanimitat, perquè el meu grup parlamentari ha fet propostes noves, propostes concretes i propostes amb partida pressupostària.

Per tant, jo convido a Esquerra Republicana que recordin la seva orientació política, la seva ideologia, el seu model de societat, per sobre del model d'estat, i que per una vegada facin cas del seu programa electoral en el capítol social, que també sembla que el tenen, perquè ens recolzin les resolucions que hem presentat des del Grup Parlamentari Socialista.

I vull fer especial menció de dues, que suposo que el Grup Parlamentari d'Iniciativa també les recordarà, perquè són resolucions que hem presentat de manera conjunta. Em refereixo als temes de pobresa energètica. Hem estat negociant, hem aproximat molts posicionaments, hem arribat a poder redactar una garantia de mínims de subministrament per tal que no es tanquessin la llum, ni l'aigua, ni el gas; hi havia partida pressupostària, no està quantificada, però sí que preveu una partida pressupostària. Per tant, jo els demano que puguin subscriure i votar el vot favorable a aquesta resolució del Grup Parlamentari Socialista i d'Iniciativa per Catalunya.

També una altra de les resolucions que hem presentat conjuntament amb Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa té a veure amb els pagaments. No hi posem que es paguin, es posa que es faci transparència sobre el deute i que es faci un pla de pagaments. És una resolució de clara voluntat política. Un govern que té la pàgina web transparència.cat volem que pengin a la web de transparència.cat quin és el deute que té amb les entitats. Jo crec que això és un tema de voluntat política, no estem posant partida pressupostària, però sí que donaríem claredat a les entitats socials i al conjunt de la ciutadania de quin deute es té amb les entitats socials.

I, a continuació, aquesta resolució també diu que s'aprovi un pla de pagaments, i, per tant, no que es pagui tot i es pagui demà, sinó que els diguin, a aquells que estan a la trinxera, a aquells que estan atenent les persones amb més dificultats del nostre país, que els diguin quan poden comptar amb uns recursos que ells ja han avançat i que vostès els deuen. Per tant, aquí, diguéssim que fins i tot compliríem el requeriment del conseller Homs que deia «zero euros»; ara ja és només

una qüestió de voluntat política. Aquesta crec que és la tercera votació que tindrem.

Pel que fa a les propostes del Partit dels Socialistes, del Grup Parlamentari Socialista, el president del meu grup les va traslladar en aquest faristol, va parlar de tres línies vermelles, va parlar de la garantia de rendes, i en aquest cas també és una resolució que hem acordat amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que la tenim presentada i que esperem que també pugui recollir, doncs, els màxims vots per part del conjunt de grups.

En el mateix sentit, la garantia d'aliments, que, en aquest cas, senyor Bosch, no volem distribució alimentària, que també, volem garantia d'aliments a la cartera de serveis; és diferent dir que repartiràs *kits* d'urgència que que garantiràs l'alimentació, no és el mateix.

Tenim més propostes del Grup Parlamentari Socialista. N'hem plantejat una que tampoc..., bé, també podrien ser zero euros, si volen, a curt termini, ara, però sí que ens implica a tots els que estem aquí, a les entitats i als municipis, que és que a Catalunya tinguem una estratègia per eradicar la pobresa infantil, una estratègia que en tenen altres països que han anat canviant de color polític els seus governs i que l'han mantingut, i el resultat d'això és que en aquells països on han mantingut, on tenen aquesta voluntat..., igual que hi ha el Pacte de Toledo per a les pensions, nosaltres plantegem un pacte en contra de la pobresa infantil. I això és un tema de voluntat política i de parlar de quina manera podem fer que els infants no siguin les víctimes de la crisi o dels cicles econòmics que hagin de venir. Aquesta és una proposta que tenim en una resolució concreta sobre infància i que crec que és molt important que pugui tirar endavant en aquest Ple.

N'hem fet moltes altres; hem volgut recuperar el capítol de barris, de segregació urbana, perquè saben que la pobresa no es distribueix de manera homogènia pel territori, i, per tant, una llei que era molt bona i que els senyors, també, d'Esquerra Republicana, en el seu dia, la recolzaven, la Llei de barris, entenem que en aquests moments toca posar-la un altre cop a sobre de la taula. Necessitem dedicar recursos a la rehabilitació dels habitatges que tenen dificultats en aquests barris, necessitem plans educatius d'entorn i recuperar amb suficiència el Pla de salut als barris.

Hem fet el mateix amb els capítols d'ocupació, amb moltes persones amb molt baixa qualificació i que estan del tot exclosos del mercat laboral. Necessitem un pla de xoc de qualificacions d'aquestes persones.

Una de les resolucions també té a veure amb els ingressos; és evident que per a tot això necessitem més ingressos a la hisenda pública i, per tant, necessitem que el Govern lideri aquesta reforma del model de finançament que diu el nostre Estatut, una reforma fiscal, una lluita contra el frau fiscal i un augment d'ingressos.

És molt important en un ple sobre pobresa parlar de serveis socials bàsics. I també tenim una proposta de resolució, que espero que també sigui recolzada per tots, on parlem d'aquesta nova cartera de serveis amb aquesta garantia alimentària, però on també volem blindar el model català d'intervenció social. Sabem que l'ARSAL està aprovada, la llei de l'Estat; necessitem que aquesta Llei de governs locals blindi el nostre model d'intervenció social, i creiem que és a través d'aquesta nova llei que podem fer aquest blindatge.

Tenim propostes sobre equitat i educació, considerem que és molt important, però sí que voldria, amb el temps que em queda, que no és molt, traslladar-vos un acord a què hem arribat amb els grups de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, que té a veure amb les beques. Saben que és una de les nostres línies vermelles, que hem volgut estirar el possible en la negociació per arribar a un acord, i *in extremis*, i els haig de dir que ha estat molt *in extremis*, hem pogut arribar a un acord de beques que millora la situació actual.

En primer lloc, ens hem compromès –i així ho farem, i ja hem demanat una reunió al Govern per poder-nos posar en una taula– a revisar criteris, que en aquests moments són molt restrictius, com vaig dir ahir. Nosaltres creiem que primer s'ha de donar la beca i després s'han de mirar els papers; s'ha de tenir també un principi de precaució amb les beques de menjador.

Necessitem que les persones es puguin incorporar a una beca quan la necessiten, no quan hi ha una sol·licitud, una preinscripció oberta. Ara, en aquests moments, són dos cops l'any; necessitem que sigui al llarg de tot l'any.

I, de nou, necessitem recuperar la garantia, tenir la garantia de tenir beques amb el cent per cent del cost, que en aquests moments són declaracions. Ara, amb la resolució que votarem i que hem acordat, tenim la garantia que hi haurà beques amb el cent per cent del seu cost per als infants en una situació de més necessitat.

En les resolucions del Govern, jo els anuncio que el meu grup farà un vot polític d'abstenció. Nosaltres enteníem i entenem que aquest és un ple extraordinari i que un ple extraordinari es mereix acords extraordinaris i no els veiem.

No serem obstacle perquè prosperin els acords a què ha arribat Esquerra Republicana amb el Govern, però nosaltres entenem que el Govern no està al nivell, que no és el resultat que esperava el meu grup parlamentari d'aquest Ple de la pobresa. Nosaltres continuarem fent oposició, però entenem que les propostes que avui s'aproven aquí són propostes de resignació, de manca de valentia.

Recordem, i acabo, que aquest Parlament va fer no fa gaire un ple de joventut que encara estem esperant que les resolucions que es van aprovar en aquell Ple siguin una realitat, i que, pel que fa al meu grup, doncs, estarem amatents a aquest acord a què hem arribat i, en totes aquelles mesures que tirin endavant, que es faci compliment del que aquí es vota.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, honorable presidenta. Señoras y señores diputados, creo en primer lugar... ¿Les molesta que hable en castellano? *(Remor de veus.)*

Creo, en primer lugar, que debemos felicitarnos –que debemos felicitarnos– por la celebración de este Pleno, que aporta interés, altura, normalidad a la vida política catalana, estancada y secuestrada desde hace años, desde hace dos años, en concreto, en este debate soberanista.

Y permítanme que antes de entrar a describir y concretar las propuestas que nosotros vamos a hacer, explique la posición política de fondo del Partido Popular en estas cuestiones, porque yo creo que es importante que quede claro que la principal herramienta de lucha contra la pobreza, la principal herramienta, es la lucha contra el paro, y la principal herramienta es la creación de sitios de trabajo y la recuperación.

Por tanto, nosotros no podremos votar, aunque compartimos muchos puntos, algunas propuestas de otros grupos que se oponen a las políticas de recuperación del Gobierno de España.

Pienso que muchos de nosotros compartimos que hay un fuerte humor y un fuerte rumor social pidiendo cambios estructurales que aseguran una sociedad más justa y más equitativa. Es una reivindicación lógica que debemos escuchar y que tendremos que abordar con toda seriedad y rigor; rigor necesario también, señoras y señores diputados, para no caer en discursos políticos y en estrategias económicas demagógicas, simplistas y perjudiciales, más basadas en tópicos y en eslóganes publicitarios que en medidas efectivas para el bienestar general.

Y en este sentido me parece a mí, y por eso quería empezar así, que aquellos que defendemos el libre mercado como el mejor mecanismo de progreso para todos salgamos de un cierto exilio interior, mediático y cultural, que dejemos los gráficos, de alguna manera, para bajar a la arena y defender por qué consideramos que este modelo es el que más ventajas ofrece para la recuperación económica, para el bienestar general de todos los ciudadanos, y que no tiene necesariamente que ver con un capitalismo ultrafinanciero, como a veces se ha practicado estos últimos años.

El Partido Popular defiende hoy, como ha defendido siempre, la libertad económica. Estamos convencidos de que esta es la mejor forma de luchar contra la pobreza. No se conoce, que yo sepa, no se conoce, y, si no, que baje alguien aquí y lo explique, algún mejor modelo para la creación y la socialización de la riqueza.

Porque, miren, ustedes, si la mitad de la población del mundo ha salido de la pobreza estos últimos años no ha sido, precisamente, y aunque son buenas y necesarias, por las políticas de cooperación internacional que les hacemos desde aquí, ha sido, precisamente, por la extensión y expansión de la riqueza en todo el globo también gracias a esa globalización y a esa economía abierta que algunos tanto critican de forma tópica y demagógica.

Pido, por tanto, y pedimos a las formaciones de izquierda que dejen en sus despachos, que dejen en sus pósteres, que dejen en sus mensajes populistas esa especie de superioridad moral con que tantas veces nos ilustran, porque nos hablan constantemente del neoliberalismo, pero yo la verdad es que en algunas propuestas lo que vemos es una especie de neocomunismo, y hay que recordar, hay que recordar que durante muchos años muchos países africanos no han tenido más comida que las estatuas de Lenin. Y, por tanto, yo creo que es bueno, y he querido entrar al debate ideológico –he querido entrar al debate ideológico– porque, al fin y al cabo, si no, caemos todos en un discurso autocomplaciente, en que todos estamos de acuerdo, de tópicos y prejuicios.

Para nosotros, el problema principal no es el mercado, aunque hay estructuras, comportamientos de la economía actual que deben ser sometidas, evidentemente, a revisión profunda. Para nosotros el modelo para salir de la crisis es la doctrina verdaderamente liberal, espíritu democristiano y, por qué no decirlo, sensibilidad socialdemócrata. Pensamos, por tanto, que la mano invisible de la que habla Adam Smith necesita una orientación política y ética. Eso lo pensamos y lo compartimos con la gran mayoría de los que están aquí. Porque el mercado funciona y funciona bien, pero es necesaria una actuación de complementación y subsidiariedad para que esta mano invisible no deje a nadie atrás como muchas veces pasa.

Y por eso, para garantizar que nadie se quede atrás, para garantizar la subsidiariedad y para garantizar la igualdad de oportunidades, hemos propuesto aquí diversas medidas en positivo que esperamos que sean consensuadas por la mayor parte de esta cámara. Medidas que esperamos que sirvan. El otro día hablaba yo con unos compañeros aquí, del Parlament, y decía: «Yo tengo la impresión, después de un año, de que muchas de las cosas que aprobamos aquí no dejan de ser papel mojado –papel mojado.» Y me decían: «Bienvenido al Parlament de Catalunya.» Y yo pensaba, pues, perdonen que lo diga con el desengaño del neófito, pero esto no puede ser. El cinismo institucional –el cinismo institucional– es el peor..., sí, *consellera*, es el peor enemigo del autogobierno de Cataluña. Por lo tanto, nosotros, el Partido Popular, seremos implacables al seguir estas medidas, para ver si se cumplen, porque si no, decir que se va a hacer unas cosas, abrir caminos de esperanza y luego no cumplirlas sería prevaricación sobre les sueños y las necesidades de mucha gente.

Desde el Partido Popular proponemos, en primer lugar, la creación inmediata –la creación inmediata– de una mesa de negociación entre el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno de España para cooperar y para establecer estrategias conjuntas para luchar contra la pobreza. Esta mañana, o ayer, el señor Artur Mas, pues, presidente de la Generalitat, con una cierta altanería, nos hablaba de la necesidad de diálogo. Pues aquí les ofrecemos diálogo: encontrémonos para un tema que nos ocupa y nos preocupa a todos; concretemos medidas para luchar contra la pobreza, y quizá, quizá sí conseguimos desbloquear otros diálogos, em-

pezando por este tema que nos preocupa y nos ocupa a todos.

Proponemos, también, a la Generalitat, una acción inmediata contra la pobreza. No un pacto –no un pacto, *consellera*. Yo se lo he dicho muchas veces: no un pacto, no una ponencia, no una tesis, tampoco una foto. No queremos palabras, palabras, palabras, como decía ese. Queremos decisiones, medidas, determinaciones y, en primer lugar, como recogemos en nuestras propuestas de resolución, que se cumplan las decenas de medidas aprobadas en este Parlament. Que se cumplan. Les exponemos ahí en nuestros puntos, porque, si no, ya podemos aquí ir hablando que no servirá de mucho.

Un plan de acción inmediato. Y nosotros proponemos. Hablaba el señor Bosch de partidas presupuestarias. Pues nosotros hemos hecho una propuesta... *(Pausa.)* Nosotros hemos hecho una propuesta concreta: 300 millones contra la pobreza. Dirán: «Hombre, ya están estos proponiendo medidas imposibles.» Pues si se leen atentamente..., otra cosa es que no lo hayan hecho, pero si se leen atentamente nuestras propuestas de resolución, detallamos de donde saldrían esos 300 millones, recortando, por ejemplo, el 15, el 25 o el 50 por ciento en partidas presupuestarias que para nosotros son secundarias. Por ejemplo, la partida 531 sobre infraestructuras digitales; la partida 533, para subvencionar a medios amigos y conocidos; la partida 451, de promoción de políticas lingüísticas; la partida 231 dedicada a las relaciones internacionales de la Generalitat. El Departamento de Presidencia de la Generalitat tiene 500 millones a su disposición. Pues parte de ellos también podrían dedicarse a políticas sociales. En definitiva, ofrecemos una dieta para adelgazar la estructura de la Generalitat y poder dedicar 300 millones a políticas de lucha contra la pobreza.

También solicitamos un asunto que piden los catalanes y que reclaman las entidades y los partidos: una mejor coordinación y racionalización de los servicios sociales. Y esto nos cuesta poco dinero –poco dinero. Hemos propuesto la introducción de un tutor social, es decir que la pobreza no implique como penitencia ir de ventanilla en ventanilla, de agencia en agencia, de programa en programa, de burocracia en burocracia, que te vayan mandando de aquí a allá para, al final, obtener poco. Proponemos la figura de un tutor que a uno le pueda orientar, diagnosticar, ayudar a acceder a las becas y a las ayudas a las que tiene derecho.

Un último punto. Estos años entre todos hemos rescatado nuestros ahorros de las entidades financieras, pero para salvar estos ahorros también hemos rescatado a bancos y a entidades financieras, que muchas veces se habían gestionado con falta de ética y con poca eficacia. Por eso nos parece lógico y nos parece bien, nos parece bueno, que se insista y se fortalezcan, y así lo proponemos, medidas para asegurar la responsabilidad social de los bancos y su compromiso con aquellas personas que no pueden pagar en estos momentos.

Acabo, presidenta. Entrábamos en este Pleno con una incógnita; entrábamos con la incógnita de si saldríamos de esto Pleno con más partidas, con más dinero, con más euros. Los preliminares no fueron buenos. No fueron buenos, los preliminares. El señor *conseller* Homs ya nos dijo que habría pocos aumentos. El desarrollo fue malo. El señor Mas-Colell –¿dónde está el señor Mas-Colell?–, que es el que tiene las llaves, no ha venido y, por tanto, no nos dirá en qué se puede gastar este dinero. En resumen: mucho ruido y pocas nueces, aunque por estas pocas nueces, pensamos que este Pleno ha valido la pena.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, consellers, entitats que ens acompanyen: salutacions, també. Senyor Bosch, quantes coses noves! Quantes coses noves, i amb compromís. Així, què van pactar amb els pressupostos, que fa quatre dies que van pactar? I com pot dir que hi ha un compromís pressupostari en el que han pactat avui si no modifiquem els pressupostos? Senyor Bosch, això no és tan senzill. I, de fet, ha estat una mica, diríem, aquestes altes mires més aviat han anat per derroters una mica més baixos. Nosaltres havíem aprovat aquest Ple extraordinari per aquesta situació d'excepcionalitat, d'emergència social que vivim. Ho diuen les entitats, ho diuen les xifres i, sobretot, ho viu i sobreviu, com pot, la ciutadania, a qui ens devem i per qui hauríem de tenir aquest màxim respecte, sense engrandir el que no és, i tampoc sense, diríem, minvar-ho. Però la veritat...

I teníem l'ocasió per adoptar instruments únics, necessaris en aquest moment, per frenar aquest trencament de la cohesió social que estem patint, que al final crec que és el que ens interessa, almenys a alguns. Posar un xic de ciment en aquesta esquerda de desigualtat creixent, la pitjor de les amenaces, sens dubte, que pivota sobre el nostre país. I l'única cosa que ens farà, si l'aturem, ser més forts. I que, a més a més, cau, sobretot, i s'intensifica en els col·lectius més vulnerables.

Però la pregunta és: això que hem fet, aquest monogràfic, ha servit al país? Podem, amb el que s'aprova avui, donar una resposta a les necessitats reals, en una jornada que acabarà sense una proposta de partida econòmica? Sense cap mena de canvi, en el rumb de fons que va prendre aquest Govern amb aquests pressupostos i que ens ha portat a aquesta situació? I, més enllà dels diners, hi ha algun avenç, alguna voluntat ferma, algun paper escrit –no, no.– que s'aprovaran i es frenaran les laminacions i vulneracions de dret que estem patint –fora de pressupost, eh?–, amb decisions de la consellera, amb el Govern actuant com a liquidador? Quan, per exemple, rebaixa ràtios de dependència de manera unilateral, quan no paga les rendes mínimes compromeses, perquè vostès, això avui no ho

aproven. Aquí no ho aprovarem, això, no, no ho aprovem. No hi ha data –no hi ha data–, no hi ha moment, no hi ha ni els diners. Ho van aprovar en el pressupost i encara no han començat a pagar-ho, senyor Bosch i senyor Amorós. No ho facin així.

Hi han deutes pendents en renda mínima. Però els diré més: quan en renda mínima no frenen la reforma del Mena i no la tiren enrere, que és una vulneració directa de drets subjectius i universals... I això és un compromís, i això ho havien de fer, i això no és la grandesa que necessita en aquests moments el nostre país. Perquè ja els ho dic: hi ha coses que és veritat, tampoc es tracta de posar-hi diners, sinó d'acabar amb l'opacitat, i de fer-ho diferent.

Ahir van sortir sis consellers; sis, com els toros: «*Seis consellers*», sis. Tots dient que ho feien molt bé. *(Remor de veus.)* I es va afegir –sis consellers, sis; barra conselleres–, que van fer molta feina, i fins i tot aquesta feina tenia resultats. I la referència era en el pacte sobre la pobresa. Va sortir tothom per no aportar massa res de nou. I després ho hem vist en les resolucions, i a això em vull referir. Que malgrat tot, miri, m'esperava de debò que en aquest tràmit podríem avançar cap a un marc comú, on la garantia i l'accés a aquests drets quedessin blindats. I arribar a un consens de com poder adequar el pressupost a la realitat social, que és la que ens interpel·la i per la que estem aquí. I això és el que hem intentat, fins al final, i no ha estat possible. Jo crec que el condicionant del senyor Homs i les seves paraules són definitives. De fet, ha guanyat el debat. Va dir «ni un euro». Doncs, efectivament, ni un euro. Tenia raó, ni un euro. On són els euros? No hi són, aquests euros. Han modificat el pressupost perquè aquests euros hi càpiguen? –a una pila de llocs. Això hauran de portar-ho que aprovem aquests pressupostos. No facin així... Per tant, aquell condicionant.

I després l'altre. Home, arribar a una negociació, a un pacte, al qual ens vam oferir, quan Convergència i Unió ja vénen amb un pacte propi... I això dóna una idea de com ha anat la negociació. En tota aquesta voluntat... –i que abans també explicava la senyora Granados. Tinc un exemple: en qüestions d'habitatge s'estava arribant a un acord amb Iniciativa i Esquerra Republicana, bastant bo, per avançar en qüestions d'habitatge, però Convergència ho ha vetat. Bé, puc parlar de la proposta que hem estat treballant nosaltres en pobresa energètica, a la moció de pobresa energètica. Compartíem un text i una possibilitat, però quan hem demanat que es retirés el text, caram, per refondre'l en un de sol, el text que estava pactat prèviament, Convergència i Esquerra, no s'ha volgut. Em pregunto: estem vetats si el pacte és per part nostra? No... Com pot tenir dos textos? Quin elimina quin? Quin és el text que serviria sobre pobresa energètica? El que vostès voten amb Convergència, o el que votem nosaltres? Això no té cap sentit. Nosaltres no volíem pactar de cara a la galeria. Volem que la pobresa energètica serveixi, i aquí és la realitat on vull anar.

L'acord fa una cosa bona en pobresa energètica. Sí, hi han coses bones. Vostè ho ha dit: maquillatge, en podríem dir. Maquillatge, sí. *(Pausa.)* No, no facin així. La situació és dramàtica, eh?, la situació és dramàtica. Escoltin, els hem proposat una proposició senzillíssima: fem un grup de treball amb els grups parlamentaris, escoltant entitats i agents socials, i a partir d'aquí modifiquem els pressupostos per poder fer el que hem de fer. Han dit que no a això. Era un únic punt, en què podíem pactar si realment els interessa.

Dic, el decret no serveix perquè no podem permetre'ns que els serveis bàsics, que generen 5 milions d'euros de benefici, encara deixin un 25 per cent de població sense accés. I això, tenim l'oportunitat de canviar-ho i de modificar-ho, i no ho hem fet. I no ho han fet. Han ratificat allò que van fer..., i que vam dir que s'havien equivocat.

En el pacte per la pobresa, quins diners hi han? S'avança amb què els diners vagin per a quatre anys, el pressupost, però no diu quin pressupost, eh? No diu si determinarem quin PIB, i si aquest PIB serà la inversió social de la mitjana europea contra la pobresa. No ho diu. La garantia de rendes, molt bé, es tramita la ILP. Jo crec que això és una virtut. Nosaltres hem fet una proposta de resolució, on diu que aquest Parlament no la desvirtuï, que la mantingui com a dret subjectiu, com a dret universal. Esperem que sigui així. Però està bé que es pugui debatre.

Però vostès, de la renda mínima, com ha dit abans, no es retornen enrere. Què passarà amb la gent que aquest agost deixi de percebre la renda mínima? Sap què posen? Que els faran un curs –que els faran un curs. Això és actuar amb emergència social? Això no ho és. I nosaltres, volíem allà... M'alegra molt, senyor Bosch, i tots i totes, per afegitó, que vinguin al que els vam demanar fa un any, que el dret a l'alimentació estigui a la cartera de serveis socials com a dret garantit, i això està bé. Anem un any tard, però això està bé. Però, tampoc veiem el pressupost per poder-ho fer efectiu.

Per tant, s'ha anat avançant, una mica –una mica. Bé. Nosaltres també farem aquest vot d'abstenció. No posarem tampoc pals a les rodes. Però no han canviat res.

Les entitats ens van dir més coses. Les entitats ens van dir que reconstruïm i enfortim l'estat del benestar, que les successives retallades l'han anat minvant. I per això els fèiem una proposta fiscal d'ingressos que no n'han volgut ni sentir a parlar –no n'han volgut ni sentir a parlar–, i de garantir, com ha fet Convergència al Congrés, que fixem un sòl mínim d'inversió per mantenir-ho. Això Convergència ho porta al Congrés, li ho demana al Govern espanyol, però ell aquí no s'ho vol ni aplicar ni estudiar. Doncs, a nosaltres ens sembla que això està malament.

I al final els demanàvem, en una de les propostes també, que apliquéssim una llei que sigui el mínim vital, on contemplin allò que va sortir en el debat de la pobresa i allò que sabem tothom: el dret a l'habitatge, el dret a l'alimentació, el dret als serveis bàsics i la renda garantida. I això fer-ho llei, que es digui «llei del mínim vital garantit», que és el que necessita en aquest moment el nostre país.

També, ens estranya moltíssim: sobre l'educació, que és el pal de paller d'un país, no hi ha hagut ni una pro-

posta en aquest pacte de Convergència i Unió i Esquerra Republicana; ni una menció a l'educació, res, zero –zero. Què està fent, consellera? L'informe Bofill continua sent un pamflet, a hores d'ara, després del que hem sentit? Home... Hi ha una regressió absoluta en els barris més necessitats, més perjudicats per aquesta situació; sí o no? Doncs, això és així. M'estranya, ni una menció.

Nosaltres hem fet propostes en educació, més enllà de beques, per garantir la xarxa pública; en cultura, entesa la cultura com a cohesió social; també òbviament en escoles bressol de zero a tres, i en salut, que és l'altre pal de paller de la nostra, diríem, societat.

Les altres propostes, no em dóna massa temps de dirles. La senyora Granados ha explicat les que tenim col·lectives, conjuntes. Esperem que siguin votades. A hores d'ara no sé què farà amb allò en què ens hem autoesmenat, senyor Bosch, perquè vostès ho puguin votar per portar-ho aquí, en aquesta negociació. Crec que no..., no sé si ens ho votaran o no ens ho votaran, però ens hem autoregulat per poder-ho fer.

I, en definitiva, hem fet propostes en el món local, propostes sobre el món del treball, especialment sobre la reforma laboral i l'ARSAL. Hem proposat un pla de treball per a persones majors de quaranta-cinc anys. Jo crec que en les qüestions que afecten la legislació de Madrid segurament podrem trobar punts d'acord, perquè sabem que perjudiquen tant la ciutadania de Catalunya com la resta de l'Estat, i això la majoria de grups ho podem compartir.

Però, en aquest debat d'aquests dos dies d'aquesta feinada que hem tingut, crec que hem perdut una oportunitat d'asseure'ns, de parlar-ho amb tranquil·litat i de poder fer l'esforç, que és el que ens demanava realment la societat, de capgirar un pressupost que ha estat molt negatiu i està sent molt negatiu, per fer-ne un de millor i que sí que ens pugui ajudar a fer realment política social i a conservar i augmentar l'estat del benestar.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en primer lugar creo que hay que dar las gracias a los grupos con los que hemos podido llegar a alguna transacción, porque el objetivo de este Pleno, o uno de los objetivos, desde luego, es sacar adelante alguna medida que pueda ser útil para los ciudadanos que peor lo están pasando hoy en día en Cataluña. El objetivo es que salgan medidas, sí, pero ya decíamos ayer, ya decía el presidente de mi grupo que el objetivo de un pleno contra la pobreza ha de ser que nunca más se tenga que celebrar otro pleno contra la pobreza –que nunca más se tenga que celebrar un pleno contra la pobreza. Y para eso hay que poner dinero sobre la mesa, para eso hay que poner un cheque. Y ustedes, el Gobierno, el Gobierno pone un cheque con cero euros –con cero euros–, y nosotros lo que queremos es un cheque con un uno y muchos ceros detrás, y, como beneficiario, los ciudadanos de Cataluña. ¿Por qué? Porque para conseguir que no tengamos que celebrar nunca más un pleno contra la pobreza se ha de intervenir con una visión estratégica y con una perspectiva a largo plazo. ¿Hacen falta acciones de choque? Por supuesto que sí, y nosotros presentaremos y presentamos ahora mismo una batería de propuestas que son, entre otras, acciones también de choque. Pero hay que intervenir en este asunto con una visión estratégica y de largo plazo, porque, si no, los pobres de hoy serán los pobres de mañana.

Y nosotros proponíamos ayer en esta línea dos ejes fundamentales como visión estratégica de lucha contra la pobreza, dos ejes que eran: trabajar por la reactivación económica y luchar contra el paro, y por otro lado, mejorar la educación y la igualdad de oportunidades en este ámbito.

En cuanto al primero de los ejes, las propuestas que hoy presentamos van destinadas principalmente a quienes están en una situación de vulnerabilidad y quieren incorporarse al mercado laboral o volver de nuevo al mercado laboral del que han salido desgraciadamente, pero nosotros seguimos pensando que, dado que la reactivación económica y la lucha contra el paro son políticas con beneficios transversales en prácticamente todos los ámbitos de la sociedad, lo necesario, lo importante y lo verdaderamente clave es realizar un pleno especifico por la reactivación económica y por la lucha contra el paro, que hemos solicitado varias veces y el Gobierno y sus socios han rechazado celebrar. Un pleno como este, con un número limitado de propuestas, no es quizás el marco adecuado para proponer toda una política de reactivación económica; sí, no obstante, para proponer algunas medidas concretas que ayuden a esas familias que están en dificultades, y para proponer otras, como decía, que favorezcan el acceso a la educación en igualdad de oportunidades.

En este sentido, una de nuestras propuestas es la de crear espacios de atención para niños y niñas de familias que se están incorporando al mercado laboral de nuevo o por primera vez, tras salir de una situación de dificultad, y que sabemos, sabemos perfectamente que en muchas ocasiones estas familias que han obtenido una oferta de trabajo, muchas veces, o la han de rechazar o han de abandonar el trabajo, porque necesitan conciliar la educación de sus hijos, y, si no les facilitamos esta salida, la pobreza o la situación de vulnerabilidad en estas familias se cronifica.

En el ámbito educativo –y esto es muy importante–, nos encontramos, y ya se dijo ayer, con unas tasas de fracaso y de abandono escolar absolutamente inaceptables para cualquier país del mundo occidental: un 25 por ciento de fracaso escolar y aproximadamente el mismo porcentaje de abandono escolar. Esto requiere, evidentemente, un replanteamiento absoluto del modelo educativo *(veus de fons)* –sí, señora consejera; siento que no le guste, pero es así–, pero, en cualquier caso, una medida concreta que nosotros planteamos es

la reversión del aumento de las tasas de la educación universitaria y adecuar este sistema de tasas a la situación familiar y socioeconómica, teniendo, por supuesto, también en cuenta el rendimiento académico; esto no lo olvidamos. ¿Por qué? Porque es evidente que uno de los principales mecanismos, si no el principal, de cualquier estado de bienestar para conseguir su objetivo principal, que es la igualdad de oportunidades, es la educación. Si las personas, en este caso los niños y los jóvenes, no son iguales en las primeras etapas de su vida, en su formación, difícilmente tendrán igualdad de oportunidades en su vida de adultos. No hay igualdad real de derechos si no hay igualdad de oportunidades. Y no hay en las propuestas del Govern y de Esquerra Republicana propuestas sobre educación.

El aumento brutal, como decía, que se ha producido de las tasas universitarias, donde han subido casi un 80 por ciento en dos años, es evidente que dificulta y deja fuera fundamentalmente de la educación a las personas que tienen más dificultades para afrontar semejantes desembolsos económicos. Y, si no tenemos claro que una política de reactivación económica, lucha contra el paro y erradicación de la pobreza pasa indefectiblemente por la mejora de la educación, es que no estamos en el rumbo adecuado; y aquí, en Cataluña, el Govern no está en el rumbo adecuado. Si las políticas de igualdad de oportunidades tienen que verse siempre como una inversión, desde luego la educación, en cualquier caso y principalmente, ha de verse como una inversión –ha de verse como una inversión–, sin ninguna duda –sin ninguna duda.

Por otra parte, un sistema que, en medio de la crisis y como medida para paliar la caída de los recursos, propone una subida de impuestos a las clases medias no está teniendo visión estratégica, sino todo lo contrario, una visión absolutamente cortoplacista, que ahogará la economía y prolongará el problema de la pobreza. Porque la pobreza, lo decíamos ayer, no es solo un problema que afecte ya a las personas que se han quedado sin empleo; es que hay pobres que tienen trabajo y hay pobres que tienen una empresa, porque ser pobre hoy es no llegar a fin de mes. Y por eso proponemos también una revisión del sistema fiscal y tributario de la Generalitat de Catalunya, para incluir tanto beneficios y deducciones destinadas a las familias de rentas bajas y de clase media como una rebaja en el tramo autonómico del IRPF.

No podemos afrontar un debate de pobreza sin hablar del tema de la vivienda. Es un problema acuciante, se ha tratado otras veces en este Parlament, pero creo que es importante tratarlo. Ciutadans ha presentado –y espero que reciba el apoyo de los otros grupos– una propuesta para que las entidades financieras que pretendan desahuciar a una familia, que además estén en situación de vulnerabilidad, se sometan a un arbitraje. Evidentemente, un arbitraje, por su propia naturaleza, es un mecanismo de solución de conflictos voluntario; pero la Generalitat tiene los medios para hacer que las entidades financieras se adhieran a este sistema. ¿Cómo? Las entidades financieras son licitadores de servicios públicos. Si la Generalitat introduce como condición para licitar a las entidades financieras el haberse adherido a este sistema arbitral, tendremos un gran paso dado para solucionar los problemas de desahucios que se producen día tras día en Cataluña, en número próximo a cien, y el 70 por ciento de ellos involucrando a un menor. Y ese sistema arbitral sería de obligado cumplimiento para las entidades financieras.

Y, por último –y esto es una propuesta que he de agradecer que hayamos podido transaccionar con Convergència i Unió y Esquerra Republicana–, el sistema que nosotros proponíamos y denominábamos «de ventanilla única de atención social», que hemos refundido en una propuesta con la historia social compartida, en la proponemos que un ciudadano, dada la enorme dispersión y disgregación tanto normativa, en materia de ayudas sociales, como de los propios recursos de atención social de competencia tanto de la Generalitat, como de administraciones locales, como de entidades del tercer sector, pueda acudir a un único punto administrativo y, desde allí, no solo informarse, sino gestionar y tramitar *todos* los recursos a su disposición. Creo que esto es algo que redundará en la eficiencia del sistema, será más eficaz; los recursos que se destinan serán realmente útiles, y en la eficacia..., porque llegaremos a los ciudadanos que realmente lo necesitan y a los que tienen derecho a estas prestaciones y muchas veces no acceden a ellas, bien por falta de información, bien por falta de facilidad para acceder al órgano administrativo que gestiona estas prestaciones.

Muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Reflexions prèvies, alguns apunts i reflexions finals.

Primera, i per ser breu, amb relació al senyor Sánchez, del PP –obro cometes–: «Aquesta disposició a admirar i quasi idolatrar els rics i els poderosos i a menysprear o, com a mínim, ignorar les persones pobres i de condició humil és la principal i més extensa causa de la corrupció» –tanco cometes. Adam Smith. Ho dic perquè, si s'aixequés segurament el senyor Smith, no tindria prou Tranxilium per calmar-se, del capitalisme d'estat assistit que estem vivint arreu del món, del capitalisme mafiós i del capitalisme trampós. A nosaltres no ens molesta en absolut que vostè parli en castellà, que és la meva llengua materna; ens preocupa que rescati bancs, que aprovi reformes laborals, que reparteixin sobres i que ens fiquin en guerres il·legals, en nom del capitalisme, que maten 150.000 innocents a l'Iraq.

Li ho diré d'una altra forma. Coneixent la seva ascendència i els seus llibres, que escolti Bergoglio. No escolti la CUP, que no fa falta, però, ja que és catòlic, o si és catòlic, escolti, que avui fa un any del mandat, com parla de la màquina de fabricar pobresa, misèria i exclusions que és el capitalisme, com a sistema social-

ment injust, ecològicament insostenible, genèticament masclista i estructuralment violent.

I sobretot una cosa, que és la primera reflexió i l'última: jo no banalitzaria en nom d'apriorismes del mercat lliure i de mans invisibles el sofriment de la majoria social de casa nostra, d'Europa i de tot el planeta. Tres mil milions de persones en la pobresa i vuitanta mil persones que aquest sistema que tan bé funciona..., vuitanta mil persones que mata de fam cada dia el capitalisme.

Dit això, nosaltres tampoc estem satisfets. Algun mitjà recollia avui que el Ple sobre la pobresa concloïa amb pobresa, no?, amb pobresa en les respostes, que havia sigut pobre. És veritat que –nosaltres ho hem dit des del principi, no serem cínics ni hipòcrites– canviar, alterar, modular, trenta-quatre anys, o trenta-sis, de pobresa estructural sota democràcia no es pot fer en setanta-dues hores. Però sí que entenem, o volem entendre, que sí que hi ha hagut una radiografia i un diagnòstic d'on estem..., i que som conscients que això encara pot anar a pitjor. No estem en el punt d'inflexió, en el punt de no-retorn per començar aquella gran remuntada a cinc, deu i quinze anys vista que exigíem i que demanàvem.

Dit això també, pensem, ho hem dit altres vegades, que, per tant, el Parlament no està a l'alçada de la societat que diu representar, d'aquest 23 per cent que està en situació de risc d'exposició a l'exclusió, a noves i antigues fesomies de la marginació i la precarietat social, i que, per tant, segurament el missatge que surti demà és d'impotència, és d'incapacitat i és de la lògica que ens assetja, precisament parlant de neoliberalisme i de capitalisme, i és que manen més els mercats financers que els governs, teòricament, formalment, escollits democràticament.

Temps breu... A penes trenta segons per a les deu propostes que hem presentat. La primera és relativa a la política fiscal i a la socialització de beneficis. Ho vam dir ahir: no es pot parlar de pobresa sense parlar de riquesa. I, per tant, des de la vergonya, des de la vergonya que ens mobilitza, exigir on són els nostres diners i on són els recursos públics que podrien eradicar, o començar a eradicar, les diferents formes de pobresa. Podríem parlar de frau fiscal, 12.000 milions l'any; podríem parlar de «deutecràcia», 9.000 milions d'euros des de 2008 abonats als mercats financers; podríem parlar de beneficis empresarials; podríem parlar –recolliu les paraules del senyor Rull aquesta tarda en una altra moció– d'aquests 340 milions de cànons a la línia 9.

Què és la prioritat del país? I el Govern què decideix prioritzar? Pagar unes empreses constructores o lluitar contra la pobresa? I això és una decisió política. Toca os? Tot toca os? És clar que toca os, toca el nucli de constructores, especuladores i financeres, que tenen molt de poder. Però en aquest debat de poder..., la lluita contra la pobresa i contra la desigualtat és un debat de poder, de modificar el poder, que sempre és una relació. Per tant, cal disputar la lluita contra la pobresa a les multinacionals, que també fan negoci. És la tercera de les propostes.

Respecte als talls de subministraments fonamentals, Endesa, Gas Natural o Agbar, ho vam dir ahir, l'any passat van guanyar milers i milers d'euros, gairebé 5.000 milions entre totes tres. I allà és on hi ha la disputa per revertir la lluita contra la pobresa. Nosaltres pensem que una societat que permet la usura, que la tolera, que no la combat, cronifica inevitablement l'espoli, el frau i l'estafa que vivim.

La segona mesura és per al manteniment, expansió i accés a l'habitatge..., entenent que s'ha d'acabar..., com a disputa democràtica, com a emergència social i com a demanda solidària. Quan acabi aquest Ple nosaltres ens n'anirem al BBVA, a rambla de Catalunya 86, a ocupar el BBVA, a exigir que no desnoni deu famílies. I allà és on es disputa el debat entre una societat solidària o una societat injusta. Per tant, que s'acabi el temps pervers de tantes cases sense gent i tanta gent sense cases, on el Partit Popular ha tingut una implicació directa inflant la bombolla immobiliària i després rescatant bancs.

La tercera, com hem dit, era pobresa energètica en el termes que hem expressat. I caldrà tocar a la porta d'aquestes multinacionals. I si no obren la porta, caldrà tirar la porta avall i dir-los que s'ha acabat el temps de guanyar a costa del sofriment de les majories socials.

La quarta, que és l'única que hem pogut transaccionar i que vam dir que no costava ni un cèntim d'euro, la celebrem..., no en els termes que volíem nosaltres de derogació, però sí d'impulsar i instar els municipis a revisar totes les ordenances del civisme que penalitzen, sancionen i criminalitzen la pobresa, o les formes més extremes de pobresa i exclusió. Segurament, el primer canvi és canviar el mapa mental, la mirada i la comprensió del que significa avui ser una persona pobra.

La cinquena és educació, prevenció..., per trencar la segregació educativa. I ens posem jacobinament francesos, no en la part política, però sí en la part que l'escola és avui l'autèntic anivellador, el *leveler*, l'igualador, la gran plataforma i la gran columna vertebral per lluitar contra la desigualtat social.

Sisena, hisenda garantida i replantejament de la qüestió del deute, agafant el que deia la plataforma Pobresa Zero: vasos comunicants, la *Cançó de les balances*, per on se'ns escapa el país. Els interessos del deute que hem pagat, que pagarem enguany, són suficients per a una renda garantida de ciutadania. Però ho deixo aquí, perquè tindrem temps de parlar-ne gràcies a una ILP. Una renda garantida de ciutadania on també introduïm la qüestió de l'economia de les cures feminitzada; com la crisi castiga cada cop més i més les dones.

La setena és respecte a l'assistència sociosanitària gratuïta. I l'una i l'altra, la de la renda garantida i la del dret a la salut, que siguin sense cap criteri d'exclusió racista i sense tenir en compte les situacions administratives que es puguin donar.

La vuitena, la intervenció comunitària als barris. Avui discutim què pot fer l'Estat, què pot fer l'Administració pública. Però també cal discutir què pot fer el mercat, com quadrem el mercat, i què pot fer la societat.

Per tant, impulsar la fi de la caritat i el retorn a principis de solidaritat i suport mutu. Tots els nodes i totes les xarxes, barri a barri, porta a porta, activats contra la pobresa. Perquè la lluita contra la pobresa és obvi que comença aquí, també, però comença segurament a l'escola i a l'escala comunitària, de casa a casa. L'endins i l'enfora. Això és el que significa i dignifica avui la PAH.

La novena és garantia del transport públic, el dret a la mobilitat democràtica en base a tarifacions socials ampliades, intensives i extensives.

I la desena és allò que fa referència a treball, ocupació, feina. I sobretot amb una proposta molt concreta, que és buscar respostes locals a través dels municipis i a través d'una experiència que als pocs ajuntaments on la CUP intenta tirar endavant han sigut experiències reeixides, que és a través de la municipalització dels serveis.

Reflexions finals. No ens queda clar que s'hagi sacsejat..., que ens haguem remogut, que avui puguem dir que hi ha un canvi, que hi ha una estratègia fixada contra la pobresa –que hi ha altres programes d'altres latituds que han fet programes de fam zero, de pobresa zero, i han reeixit en cinc i en menys anys. I, per tant, el que voldríem és una estratègia política pel que fa al Parlament, social pel que fa a la societat i institucional que tombi la pobresa, l'exclusió i la marginació social a curt, a mitjà i a llarg termini.

Ho vam dir ahir, i amb això acabem. A curt termini, que avui fos un dic de contenció, que sapiguem que aquest 23,7 per cent és el màxim, el topall històric a què haurem arribat, i que a partir d'ara comença un compte enrere. A mitjà termini i a llarg termini, òbviament, perquè la justícia social només pot ser una estratègia a llarg termini.

No sé si van veure ahir un pastisser de Bell-puig al canal 33. El pa i circ deia que calia veure el futbol, però hi havia un pastisser que parlava d'economia, que deia que en l'actual context de crisi profunda el que cal és criticar, resistir i construir. Criticar l'ordre realment existent, que és el que ens van ensenyar a l'escola pública i a la universitat, que calia criticar i tenir consciència crítica; resistir per traçar unes línies vermelles infranquejables que avui es traspassen, i construir, construir un altre model econòmic, social i solidari basat en principis d'igualtat. Contra la ceguera, que diria Saramago, a nosaltres ens queda l'esperança del carrer, que un dia la societat s'afarti, s'impliqui i es comprometi.

I això..., és inevitable dir, amb tanta brometa, que és obvi que l'autodeterminació, la llibertat política, és fonamental per avançar cap a la justícia social. L'autodeterminació és fonamental. Nosaltres la setmana que ve anem a Madrid amb els jornalers andalusos i amb els indignats madrilenys, i lluitarem contra la pobresa amb ells. No deixa de ser curiós que el mateix estat que nega la nostra pròpia llibertat ens castigui per igual i ens criminalitzi, a nosaltres, els jornalers andalusos i els indignats madrilenys.

I, finalment, si la pobresa és la violència estructural del sistema... Nosaltres som antimilitaristes, no creiem en la guerra, però si realment hi ha una guerra en què val la pena batallar i que val la pena guanyar és la guerra contra la pobresa i contra la desigualtat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. President, vicepresidenta, consellers, entitats... Veig Càritas; si n'hi ha alguna més que des d'aquí no la identifico, també la saludo.

Bé, estem a punt de cloure aquest debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats, i hem pogut sentir moltíssimes coses. Personalment, crec que algunes bastant fora de lloc. Però jo sí que intentaré que les meves paraules, és a dir, les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, siguin positives, fins i tot conciliadores, perquè creiem que la problemàtica que avui tractem s'ho val, i és el que també pensem que esperava i espera la gent.

La situació és molt dura i és molt complicada, i malgrat totes les dificultats hem pogut comprovar que aquest Govern té com a prioritat les persones, i sobretot aquelles persones que s'ho passen més malament. Ahir ens van donar suficients explicacions cadascun d'ells de tot el que es feia. I també tenim com a prova el pressupost, que no fa tant temps que vam aprovar i que prioritzava clarament la despesa social. I això amb unes contrapartides que també, d'alguna manera, són doloroses i tenen conseqüències. Hem deixat d'invertir en altres aspectes i ara invertim en persones. Però no podem invertir en altres aspectes que també són importants. I, per exemple, hem hagut de retocar els sous dels treballadors públics. Per tant, les mesures que s'han pres també han estat perquè es volia apostar per aquest tema, però a més a més doloroses de prendre en segons quins aspectes, com més o menys he destacat.

Ara sí, hi ha un compromís seriós d'aquest Govern, i és que en el moment que es pugui tornarem a revertir a la societat allò que fins ara, sense voler, hem hagut d'anar retallant. I en això sí que hi ha un compromís de revertir-ho, sobretot per a aquelles persones més febles, però també per a les classes mitjanes, perquè també tenim un problema seriós amb les classes mitjanes d'aquest país, que han estat molt afeblides, però que fins ara sempre han estat i han de continuar sent una garantia de vertebració i també de cohesió social del nostre país.

I voldríem que aquest compromís de reversió també l'agafés el Govern central. I voldríem que l'agafés perquè, sense anar més lluny, aquest Govern també complementa retallades del Govern central en temes que tenen molt a veure amb la política social, com és tot el relacionat amb la Llei de la dependència, per exemple, o tot el tema de les polítiques d'ocupació.

L'esforç que fa el Govern de la Generalitat és molt important. Però, evidentment, també seria injust parlar només del Govern de la Generalitat, perquè no està sol en el que es fa ara. Hi han famílies que hi posen tot el que poden, hi han totes les entitats del tercer sector, hi han els ajuntaments, hi han les diputacions, hi han els consells comarcals. Ara, jo, permetin-m'ho, voldria també fer un agraïment molt especial –molt especial– a les famílies, que tot i l'adversitat lluiten cada dia per sortir del forat. I les que poden, a més a més, ajuden les altres que passen per una major dificultat. Perquè tenim la sort, i em sap greu no haver-ho sentit en gairebé tot el debat, que nosaltres formem part d'una país on la gent és molt solidària. I això és una cosa que hem de posar en valor, i m'ha sabut greu no haver-ho sentit gairebé gens en tot el decurs d'aquest debat.

Perquè, a més a més, nosaltres defensem aquest model, un model que es compagina amb accions decidides del sector públic, però també amb l'esforç que han de fer i continuen fent les entitats de la societat civil, i també, lògicament, les persones. I tot plegat, senzillament, per poder donar resposta sobretot a aquelles persones que són més vulnerables, però no només donant-los una ajuda i ja està, sinó que el que volem és que surtin d'aquest forat i que en poc temps puguin tornar a poder valer-se per elles mateixes i no continuar necessitant aquest ajut.

Nosaltres pensem, doncs, que aquest és un model que és bo i que l'hem de potenciar, i que per potenciar-lo potser el que ens fa falta, també, en aquests moments, és que almenys millori la coordinació amb aquestes entitats, que hi hagi més coresponsabilitat entre les administracions, però també entre les administracions, les entitats del tercer sector i amb les famílies; que hi hagi més visió transversal en les mesures i que a més a més no es perdi mai la visió territorial. No és el mateix ser pobre al Barcelonès que ser pobre al Pallars, i agafo aquestes dues comarques perquè crec que diferencien bé totes dues coses. I això senzillament ho fem perquè volem cohesió social, també, i promoció social. I el que ens fa gràcia, o el que..., bé, «ens fa gràcia», perdó per l'expressió, el que sí que hem aconseguit és que moltes de les propostes de resolució que hem presentat conjuntament amb Esquerra Republicana tenen aquesta visió transversal, tenen aquesta visió territorial.

Com que veig que m'estic allargant molt i potser no arribaré en el temps, el que sí que també vull que quedi molt clar és que ara tenim dos tipus de pobresa, també ha quedat reflectit en tot el debat: una pobresa que és estructural, que ve de més lluny, i una pobresa nova, i que hem de ser capaços de combatre-les les dues. I per corregir aquesta pobresa no en tenim prou només amb mesures de política social, que són molt importants, sinó que també ens falten mesures de caràcter econòmic. I aquí hem de tenir molt present que és una petita llum al final del camí, però que estem veient que a Catalunya comença a augmentar l'ocupació, que comença a baixar l'atur, que comença a pujar l'afiliació, i que això són aspectes importants, que és molt poc, d'acord, però que també és una llum al final del camí; fins ara l'únic que vèiem era foscor.

Evidentment, vull donar moltes gràcies al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya per haver fet possible aquest acord, que, creguin-me –creguin-me–, ens ha costat. I també, evidentment, vull donar les gràcies al meu propi grup parlamentari, perquè aquí l'esforç l'hem fet una miqueta tots.

El diputat d'Esquerra Republicana ha destacat algunes mesures, jo intentaré destacar-ne unes altres: bàsicament això del pacte nacional, per nosaltres molt important, que acabi venint ja el projecte de llei d'ocupació i el servei d'ocupació; que mantindrem els ajuts als centres especials de treball d'iniciativa social; que volem consolidar la reforma fiscal i que vagi, a més a més, cada vegada a més, amb més compaginació, que qui més tingui més aporti. Un tema important també, no?, i és que nosaltres volem, ens hem posat d'acord que la família sigui el referent per a totes les actuacions i per a totes les ajudes dels poders públics, i hem augmentat el topall per a l'any que ve de les persones, doncs, que tenen ajuts per tenir un fill a càrrec. Ara està situat el topall en catorze mil euros, el situarem en setze mil euros l'any que ve.

I també hem arribat a un compromís, pensem, molt important, no?, que és: fins ara el Govern de la Generalitat feia tot el possible per augmentar en termes percentuals el pes dels temes socials, però en infantesa hem arribat a l'acord que a partir d'ara també hi haurà creixements en termes absoluts. I creiem que això és molt important.

També hem intentat mirar amb molta il·lusió les propostes de la resta de grups, perquè la nostra voluntat era pactar. I la veritat és que hem aconseguit, doncs, transaccionar amb Ciutadans, hem aconseguit transaccionar amb la CUP i, a més a més, ja els avanço que votem també propostes concretes tant de la CUP com de Ciutadans.

Amb el Partit Socialista, em sap molt de greu, només hem pogut fer transaccionar el tema de les beques menjador. Però, clar, mirin, hem quantificat el que vostès demanaven, i el que vostès demanaven puja a 1.555 milions d'euros. Com comprendrà, això per nosaltres no era possible.

Ara sí, un aclariment. Aquest Ple s'ha fet perquè Convergència i Unió també volia fer-lo, i l'hem fet tan aviat com hem pogut, perquè, si no, l'haguéssim volgut fer, jo crec que ara avui no estaríem parlant d'aquest tema, almenys avui, el mes de febrer..., ai, a començaments de març, quan això es va demanar el mes de febrer, no estaríem aquí.

El mateix amb Iniciativa, no hem pogut fer absolutament res en el mateix aspecte; hi han coses que estan molt separades i l'augment de pressupost que ens demanaven realment és desorbitat. I algun dia m'hauran d'explicar, algun dia m'hauran d'explicar els senyors d'Iniciativa, què suposen els punts suspensius en les parts dispositives de les propostes de resolució, perquè jo aquest punt no l'he acabat d'entendre.

He deixat un tema molt per al final, que ha sigut tot el tema de pobresa energètica. Que consti que nosaltres havíem arribat a un acord que queda... –la primera ve-

gada, el primer decret s'ha fet ara–, que havíem arribat a un acord de cap a on havíem d'anar, que ens hem arribat a autoesmenar l'acord perquè vostès s'hi afegissin *(veus de fons)* i al final el que ha sigut és que... –i tant, ja li ho asseguro jo, que ens hem autoesmenat l'acord, miri-s'ho bé–, perquè tots vostès, vostès i el PSC, s'hi afegissin, i al final això no ha estat possible, i em sap greu.

Ara, també, escoltant-los ara, al final, he acabat pensant: «Carai, si al final resulta que tant el PSC com Iniciativa - Esquerra Unida s'acaben abstenint, vol dir que no ho hem fet del tot tan malament.»

Ara, el que sí que també els vull és una altra cosa, perquè se m'acaba el temps. Jo vull tenir una visió positiva del tema. Ara hem perdut una gran oportunitat. Crec que la gent esperava un gran acord; de moment, no l'hem aconseguit. Però hi ha una cosa que avui sí que segur que s'aprova, i és que tirarem endavant el pacte nacional. Allà, tots vostès que tenen tantes ganes de fer tantes coses i de ser tan realistes tindran la seva gairebé última oportunitat per demostrar que estan a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, passarem ara a la votació de les propostes de resolució presentades.

(Pausa llarga. Fernando Sánchez Costa demana per parlar.)

Senyor Sánchez...

Fernando Sánchez Costa

Sí, senyora presidenta; per al·lusions del senyor Fernàndez, directes, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Fernando Sánchez Costa

Sí. Aquí, a l'última fila, tenim una mena de yin-yang, que comentava abans un company, que som els oposats. I jo li diria al senyor Fernàndez, amb aquesta dialèctica que hem tingut: el dia que vostè signi i accepti una apertura dels mercats perquè els països africans puguin vendre els seus productes aquí i els deixem de donar el peix per donar-los la canya, llavors ens començarem a entendre.

Llegim a Bergoglio, llegim el seu missatge profètic, ara, llegim-lo tot, eh?, i llavors posem-nos a parlar. I no pressuposem constantment la maldat en el cor de l'aliè.

I jo li demanaré una cosa que fa temps que li volia demanar. Aquest diàleg intel·lectual que a vegades tenim aquí, jo li demano, si us plau, que l'estenguem i que la joventut del seu partit –la joventut del seu partit– deixi d'acusar, d'increpar i de perseguir els nostres regidors arreu del territori.

Gràcies.

La presidenta

Passarem a la votació.

(Laura Massana Mas demana per parlar.) Senyora Massana.

Laura Massana Mas

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Senyora Jou, celebrem que que el Ple vagi bé o malament depengui d'aquest modest grup, que sí que ha col·laborat a poder fer aquest Ple monogràfic.

Ni bé ni molt malament: totalment insuficient. Si agafem fum, el posem en una ampolla, hi posem una etiqueta molt preciosa i el presentem, igualment quan l'obrim aquell fum se n'anirà.

Hi han coses que estan bé, ja ho he dit, i és un petit avenç. Algunes les podrien haver fet fa un any. Això és el que ens dol a nosaltres.

I si, si això va bé, és gràcies a nosaltres, doncs, encantats de la vida.

Gràcies.

La presidenta

Començarem, en primer lloc, amb les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem, en primer lloc, la resolució número 1, que porta el títol «Pobresa energètica», amb les modificacions introduïdes en el text transaccional presentat avui.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Votem la resolució número 2, que porta el títol «Llei de dependència i autonomia personal».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Votem la resolució número 1 conjunta, que porta per títol «Transparència i pla de retorn del deute de la Generalitat amb les entitats prestadores de serveis socials».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra.

Votem la proposta número 2 conjunta, que porta per títol «Millores de la renda mínima d'inserció i sobre la garantia d'ingressos mínims».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

La proposta de resolució número 1 ha estat objecte d'una proposta transaccional amb el Grup de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, i, per tant, es votarà al final.

Votem ara la proposta de resolució número 6, bloc 2.

Comença la votació... *(Veus de fons.)* Número 2, de la proposta de resolució número 6... *(Remor de veus i pausa.)* Disculpin, que m'he saltat una pàgina, per anar més de pressa.

Votem la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

La proposta de resolució número 3 ha estat objecte d'una proposta transaccional amb el Grup de Convergència i Unió i Esquerra Republicana i es votarà al final.

Votem ara la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 72 en contra i 32 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 7, d'acord amb el text presentat avui pel Grup Parlamentari de Ciutadans conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i que apareix publicat en el dossier. Esmena tècnica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara la proposta número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resolució número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara la proposta número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Mixt.

Comencem per la número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 88 en contra i 7 abstencions.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 104 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

La proposta número 4 ha estat objecte d'una proposta transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana. Per tant, la votarem al final.

Votem ara la resolució número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i 40 abstencions.

Votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 88 en contra i 28 abstencions.

Votem la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 88 en contra i 28 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 19 en contra.

Votem la número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 87 en contra i 28 abstencions.

Votem ara la número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 88 en contra i 28 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 38 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 88 en contra.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 88 en contra i 8 abstencions.

Votem la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 88 en contra i 12 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Votem a continuació les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem la proposta número 1, amb el títol «Els objectius del pacte per la lluita contra la pobresa a Catalunya, els indicadors de risc i la coordinació entre institucions i entitats».

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor i 63 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor i 55 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor i 62 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor i 54 abstencions.

Votem ara la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor i 54 abstencions.

Votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor, 19 en contra i 35 abstencions.

Votem ara la proposta número 7, que no ha estat objecte de proposta transaccional amb la proposta número 7 del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor i 51 en contra.

Votem ara la número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 79 vots a favor i 53 abstencions.

Votem la número 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor i 54 abstencions.

Votem ara la número 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor i 54 abstencions.

Passem ara a les propostes de resolució presentades pel Grup Socialista.

Votem la resolució número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 87 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 88 en contra i 11 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 87 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra.

La proposta de resolució número 7 ha estat objecte d'una transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per tant, la votarem al final.

Votem ara la proposta de resolució número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 85 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 69 en contra i 35 abstencions.

Votem ara la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 69 en contra i 35 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la número *seis* –6. *(Rialles.)*

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 82 en contra i 22 abstencions.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 85 en contra.

Votem ara la número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 85 en contra.

Votem ara la número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 85 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució que han estat transaccionades entre els diferents grups parlamentaris.

En primer lloc votem una proposta transaccional amb la proposta de resolució número 7 del Grup Parlamentari Socialista, signada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el mateix Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara una proposta transaccional amb la proposta de resolució número 4 del Grup Mixt, signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Mixt.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 19 abstencions.

Votem una proposta transaccional que substitueix la proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari de Ciutadans i que està signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i de Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

I votem ara una proposta transaccional que substitueix la proposta de resolució número 1 del Grup Parlamentari de Ciutadans i que està signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Aquí hem acabat les votacions, però abans que marxin, una informació.

Aquest matí, en una de les preguntes, un diputat ha fet referència als tres llums d'aquí i a la despesa que suposaven. *(Remor de veus.)* Doncs, d'acord amb el pla d'estalvi energètic i dins de les mesures d'austeritat del Parlament, les bombetes són halògenes, de baix consum, i no es compren en els «xinos». *(Rialles i aplaudiments.)*

Demà comença el Ple a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.